

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR tür KIVILCIM

Farklı olman sözlerinin gücünü azaltmaz.

ELLE McNICOLL

Çeviri: Gizem Şakar

BİR TÜR KIVILCIM

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü	Tülay Öncü
Editör	Cansev Ayanoğlu
Kapak Uygulama	Erdi Demir
İç Tasarım	Nur Kayaalp

1. Baskı	Şubat 2022
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-605-08-4386-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt	Mega Basım
Sertifika No	44452
Adres	Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi Avcılar / İstanbul
Tel	(0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 5460

Özgür Romanlar / 46

RAF: 10+ ROMAN ÖYKÜ

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

Metin © Elle McNicoll, 2020

Kapak Resmi © Sylvia Bi, 2021

©2020 *A Kind Of Spark* orijinal adıyla Knights Of Ltd tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Intercontinental Literary Agency aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

**ELLE
McNICOLL**

Çeviri: Gizem Şakar
Çizer: Büşra Kaygın Gafarov

Elle McNicoll

Çocuk edebiyatı alanında taze bir yazar olan İskoçyalı Elle McNicoll, ilk kitabı *Bir Tür Kıvılcım* ile Blue Peter Kitap Ödülü ve Waterstones Çocuk Kitapları Ödülü'nün yanı sıra Blackwell's Book 2020'yi kazandı. Carnegie'ye aday gösterildi ve Books Are My Bag Ödülü 2020, Branford Boase Ödülü ve The Little Rebels Ödülü için kısa listeye girdi. İkinci romanı *Show Us Who You Are*, Blackwell'in Ayın Kitabı ve The Bookseller'ın 2021'deki En İyi Kitapları'ndan biri oldu.

Nöro-diverjan bir yazar olarak, çocuk kitaplarında nöroçeşitliliğin ve engelli haklarının daha iyi temsil edilmesini savunan Elle, şu anda Doğu Londra'da yaşıyor.

Gizem Şakar

1985 senesinde İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nin ardından İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde Sosyoloji ve Sahne ve Gösteri Sanatları Yönetimi bölümlerini bitirdi. İlk çevirisi 2008 senesinde yayımlandı. 2004 senesinden beri Fransızca ve İngilizce dillerinde çeviri yapmaktadır.

ANNEME, BABAMA VE JOSH'A
VE MUTLU, EL ÇIRPAN TÜM ÇOCUKLARA.

"BU EL YAZISI TEK KELİMEYLE REZALET."

Kelimeleri duyuyorum ama çok uzaktan söyleniyormuş gibi geliyorlar. Sanki bir duvarın arkasından bağırlıyor-muş gibi. Önümdeki kâğıda bakmaya devam ediyorum. Ne yazdığını okuyabiliyorum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırsa da her kelimeyi seçebiliyorum. Sınıftaki herkesin beni izlediğini hissedebiliyorum. En iyi arkadaşımın. Onun yeni arkadaşının. Yeni gelen kızın. Bazı oğlanlar gülüyorlar.

Tek yapabildiğim bakışlarımı ayırmadan yazdıklarına bakmak. Derken, aniden onları da göremez oluyorum.

Bayan Murphy kâğıdı masamdan çekip alıyor ve yırtıyor. Yırtılan kâğıdın sesi kulaklarımda uğulduyor. Yazdığım hikâyenin karakterleri durması için yalvarıyor fakat Bayan Murphy durmuyor. Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna doğru fırlatıyor ama ıskalıyor. Hikâyem, keçe gibi sert halının üzerinde dertop olmuş hâlde uzanıyor.

"Bir daha ASLA böyle özensiz yazma!" diye bağırlıyor. Belki bağırdığı falan yok ama ben bağırılmış gibi hissed-

yorum. “Beni duyuyor musun Adeline?” Oysa ben, bana Addie denmesini tercih ederim. “Senin yaşımda bir kız böyle yazmaması gerektiğini bilir; el yazın bir bebeğin yazısı gibi...”

Keşke kız kardeşim burada olsaydı. Keedie kontrol edemediğim veya açıklayamadığım şeyleri bana hep açıklar. Onları anlamlı hâle getirir. O anlar.

“Anladığını söyle bana!”

Öyle yüksek sesle bağırıyor ve bağırışlarının ardından gelen sessizlik bana öyle uzun geliyor ki! Titreyerek başımı sallıyorum. Oysa anlamadım. Sadece yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum.

Başka bir şey demiyor. Yanımdan ayrılıp sınıfın ön tarafına gidiyor ve beni kendi hâlime bırakıyor. Yeni gelen kızın göz ucuyla bana baktığını hissedebiliyorum. Arkadaşım Jenna ise yeni arkadaşı Emily’nin kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Bu seneki öğretmenimizin Bayan Bright olması gerekiyordu; onunla yaz tatilinden önce tanışıp kısa bir süre geçirmiştik. Öğrencisinin adının yanına gülen suratla küçük bir güneş çizecek ve endişeli olduğunu hissettiğinde elini tutacak bir kadına benziyordu. Ancak hastalandı ve onun yerine bizim sınıfın payına Bayan Murphy düştü.

Bu sene okulun daha iyi olacağını düşünmüştüm. Daha iyi olacağımı düşünmüştüm.

Cebimden eş anlamlılar sözlüğümü çıkarıyorum. Bu sözlük bana Keedie’nin yılbaşı hediyesi. Farklı kelimeler

kullanmayı ne kadar sevdiğimi bilir. Sözlüğü bana verdiğinde çok gülmüştük çünkü “eş anlamlılar” kelimesinin İngilizcesi dinazor kelimesini çağrıştırıyor. Sakinleşmek; Bayan Murphy’nin bağırmasını ve kâğıdı yırtışını unutmak için farklı kelime kombinasyonları okuyorum.

Hoşuma giden bir tane buluyorum: küçük düşürülmüş.

Böyle günlerde öğle teneffüsünü kütüphanede geçiririm. Hem sıralarımıza yerleşirken hem de sınıftan çıkarken diğer çocukların beni izlediğini hissederim. Teneffüs zili acı acı çalar. Yüksek sesler başımı döndürür. Sanki hassas bir siniri matkapla deliyorlarmış gibi olur. Koridorlarda yürürüm, nefes pratiği yaparım ve dosdoğru ileri bakarım. Etrafımdakiler arkadaşlarıyla yan yana durmalarına rağmen bağıra çağıra konuşurlar. Bazen dip dibe girer, birbirlerini itip kakarlar; onlar böyle yapınca beni aniden sıcak basar ve kalbim daha hızlı çarpmaya başlar.

Ancak nihayet kütüphaneye vardığımda her şey sessizdir. Orası alabildiğine geniştir. İçeri biraz temiz hava girmesi için açık bir pencere vardır. Yüksek sesle konuşmak yasaktır. Kitapların hepsi kategorilere ayrılmış ve uygun kısımlarından etiketlenmiştir.

Üstelik Bay Allison masasının başındadır.

“Addie!”

Bay Allison’ın kıvrıkcık siyah saçları ve büyük gözlükleri var. Uzun boylu ve bir erkeğe göre zayıf. Hep eski

püskü kazaklar giyer. Bay Allison'ı tanımlamak için eş anlamlılar sözlüğümü kullanacak olsaydım, onun nazik biri olduğunu söyledim.

Ama hoş biri demem şimdilik yeterli olur. Çünkü öyle. Benim son derece görsel bir beynim var. Her şeyi belirli resimler hâlinde görüyorum ve insanlar “hoş” kelimesini kullandıklarında aklıma kütüphaneci Bay Allison geliyor.

“Elimde tam senlik bir şey var!”

Asla sıkıcı sorular sormaması çok hoşuma gidiyor. Bay Allison tatilimin nasıl geçtiğini ya da kız kardeşlerimin nasıl olduğunu sormaz. Doğrudan kitaplardan bahsetmeye koyulur.

“Hadi bakalım.” Okuma masalarından birine doğru yürüyor ve oradan aldığı büyük, ciltli bir kitabı önüme koyuyor. Önceki tüm o korkunç duyguların kaybolduğunu hissediyorum.

“Köpek balıkları!”

Hemen kapağını çevirip açıyorum ve parlak ilk sayfasını okşuyorum. Bay Allison'a geçen yıl köpek balıklarını sevdiğimi, en çok ilgimi çeken şeyin onlar olduğunu hatta onları eski Mısırlılardan ve dinozorlardan bile daha ilginç bulduğumu söylemiştim.

Unutmamış.

Kitabın başına otururken “Aslında bu bir tür ansiklopedi.” diyor. “Ansiklopediler bize bir konu veya bir çalışma alanı hakkında pek çok şey anlatan kitaplardır. Bu gördüğün, sadece köpek balıklarıyla ilgili.”

Heyecandan hafifçe şaşkına dönmüş bir hâlde başımı sallıyorum.

“Gerçi ben içindeki her şeyi senin zaten bildiğinden şüpheleniyorum.” diyor ve bunu söyledikten sonra gülüyor, o yüzden şaka yaptığını anlayabiliyorum.

Mavi köpek balığı olduğunu bildiğim bir köpek balığının fotoğrafını okşayarak, “Köpek balıklarının kemikleri yoktur.” diyorum. “Ve onların beş değil, altı duyusu var. Bir bakıma atmosferdeki elektriği hissedebiliyorlar denilebilir. Hayatın elektriğini! Ayrıca kan kokusunu kilometrelerce öteden alabilirler.”

Köpek balıklarının duyuları bazen çok kuvvetli olabiliyor. Çok gürültülü, çok güçlü, her anlamda çok.

Sayfayı çevirince karşıma buz gibi suda tek başına yüzen, yalnız bir Grönland köpek balığının büyük bir fotoğrafı çıkıyor.

“İnsanlar onları anlamıyor.” Köpek balığının yüzgecine dokunuyorum. “Aslında onlardan nefret ediyorlar. Birçok insan onlardan korkuyor ve onları anlamıyor. Bu yüzden onlara zarar vermeye çalışıyorlar.”

Ben ilk sayfayı okurken Bay Allison bir süre hiçbir şey söylemeden duruyor.

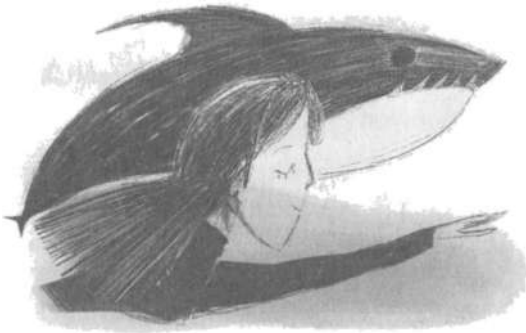
“Ansiklopediyi eve götürebilirsin Addie ve istediğin kadar sende kalabilir.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümsüyor ama bakışları ile gülümsemesi birbiriyle çelişiyor.

“Teşekkür ederim!” diyorum. Söylediğim şeyi gerçekten kastettiğimi anlaması için hissettiğim tüm memnuniyeti sesime yansıtıyorum. Ardından Bay Allison masasının başına geri dönüyor ve ben kendimi kitaba kaptırıyorum. Okumak, aşırı gürültülü ve nezaketsiz bir dersin ardından yapılacak en sakinleştirici şey. Acele etmeme gerek yok. İki ayağımı bir pabuca sokan ya da başımda durup bağırıp çağıran kimse yok. Kelimelerin hepsi kurallara uyuyor. Resimler parlak ve canlı. Ama beni bunaltmıyorlar.

Geceleri uyumaya çalışırken okyanusun soğuk dalgalarına dalıp bir köpek balığıyla yüzdüğümü hayal etmeyi seviyorum. Beraber terk edilmiş gemi enkazlarını, su altı mağaralarını ve mercan resiflerini keşfediyoruz. Tüm renkler bir arada, göz alabildiğince. Kalabalık yok, itip kakmalar yok, elimden çekip almalar yok. Onunla birlikte yüzebilsek, köpek balığını sırtındaki yüzgecinden tutmazdım. Sadece yan yana yüzerdik.

Ve tek kelime konuşmamıza gerek olmazdı. Yalnızca beraber olmamız yeterdi.

GÜNÜN EN YAVAŞ GEÇEN KISMI KIZ KARDEŞİMİ beklemek.

Okuldan eve geldiğimde babam çoktan mutfağa girmiş, yemek pişirmeye başlamış. Bugün günlerden pazartesi, o yüzden akşam yemeğinde makarna var. Ben makarnayı mümkün olduğunca sade severim. Çok fazla sos olduğunda sanki dilimin ağzımın içinde boğulduğunu hissederim. O yüzden babam benim için süt, un ve tereyağından oluşan beyaz bir sos, ailenin geri kalanı içinse farklı bir sos hazırlıyor, yani kendisi, iki ablam ve işte olmadığı zamanlarda annem için.

“Çay demlenmek üzere Addie.”

Babam bana hemen soru sorulmayacağını biliyor. Biraz soluklanmak için zamana ihtiyacım var. Keedie böyle söylüyor, bunu bana söyleyen oydu ve sonra babama da söyledi. O zamandan beri, işler daha kolay bir hâl aldı.

Masayı kurmaya yardım ediyorum, ardından yapışıp yapışmayacağını görmek için makarnayı tavana fırlatıyoruz. Babam düşen parçayı ağzına denk getirip gülüyor ve

yor. Ardından yukarı kattaki Nina'ya seslenip görünümlü konuşmasını bitirmesi ve akşam yemeği için aşağı inmesini söylüyor. Sandalyesinin yere sürtme sesini, geri çekilirken kamera merceğinin vızıltısını ya da yatak odasının kapısının kapanma sesini duyamıyor.

Ama ben duyabiliyorum.

Nina benim diğer ablam, hep etrafta ve daima bir şeyler istiyor. Ne istiyor, gerçekten emin değilim. Farklı bir ev, daha mükemmel bir hayat. Çektiği videolarda yaşamış gibi yaptığı hayat gibi bir hayat istiyor. Düzgün, düzenli, pembeli, yaldızlı bir hayat.

Ablamın sarıya boyadığı koyu kestane renkli saçları ve piercingleri var. Ekose etekler ve balıkçı yaka kazaklar giyiyor. Yatak odasında yüksek bir tripodun üzerinde duran bir kamera ve pek ciddi görünümlü ışıklar var. Kamerası vasıtasıyla giyim ve makyaj konularında on binlerce insana sesleniyor.

Videolarında öyle bir gülümsüyor ki ben bugüne kadar onu kameraya bakmadığı zamanlarda hiç öyle gülümserken görmedim.

“Bugünkü videon ne hakkında?”

Babam tekrar tekrar aynı sıradan soruları sorar. Bu yaptığına “gayret etmek” der. İnsanların hayatlarıyla ilgilendiğinizi bilmelerini sağlamanın önemli olduğunu söyler. Oysa birisi benim ilgimi çekiyorsa benim ona soracak yüzlerce sorum olur ve hiçbirisi birbirinin aynısı olmaz.

“Sadece bir soru-cevap.” diye yanıtıyor Nina, tabağına ufak bir porsiyon makarna koyarken. Yemeğin üzer-

rine koyduğu sosun kokusu burun deliklerimi sızlatıyor. “Alışveriş videoları paylaşmayı bıraktığımdan beri izlenme sayım azaldı.”

Annem geçenlerde ona her ay çok miktarda kıyafet almanın israf olduğunu söyledi. Büyük bir tartışma yaşandı. Kapılar çarpıldı ve o tartışma yüzünden benim ellerim titredi.

Nina ayağa kalkıyor ve buzdolabının kapağını açıp bir şişe meyve suyu alıyor. “Nerede kaldı?”

Nina’nın Keedie’den bahsederken belli bir ses tonuyla konuştuğunu fark ediyorum. Sesinin görsel olarak iki farklı rengi var. Biri karanlık, biri aydınlık. Her iki renk de Keedie için. Ama ne anlama geldiklerinden emin değilim.

Beklediğim ablam Nina değil, Keedie.

Babam ona cevap vermiyor. Nina’nın benimle konuşmadığını biliyorum çünkü bana bakmıyor. Çatalıma bir parça makarna sarıyorum. Bu yaptığım biraz zaman alıyor.

“Okul nasıldı?” diye soruyor. Nina’nın bakışlarının omuzlarımda olduğunu hissedebiliyorum. O yüzden omuz silkiyorum. Yanımıza oturmak için masaya doğru yürüyor. “Sana bir soru sordum Addie.”

“Nina.”

Babam onu nazikçe azarlıyor.

“Hatırlamıyorum.” diyorum. Nina beni suçlamaya devam etse de söylediğim şey yalan değil. Okulun bina-sından çıktığım andan itibaren benim için olan bitenleri

bir araya getirmek zorlaşıyor. Kastettiği an önümüzdeki birkaç gün içinde bir hatıra olarak zihnimde yerini alacak.

Nina, çatalıyla bıçağını tüylerimi diken diken edecek şekilde tabağına sürterek “Senin harika bir hafızan vardır.” diyor. “Bize hatırlamadığını söylediğine göre bir şeyler yanlış gitmiş olmalı.”

Şimdi dönmüş babamla konuşuyor.

“Öğretmenini seviyor musun?”

Bayan Murphy gözlerimin önüne geliyor. O sapsarı tek dişi. Uzun tırnakları. “Tam da Keedie’nin anlattığı gibi bir kadın işte.”

Nina çatalını ve bıçağını sertçe masanın üzerine bırakıyor. “Bak işte... Keedie’nin sana söylediklerinden başka bir fikrin yok. O kadının Keedielerin sınıfa ders vermesinin üzerinden uzun zaman geçti Addie. Sizinleyse bir haftayı yeni bitirdi, nasıl biri olduğunu bilemezsin ki.”

“O zaman neden böyle bir şey sordun?”

Nina’yı anlamıyorum. Konuşmalarımızdan bir şeyler bekliyor ve ben onları ona nasıl vereceğimi bilmiyorum. Videolarını izleyen insanlarla onları seviyormuş gibi konuşuyor. Bazen durup onu izliyorum. Cumartesi günleri terapiye gittiğim dönemde, terapist önüme farklı yüzleri olan farklı insanların fotoğraflarını koyardı. Farklı ifadeler takınmış, diye düzeltirdi beni. Ama onlar farklı yüzlerdi. Benden ona ne hissettiklerini söylememi isterdi ama ben bunu nasıl yapacağımı asla bilemezdim. Nasıl anlatacağımı, nasıl bileceğimi, gerçekte neler döndüğünü...

Ancak pratik yaptım ve bu konuda daha iyi oldum. Nina'yı izledim. Kerasına bakar ve kocaman gülümserdi. O mutluydu; konuştuğu insanları seviyordu. Oysa onlar sadece yabancıydılar. Göremediği yüzlerden ibaretlerdi. Bense onun kardeşiyim. Yine de bana anlamını okuyamadığım bir yüzle bakıyor.

Ben, Nina'nın ne istediğini hiçbir zaman bilemiyorum.

Derken duyuyorum. Büyük mutfak penceresinden gelen hafif bir tık-tık sesi. Babam ve Nina fark etmeden koltuğumdan fırlıyorum. O daha vurmada parmak boğumlarının camı okşadığını işitiyorum.

Keedie geldi.

Pencereden içeri girip hantal adımlarla mutfaka dalıyor. Ona sarılıyorum. O benim sarıldığım tek insan. Bana asla çok sıkı sarılmaz, asla gergin olmaz. Hiçbir zaman burnumu sızlatan yoğun parfümler sürmez, sadece ev gibi kokan yumuşak bir sabun kullanır.

“Merhaba, en sevdiğim.” Sesi tek renk, erimiş altının o güzel rengine.

Beni göğsüne sardığında gülümsüyorum. Bana soru sormuyor. Canımın isteyeceği zamana bırakıyor.

“Nina, üniversiteyi bırakıp senin gibi *influencer*liğe başlayabilirim.” diyor Keedie kendini benim yanımdaki sandalyeye bırakıp makarnadan kalanları yemeye koyulurken. “Derslerimdeki tiplerin hiçbirine tahammül edemiyorum ve sınıfların durumu berbat.”

Nina “Çok komik.” diye cevap veriyor kinayeli bir tonla ama hafifçe gülümsüyor. “Sınıfların nesi var?”

Keedie bana bakıp sırtıyor. İlgüdüsel olarak sırtarak karşılık veriyorum. “Işıkları kötü.”

Hâlimden anladığımı belli edercesine başımı sallıyorum.

“Ah, anlıyorum.” Nina meyve suyundan birkaç yudum daha alıyor. “İkinizin arasında küçük bir sır demek.”

Kötü ışıklar dediğimiz şey benim gibi insanların başını ağrıtabilecek kadar parlak ışıklardır. Gözlerimizi acıtırlar, görsel anlamda gürültülüdürler.

Keedie, Nina’nın ikizi. Ama o Nina gibi değil. O benim gibi. O da benim gibi otistik.

Akşam yemeğinden sonra Keedie ve ben *Water of Leith* nehrine doğru yürüyoruz. Nehrin çamurlu kıyısına inen çakıllı patikada ayakkabılarımızın altından gelen çıtırtıların keyfini çıkarıyoruz. Yakında önce farklı bir renge dönecek ve ardından ölecek bir ağacın yaprağına dokunmak için uzanıyorum. Annem bana ağaçtaki yaprakların öleceğinden ilk bahsettiğinde bağıra bağıra ağlamıştım ama o bana bunun iyi ve normal olduğunu açıklamıştı. Ölmek onlara zarar vermiyormuş.

“Bayan Murphy bugün bana bağırdı.” Bunu söylerken havada uçup akan suya düşmesi için taşın birine tekme atıyorum. “El yazım düzgün olmadığı için...”

Keedie durup yüzüme bakıyor. Yüzümü okumanın onun için zor olacağını biliyorum. Nehrin üzerindeki

köprüye ayak basıyoruz. Yanımda atmaya hazır olduğum bir avuç dal var.

“Öyle yapmamalıydı Addie.”

“Yazımı okuyamadı. Okuyamadığını söyledi.”

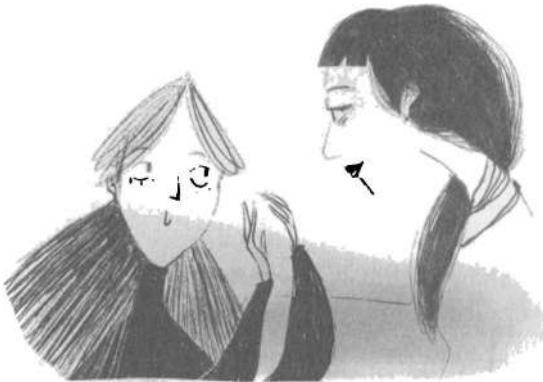
“Çünkü bu senin motor becerilerinden biri.” diyor durup ardından ellerimi nazikçe avuçlarının içine alırken.

“Motor beceriler mi?”

“Beynimiz ellerimize mesajlar gönderir. Onlara ne yapmaları gerektiğini söyler.” Parmağıyla avucuma, ardından şakağıma dokunuyor.

“İnsan... Farklı olduğunda, işletim sistemi biraz benzersiz oluyor. Eller, beynin istediğinin tam olarak aynısını yapmakta biraz zorlanıyor. Ellerin kelimeleri doğru biçimde ve doğru sırayla yazmakla o kadar meşgul oluyor ki yazıyı mükemmel veya güzel hâle getirmeye zamanları olmuyor.”

“Peki.” Yürümeyi bırakıp Keedie’nin sözlerini anlamaya çalışıyorum.

“Benim el yazım da aynı şekilde.” deyip beni dürtüyor ve gülüyor. “Bu yüzden Nina ikimizin atacağı yeni yıl kartlarını imzalamama izin vermiyor.”

Nina’nın geçen aralık ayında önüne serilmiş bir sürü tebrik kartlarıyla şöminenin başında oturmuş hâli aklıma gelince gülüyorum. Paketleme dahil olmak üzere tüm o süreç boyunca ciddi mi ciddiydi.

Keedie “Ben üniversitede dizüstü bilgisayar kullanıyorum.” diye ekliyor. “Benim işim daha kolay.”

Alt dudağımı ısıyorum. “Bayan Murphy’nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Hayır.” diye iç çekiyor Keedie. “Hafızam beni yanıltmıyorsa birinin gerçekten işine yarayacağını düşündüğü her şeyden nefret eder.”

“Bu yıl sınıfımıza yeni bir kız geldi.” diyerek konuyu değiştiriyorum. Annem söyleyecek başka bir şeyimiz kalmamışsa böyle yapmanın önemli olduğunu söyler. “Londralıymış.”

“Ne kadar heyecan verici.”

“Henüz arkadaşı olduğunu sanmıyorum.”

Keedie “Peki.” deyip dalları köprünün kenarından atmaya başlamamı işaret ediyor. “Belki de onunla arkadaş olmalısın.”

“Kütüphaneyi seviyorsa.” derken ilk dalımı atıp suya çarpmasını izliyorum. “O zaman sorun olmaz.”

“Peki ya Jenna?”

“Artık Emily ile oturuyor. Emily’nin benden hoşlandığını sanmıyorum.” Böyle şeyleri Keedie’ye söyleyebilirim. Anneme veya Nina’ya söyleseydim aptallık ettiğimi ve öğle yemeğinde yanlarına oturup ikisiyle de arkadaş olmam gerektiğini söylerlerdi.

Sadece nazik ve arkadaş canlısı ol. Tabii ki o da senin arkadaşın olmak istiyor.

Oysa Keedie bunun o kadar basit olmadığını biliyor. İlk izlenimlerin korkunç olduğunu... Yeni arkadaşlar edinmenin kolay olmadığını. Ben fısıltıları, bakışları ve kıkırdamaları görebiliyorum ve bunların iyi şeyler olmadığını biliyorum.

Keedie “Pekâlâ o zaman, bu yeni kızla kesinlikle arkadaş olmalısın.” diyor.

Başım la onaylıyorum. Son birkaç yılda bir şeyler değişti. Eskiden oyun alanında birinin yanına gidip beraber oynamayı istemek kolaydı. Şimdiyse insanlar küçük gruplar hâlinde oturuyorlar ve oyun oynamak yerine konuşmayı tercih ediyorlar.

Oysa ben oyun oynamayı özlüyorum.

“Biliyorsun.” diyor Keedie altın sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırırken. “Ben otistik olduğumu üniversitede kimseye söylemedim.”

Ona bakıyorum. O kadar uzun ki, bacakları benim vücudumun tamamından daha uzunmuş gibi görünüyor. Ben ona bakarken hep başımı kaldırıyorum. “Neden söylemedin?”

Keedie, otistik oluşu hakkında konuşmaktan asla korkmaz. Babamın dediği gibi, “Sesi yüksek çıkar ve gururludur.”. Ona otizm teşhisi benim şu anki yaşlarımdayken yani dokuz-on yaşlarında konmuş. Annem, Nina’nın her şeyi yaşlılarıyla aynı zamanda yaptığını söylerdi; Nina çabucak yürümüş ve konuşmuş, pek yemek ayırt etmemiş, okulda gayet başarılıymış. Keedie beş yaşına kadar konuşmamış. Çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu, diyerek bu konu hakkında şakalar yapar. Diğer çocuklarla boğuşup durmuş, öğretmenlerle kavga etmiş, duygularını kontrol etmekte zorlanıyormuş. Okulda ancak bir faaliyet veya ilgisini çeken bir şey varsa katılımcı olurmuş. Annem bazen okuldan arayıp Keedie’nin matematik dersinden çıkıp gittiğini söylediklerini anlatır.

Benim bana her şeyi açıklayacak Keedie’m var. El yazımın neden kötü olduğunu, yüksek seslerin ve parlak renklerin neden aklımı ateşe verdiğini anlatacak.

Onun ise ona bunları anlatacak kimsesi yoktu.

“Çoğu insan hâlâ anlamıyor Addie.”

Muhabbetimiz biraz fazla tetikleyici hâle geldiğinden “Peki ama.” diyorum stim* davranışlara geçmeye duyduğum ani istekle. “Sürekli kendini maskelemek daha zor olmaz mı?”

Bunaldığımda bazen stim davranışlara başvuruyorum. Ellerim titriyor ve ellerimi çırpıyorum, kol ve bacaklarım-

* Stim: Bazı duyuruları uyarmak için tekrarlayıcı olarak yapılan davranışlardır.

da huzursuzluk oluyor. Bazen kafamın arkasına pat pat vurma dürtüsü hissediyorum. İyi stim davranışlar olabilir, kötü stim davranışlar olabilir ama çoğu zaman bunu saklamak zorunda kalıyorum. Maskeleye, nörotipik bir insan, yani bizim gibi olmayan biri gibi görünmek zorunda olduğumuz zaman yaptığımız bir şey. Böyle bir durumda stim davranışlar sergileyerek kendimizi yatıştırma ihtiyacımızı görmezden gelmeli, kendimizi sakinleştirmeli ve karşımızdakilerle sağlam bir göz teması kurmalıyız. Keedie bu durumu “Hani süper kahramanların sıradan insanlarmış gibi davranmaları gerekir ya...” diye açıklamıştı.

“Ah, maskeleye işinde artık oldukça iyiyim.” diye göz kırpmıyor bana. Parlak iri yeşil gözlerindeki bakışları okumak benim için çok zor.

İnsanlar kitaplar gibi değiller. Tanıdık bir kitap her zaman aynıdır, insanı hep rahatlatır ve aynı kelimeler ve resimlerle doludur. Tanıdık bir kişi, onu ne kadar okumaya çalışırsanız çalışın, yeni ve zorlayıcı olabilir.

Keedie eve dönüş yolunda durup “Bayır aşağı koşmak ister misin?” diye soruyor.

“Evet!” diye bağıyorum.

Ve koşuyoruz. Ellerim özgür ve neşeli bir alkış tutturuyor, etrafta yapmamamı söyleyecek kimse olmadığı için stim hareketlerimi yapabiliyorum. Keedie sevinçle bağıyor ve şarkı söylüyor. Aşağı vardığımızda soluksuz ve coşkuluyuz. Keedie bana arkadan hızlıca sarılıyor ve loş eylül ışığında eve yürüyoruz.

"SELAM JENNA."

Herkes içeri girmek üzere sınıfın dışında beklediği için Jenna'nın yanına gitmeye karar veriyorum. Anaokulundan beri arkadaşız, bizde yatıya kaldığı bile oldu. Ancak yaz boyunca onu hiç görmedim ve bu dönem okuldaki her dakikasını Emily ile geçiriyor.

"Selam Addie."

Bana bakmaktan kaçınıyor. Bunu önemsemiyorum çünkü bazen ben de insanlara bakmaktan hoşlanmam. Hele ki önemli bir şey söylüyorsam insanlara bakmaktan hiç hoşlanmam. Oysa Emily bana bakıyor. Beni baştan aşağı süzdüğünü gördüğümünden emin olmak istiyor. Arından Jenna'ya sarılıyor.

Emily yüksek sesle ama yavaşça "Ne vardı?" diye soruyor, başını tıpkı bir Alman kurdu gibi bir yana yatırarak. Benimle neden hep böyle yavaş konuştuğunu anlamıyorum. Ben aslında hızlı konuşulmasını tercih ederim.

"Bugün öğle yemeğinizi benimle çimenlerde yemek ister misiniz?"

Aslında Emily'yi pek tanımasam da ikisine birden soruyorum.

Oyun sahası fazla büyük değil, futbol oynayan oğlanlar epey bir kısmını kaplıyorlar ama bisiklet parkının yanında zaman zaman daha sessiz ve sakin olabilen çimenlik bir alan var.

“Hımm.” diye bir ses çıkaran Jenna, Emily'ye bakıp kımıldanıyor, ağırlığını bir bacağından diğerine geçiriyor.

“Hayır.” diye cevaplıyor Emily onun yerine, yüzünde fena bir gülümsemeyle. “İstemiyor. Seninle öğle yemeği yemek istemiyor Addie. Bunu kimse istemiyor.”

“Ben istiyorum.”

Üçümüz de sesin geldiği yöne dönüyoruz. Yeni gelen kız Audrey birkaç metre ötemizde duruyor ve başından beri konuşmamızı dinlediği her hâlinden belli oluyor. Bizim yaşımıza göre uzun boylu, Keedie gibi, siyah saçları ve koyu renkli gözleri var.

Emily “Pekâlâ.” diyerek Audrey'e dönüyor ama az önceki kadar kendine güvenli görünmüyor. “Kimse sana fikrini sormadı. Kimse seninle konuşmuyordu.”

“Tabii, haklısın.” diye cevap veriyor Audrey, onun yanından geçip aynı Emily'nin bana yaptığı gibi onu aşağıdan yukarı süzerek. “Kimse konuşmuyordu.”

Zil çalarken sınıfa giriyor ve Jenna arkasından gırtlaktan gelen boğuk bir sesle “Seni kale almıyor Em.” diyor.

Emily'nin suratı kıpkırmızı oluyor ve hâline bir parça acıyorum. Pek yakından tanımadığım insanların hâline

üzüldüğümde onlara ne diyeceğimi hiç bilemem. O nedenle ikisinin arasından süzülüp sınıfa doğru yürüyorum. Audrey ben yanımdan geçerken oturduğu yerde başını kaldırıp bana bakıyor ve başıyla selam veriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum ve ben de başımla selam veriyorum.

Herkes yerine otururken Bayan Murphy elinde bir fincan sıcak çayla çıkageliyor. Çayını yudumlayışını izleyip oturduğum yerde ürperiyorum. Sıcak içecekler dilimi feci şekilde yakar. Hep çok kavurucu, hep yanlış kıvamdalar.

Masasının üzerine eğilirken “Bence bugün çok eğleneceğiz.” diyor bize bakıp. “Cadılar Bayramı öncesi üzerine çalışacak iyi bir projemiz var. Şimdi, geçen haftayı hatırlarsanız, size bu güzel şehrin gururlu sakinleri olarak Old Edinburgh’yu inceleyeceğimizi söylemiştim.”

Ben bu köydeki insanları anlamıyorum. Edinburgh’nun dışında güzel bir hayat sürüyoruz ama yine de öyle değilmişiz gibi davranmakta ısrar ediyorlar. Bunu Nina da yapıyor. Takipçilerine Edinburgh’daki bir konakta yaşadığını söylüyor. Aslında, Juniper’da beş kişinin aynı tuvaleti paylaştığı yarı müstakil bir evde yaşıyoruz. Ama Juniper güzel bir köy. Küçük; içinde sadece birkaç ev, bir ibadethane, bizim okulumuz, bir süpermarket, bir dişçi, bir doktor, bir cenaze defin şirketi ve bir banka var.

Neden herkesin Edinburghlu olmak için can attığını anlayamıyorum.

Bayan Murphy “Pekâlâ, acaba içinizde...” diye söze başlayıp ardından bir süre susup gözlerini sınıfa dikeyor

ve “Edinburgh’nun eski günlerinde *Nor’ Loch*’un dibini boylamanıza neyin sebep olmuş olabileceğini söyleyebilecek biri var mı?” diye soruyor.

Edinburgh’daki *Princes Street Gardens*’ın bir zamanlar göl olduğunu biliyorum ama içine atlandığını ilk kez duyuyorum.

Görünüşe göre yalnız değilim; kimse Bayan Murphy’ye cevap vermiyor.

“Jenna?”

Emily ile fısıldaşan Jenna ürkmüş bir tavşan gibi başını kaldırıp bakıyor. “Şey...”

“Boş ver gitsin.” diyen Bayan Murphy tahtaya doğru ilerliyor ve bir şey çizmeye başlıyor. Bir kadın çiziyor ve kafasına sivri bir şapka ekler eklemes pek çoğumuz “CADI!” diye haykırıyoruz.

“Evet! Eski Edinburgh’da, İskoçya’nın ve dünyanın diğer birçok yerinde cadı olduğunuz için yargılanıp idam edilebilirdiniz.”

Gözlerimi Bayan Murphy’den ayıramıyorum ve odadaki tüm havanın kaybolduğunu hissediyorum. Sınıf arkadaşlarıma bakıyorum ve hepsi çok eğlenirmiş gibi görünüyor. Oysa ben sanki tüm dünyam sarsılmış ve alt üst olmuş gibi hissediyorum. Cadılar! Gerçek cadılar! Burada, İskoçya’da. Kulağa çok heyecanlı, gerçek olamayacak kadar harika geliyor.

Ne yaptığımın farkına dahi varmadan ayağa kalkıyorum. “Gerçek cadılar mı, Bayan Murphy?” diye soruyor

ve daha fazlasını duymak için yalvaran gözlerle ona bakıyorum.

“Otur Adeline.”

“Tabii ki gerçek cadılar değil, aptal.” diyor Emily yüksek sesle, masasının üzerine eğilip bana dik dik bakarak.

Bayan Murphy bir keresinde oğlanlardan birini başka bir oğlana “aptal” dediği için azarlamıştı ama şimdi Emily’yi azarlamıyor.

Ben titreyerek yerime otururken Bayan Murphy “Emily haklı.” deyip derse geri dönüyor. “Elbette gerçekte cadı olmaları mümkün değildi; cadı diye bir şey yoktur.”

“Öyleyse neden yargılanıp idam edilmişler?” Bu soruyu düşünmeden soruyorum, vücudumdaki her sinir canlı ve her şeyi bilmek için sabırsızlanıyor. Bir konu ilgimi çektiğinde, onun hakkında ne var ne yoksa hemen bilmek istiyorum. Elimde değil. Oysa bu bilgileri karşı taraftan asla yeterince hızlı elde edemiyorum.

“Adeline, böyle bağırmana izin vermeyeceğim.” diye çıkışıyor Bayan Murphy. “Sessiz ol.”

Ellerim titriyor. Bayan Murphy benim kıpır kıpır zihnim için yeterince hızlı açıklamıyor.

“İnsanlar türlü türlü nedenlerle büyücülükle suçlanabilir. Solak olmak kadar ufak bir ayrıntı bile şüphe uyandırmak için yeterli olabilir. Burada solak olan var mı?”

Yeni gelen kız Audrey elini kaldırıyor.

Bayan Murphy kalemiyle Audrey’i işaret ederek, “O hâlde sen, cadı olmakla suçlanmış olabilirdin kızım.”

Bu fikir Audrey’yi pek heyecanlandırmış gibi görünmüyor. Zihnimi meşgul eden binlerce soru var ve hepsini kontrol etmeye çalışarak koltuğumda kıvranıyorum.

“Cadıların *Nor’ Loch*’a atıldığı söylenir. El ve ayakları birbirine bağlandıktan sonra suya atılırlarmış! Suyun üzerine çıkarlarsa büyücülükten suçlu bulunurlarmış. Boğulurlarsa masumlarmış. Suçlu cadılar gölden çıkarılır ve yakılmak veya asılmak üzere *Castlehill*’e götürülürmüş.”

“Ama hiçbirinin kazanma şansı yokmuş ki!” diye bağıyorum ve Bayan Murphy lafını böldüğüm için gözlerini deviriyor ama ben sözlerime devam ediyorum. “Bu işten sağ kurtulmanın bir yolu yokmuş ki.”

“Hayır.” diye kabul ediyor Bayan Murphy. “Bu, insanları sınamak için hileli bir yolmuş.”

Öfkeleniyorum. Bu yapılanın adaletsizliği mideme taş gibi oturuyor. Kadınların soğuk suya atılırkenki korkmuş ve yalnız hâllerini hayal ediyorum. Suyu sertçe çarpışla-

rını, suyun üzerinde süzölme ve daha fazla acıya göğüs germe olasılıklarını.

“Bazılarına işkence bile yapılıyordu. İskoçya’da büyü-cülükle suçlanan kadınların bir kısmı bizim köydendi.”

Etrafımdakilere bakıyorum. Normalde yüzlerini oku-mak benim için zaten zor ama şimdi neden benim kadar üzgün olmadıklarını anlayamıyorum. Ellerim titriyor ve onları kullanmam için resmen yalvarıyorlar. Bu yüzden onlara kavrayacak bir şey vermek için eş anlamlılar söz-lüğümü olabildiğince sıkı tutuyorum.

“Bu köydeki kadınların güvende olmalarının tek yolu, mümkün olduğunca göze çarpmamaktı.”

“O ne demek?” diye soruyor Emily.

Ona bunun sıradan olmak ve göze çarpmamak anla-mına geldiğini söylemek istiyorum ama söylemiyorum. Aşırı uyarılmış durumdayım. Bacaklarımın tek istediği kütüphaneye koşup bu konuda mümkün olduğunca çok şey okumak ve ardından okuldan çıktıktan sonra koşup Keedie’yi bulmak.

Bayan Murphy sırtarak “Evet, gerçekten öyleydi.” diyor. “Farklı olmak demek sonunda muhtemelen yargı-lanıp suçlu bulunacağınız anlamına geliyordu.”

“O zaman Addie’yi kesin yakarlardı.” diyor Emily kıs kıs gülererek.

Sınıfın geri kalanı da gülüyor ve Bayan Murphy de onlara katılıyor. Onları zar zor duyabiliyorum. Okumaya başlamak istediğim kitapları gözümde canlandırıyorum.

“Juniper’da çok kadın öldü mü, Bayan Murphy?” diye soruyorum, sandalyemin etrafında huzursuzca dolaşarak. Neredeyse bir cadı gibi havada süzüleceğim.

“Tam sayılar bilinmiyor.” diye yanıtlıyor Bayan Murphy sorumu. Gülümsemesi kayboluyor. “Ama kayıtlar, yalnızca Juniper’dan değil, çevredeki köylerden de en az elli kadın olduğunu gösteriyor.”

Beynim, Juniper’a giden ana yoldaki trafik kazasına geri dönüyor. İnsanlar oraya kurbanın fotoğraflarını ve çiçekler bırakmıştı. Bir yıl geçmesine rağmen hepsi hâlâ orada duruyor. Sonra üzerinde büyük dedemin adının yazılı olduğu şehitliği düşünüyorum. Ona dair sahip olduğum tek şey bu. Beynim bana olabildiğince hızlı bir şekilde görüntüler gönderiyor ve bunlar birleşip bir soru oluşturuyorlar.

“Peki, Juniper’da...” diye söze başlıyorum. Beynim bu esnada uygun kelimeyi arıyor. “Cadılar için bir anıt var mı?”

Bayan Murphy “Elbette yok.” diyerek başını iki yana sallıyor ve bana sert bir bakış atıyor. “Ne büyük bir zaman kaybı olurdu.”

“Ama madem o kadar kadın öldürülmüş...”

“Yeter. Dersi yeterince kaynattın.”

Benim aklım kütüphanede ama o devam ediyor. Audrey’nin o sırada ve öğle yemeği zili çalmasıyla ben oturduğum yerden fırladığımda beni izlediğini hissedebiliyorum.

“Sorun ne Addie, pek iyi görünmüyorsun?”

Hızla kütüphaneye daldığımda Bay Allison’a “Sorun yok.” diyorum. “Cadılar hakkında tüm kitapları bana verebilir misiniz acaba?”

“Tüm kitapları demek!” deyip bir kahkaha atan Bay Allison kollarını göğsünde kavuşturup Masal Zamanı Köşesi’ne doğru ilerliyor.

“Hayır, kurgu kitapları değil.” diye ekliyorum aceleyle yanına koşarak. “Ders kitapları olsun. İskoç Cadı Mahkemeleri hakkında.”

“Ah, anlıyorum.” diyor bir adım geri atıp kütüphanenin tamamına göz atarak. “Sanırım sana birkaç tane kitap bulabilirim. Bayan Murphy size her şeyi anlattı mı?”

“Her şeyi değil.” diye itiraf ediyorum keyifsiz bir sesle. “Sadece biraz bahsetti.”

Bay Allison raftan büyük bir referans kitabı çekip alırken “Ben de eğer seni tanıyorsam,” diyor, “bu konu hakkında her şeyi öğrenene kadar mutlu olmayacaksın.”

Seçtiği kitapları bana uzatmasını bekliyor ve bir masaya yöneliyorum. Bay Allison benim davranışlarımla asla dalga geçmez. Asla gözlerini devirmez ya da beni sorgulamaz. O anlar.

“Köpek balıkları nasıllar?” diye soruyor ben yeni kitaplarımı önüme sererken.

“İyiler.” diye yanıtlıyorum beslenme çantamı masanın üzerine koyarken. “Bu zamana kadar hiçbir Büyük Beyaz Köpek balığı esaretten kurtulamamış. Neredeyse anında ölüyorlarmış.”

Bay Allison “Ya...” diyerek usulca kaşlarını çatıyor. “Bu söylediğin pek hoş değil.”

“Aslında öyle.” diyorum ona. “Demek ki insanlar onları yakalamayı bıraktı. Artık özgürce yaşayabilirler.”

“Herhâlde esaret altında olmak pek eğlenceli değildir.”

Başımı sallıyorum. “Hiç eğlenceli değildir.”

“Öğle yemeğini yemeyi unutmuyorsun, değil mi Addie?”

Bazen kendimi okumaya öyle kaptırıyorum ki yemek yemeyi unutuyorum. Belli ki bunu fark etmiş.

Bay Allison, düzenli olduğum sürece öğle yemeğimi kütüphanede yememe aldırış etmiyor. O nedenle Edinburgh hakkında bir kitaba göz gezdirirken esmer ekmekle yapılmış tavuklu, mayonezli sandviçimi dikkatle çiğniyorum. Belirli bir bölümü okurken beslenme çantamın yanına bir başka çanta konuluyor ve karşımda birini görüyorum.

Audrey.

“Cadı mahkemelerini mi araştırıyorsun?” diye soruyor. Soruyu sorma şekli kulağa sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi geliyor. Ancak bazen diğer çocuklar nazikmiş gibi yapıyorlar ama aslında kaba davranıyorlar. O yüzden ihtiyatlıyım.

“Evet.” diye yanıtlıyorum. “Bayan Murphy olayları yeterince açıklamıyor. Anlamak istiyorum.”

“Sınıftakiler böyle korkunç şeyler söylediği için üzgünüm.”

Audrey’nin aksanı hepimizinkinden farklı. Daha yumuşak. Ama kulağa, televizyonda haberleri sunan İngilizler gibi de gelmiyor.

Özrünü bir el hareketiyle geçiştiriyorum. “Sorun değil. Böyle şeyleri hep söylüyorlar.”

Bir sonraki sayfayı bir solukta okumak için sayfayı çılgin bir hızla çeviriyorum.

“Araştırmana yardım edebilir miyim?”

Başımı kaldırıp yüzünü okumaya çalışıyorum. Beynim şu anda düzgün bir maskeleye yapmaya çalıştığı için biraz çıldırmış durumda. Ama kızın iyi niyetli bir hâli var. “Tamam.” diyorum.

Gülümsüyor, öğle yemeğini açıyor ve rahat okuyabilmek için koltuğunu biraz daha yaklaştırıyor. Birlikte oturuyor ve sessizce okuyoruz.

"BİZİM BURADA NE İŞİMİZ VAR?"

Annem, babam, Keedie ve ben Juniper köy meclisinin salondayız. İnsanlar iki ayda bir düzenlenen meclis için sıra hâlinde içeri girerken biz içerideki oturma bölümünün üçüncü sırasında oturuyoruz. Erken gelebilelim diye başlama saati hakkında yalan söyledim. Annem ve babamın umursadığını sanmıyorum.

Nina az önce geldi, yüzünün neredeyse tamamını örgü bir eşarpla gizlemişti. Şaşkın bakışlarla etrafa bakıyor. Keedie'nin yanına oturmak için insanları kaldırıyor.

"Buradayız." diye yanıtlıyor Keedie, "Çünkü Addie meclise bir öneride bulunmak istiyor."

Nina bana bakıyor ve ardından benim yanımda oturan annem ve babama bakmak için eğiliyor. "Ne oluyor?"

"Hiç bize sorma." diyor annem. Benim annem hemşire; nöbetinin yorgunluğu devam ediyor ve esnememeye çalışıyor. "Addie bize söylemedi. Akşam yemeğinden sonra hepimiz buraya yürüdük."

Meclis üyelerinin yerlerini almalarını, saatlerini kontrol etmelerini ve el sıkışmalarını izliyorum. Beş erkek ve bir kadın var, hepsi büyükannelerimin ve büyükbabalarımın yaşında.

Benimle konuşurken yetişkinlere özgü ses tonunu kullanan Nina “Addie.” diyor. “Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

Keedie ikimize de bakmadan, sessizce, “Para kazanaçığım diye bir kameraya bakıp makyajdan bahsetmekten daha aptalca olamaz.” diyor.

Algılarım, gözlerini devirmeden önce Nina’nın yüzündeki anlık kırgınlığı yakalayabilecek kadar açık. Onun için üzülüyorum, vlog çekmesinin aptalca olduğunu düşünmüyorum. Bence o bu işi iyi yapıyor ve sanırım birçok insanı mutlu ediyor.

“Aptalca değil Nina.” diyorum sesimin sakın çıkması için çaba harcayarak.

Babam şaka yollu “Uzun bir iş gününün ardından annenle benim yapmak istediğimiz şey tam olarak buydu.” diyor. Annem gülüyor. Gergin olmama rağmen ben bile hafifçe gülümsüyorum.

Katılımcıların sonuncusu sandalyesine otururken Bay Macintosh meclis masasının başındaki yerini alıyor. Diğer üyelerin isimlerini bilmiyorum, sadece Bay Macintosh’u tanıyorum çünkü bizim okulda çalışıyor.

Toplantı başlıyor ve “yeni gündeme” geçmenin ne kadar uzun sürdüğünü anlayınca bir parça dehşete dü-

şüyorum. Üyeler otobüs tarifesindeki değişiklikten, yol çalışması planlarından bahsediyorlar ve sonunda Bay Macintosh sözü köylülere, dolayısıyla aynı zamanda bana veriyor.

Salonda benimki de dahil olmak üzere birkaç el aynı anda havaya kalkıyor ve genel bir uğultu dalgası odayı sarıyor. Ancak Bay Macintosh belli ki söz almak isteyen insan sayısından memnun ve doğrudan ön sıradaki Lisa McLaren'a söz veriyor. Bizden dört kapı ötede oturan üç çocuk annesi kadın kurumlanarak ayağa kalkıyor.

“Gençlerin parka girişi yasaklanmalı!” Kadının girizgâhını bazı şaşkın mırıltılar izliyor, hatta Keedie'nin uzun uzun içini çektiğini duyuyorum. Yüzüne bakıyorum ve ifadesine gülümsüyorum. Gözlerini şaşı yapmış ve sandalyesinden kayıp düşermiş gibi yapıyor. Nina, Keedie'nin dirseğine yapışıyor ve ona bir bakış fırlatıyor.

“Aylak aylak dolaşıyorlar.” diye davetsizce devam ediyor Lisa. “Sigara içiyorlar, yangın çıkarıyorlar ve çoğu zaman gürültücü ve inanılmaz derecede tehditkârlar. On ıla on sekiz yaş arasındakilerin orada toplanmasının yasaklanmasını öneriyorum.”

Nina onu durdurmaya fırsat bulamadan Keedie “Ne olmuş yani?” diye bağıyor. “Salıncakların başına nöbetçi mi dikeceksiniz?”

Ayıplayan bakışlar bize dönerken annemle Nina onu susturmaya çalışıyor, babamla ben ise gülüyoruz.

Lisa, Keedie'yi duymazdan geliyor ve gözlerini hızla meclis üyelerine dikip "Parktaki bekçinin, aylak aylak dolaşan veya şüpheli davranan herhangi birini gördüğünde polisi aramasına izin verilmeli." diye ekliyor.

Bay Macintosh'un durumdan rahatsız olduğu belli, "Yasaları açıkça çiğnemedikçe çocukları parktan men edebileceğimizi sanmıyorum Lisa." diyor. "Ama bu, hava karardıktan sonra parkta daha fazla devriye gezdirmemize engel değil. Sonraki teklif?"

Teklifi reddedilen Lisa gözlerinde son derece memnuniyetsiz bir bakışla yerine oturuyor. Bay Laird, gözlerinde hafiften endişeli yabani bir bakış ve titreyen bıyıklarla onun yerine ayağa kalkıyor.

"Juniper Göleti'ndeki kazlar," diye sızlanıyor, "fazla hareketliler."

Bazı homurtular yükseliyor ama bunlara birkaç "evet" de eşlik ediyor.

"Ne yapmamızı öneriyorsun Robert?" diye soruyor sesi anneminki kadar yorgun gelen Bay Macintosh.

"Yiyelim!"

"Reddedildi! Bir sonraki?"

Köyümüzün yöneticisinin yazılı talebi yüksek sesle okunuyor. Yöneticinin, perşembe günkü çizim dersleri başlamadan önce ibadete gelen ziyaretçilerinin hepsinin ayrılmasını beklemelerini nazıkçe rica ettiği bir talep bu.

"Hay hay, adamdan bir de kaloriferleri açmasını isteyin madem." diye mırıldanıyor arka sıralardan biri.

İhtiyar Bayan Flaherty, köyün tek otobüs durağının bankadan daha uzağa taşınmasını istiyor ve ardından köylülerin toplantı salonunda ani bir sessizlik oluyor.

Keedie beni dürtüyor ve ben de ayağa fırlayıp “Yeni bir köy anıtı olmalı!” diyerek bu şansı değerlendiriyorum.

Macintosh’un gözleri bir an için bitkinliğini belli eden bir endişeyle kapanıyor. Ancak sonrasında eliyle devam etmemi işaret ediyor.

“Bu köy...” diye söze başlıyorum. Tüm salonun izlediğini ve dinlediğini biliyorum ama artık durmak için çok geç. “‘Büyücülük’ suçları nedeniyle Güney İskoçya’daki diğer köylerden daha fazla sayıda kadını idam etti. Sayısız kadın adil yargılamanın a’sı olmadan işkence gördü ve öldü. Mezarları yok. Onlardan bir yadigâr yok.”

Sessizlik oluyor. Ağzım kupkuru oldu.

“Tam olarak ne istiyorsun?” diye soruyor meclis üyelerinden biri. Ses tonunun renklerini göremiyorum.

“Bir anıt. Haksız yere ölüme mahkûm edilen insanları anan bir levha veya heykel.”

Sessizlik uzadıkça uzuyor. Derken bazı mırıltılar duyuyorum.

“Ben sanmam ki...” diye söze başlıyor Bay Machintosh sonunda ama bana bakmıyor, “Birkaç cadı için yaptırılacak bir anıt köye iyi bir katkı sunsun. Turistik bir yer olma şansımız var genç hanımefendi ve köyün itibarını zedeleyecek hiçbir şey istemiyoruz.”

“Dalga mı geçiyorsunuz?” Keedie aniden yanımda beliriyor, yüksek ve berrak bir sesle konuşmaya başlıyor. “İnsanlar cadıları sever! Ayrıca bu köy kendini anlatmak için daha fazlasını yapabilir. Parkın yanında Bonnie Prince Charlie’nin askerleriyle buradan geçtiğini yazan levhamız var. Aslında, buradan geçmiş olabileceğini söylüyor. Bu olasılık bile oraya lanet bir levha konulmasını gerektiriyor ve sürekli bunun hakkında konuşuluyorsa, neden olmasın?”

“Bonnie Prince Charlie buradan geçti!” diye bağılıyor arka sıralardan bir ses, son derece savunucu bir tonla.

“Ya, gerçekten mi? Orada mıydın?” diye bağılıyor Keedie.

Annem de Nina da tıslarcasına yerine oturmasını söylüyorlar.

“Ben...” diye söze başlıyorum ama kurumuş, kaşınan boğazım ve gerilmiş sinirlerim konuşmamı zorlaştırıyor.

“Bence güzel bir şey olur efendim. Eğer... Eğer ben o cadılardan biri olsaydım, birinin beni hatırlamasını isterdim.”

Keedie elimi şöyle bir sıkıyor.

“Üzgünüm genç hanımefendi.” diyor Bay Macintosh başını iki yana sallayarak. “Bir gencin siyaseten bu kadar angaje olduğunu görmek çok hoş ama bu meclisten size bir ‘hayır’ çıkıyor.”

Önümde bir kapı daha kapanıyor. Hafif aralıktı. Artık kapalı.

“Hayır cevabını almış olsan da önemli olan senin elinden geleni yapmış olman Addie.” diyor babam toplantıdan sonra eve döndüğümüzde.

Hiçbir şey demiyorum.

“Ah, Ads.” Annem saçımı okşuyor. “Üzülme. Birkaç hafta sonra tekrar deneyebilirsin.”

“Üzgün değil ki.” diyor Keedie, paltosunu asarken. “Onun yaptığı kabullenmek... Buralarda sürekli pislik muamelesi görürsen olacağı budur.”

“Hey!” Annemin ses tonu kasvetli ve fırtınalı. “Yeter bu kadar.”

“Doğru.” diyor Keedie. Yüzü açık bir kitap gibi. Kızgın ve üzgün.

“Bu köy karanlık çağlarda takılı kalmış.” Bana dönüp “Addie harikaydın. O aptal ışık deli gibi titrerken o kadar sakın kalmak ve o kadar iyi maskelemek...”

Keedie elbette fark etmişti. Akşamın sonuna doğru, tavandaki lambalardan biri sürekli yanıp sönmeye başlamış ve her seferinde sinirlerimin kıvılcımlanmasına ve gözlerimin acımasına neden olmuştu. Çevremdeki hiç kimseyi rahatsız etmiyordu. Ama benim için göz kapağıma batan bir iğne gibiydi.

Annem ile babam çaylarını alıp salonda oturmaya gidiyorlar. Keedie duş almaya gidiyor. Ben yukarı çıkarken Nina bana sesleniyor.

“Videolarımdan birinde olmak ister misin?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Nina makyaj ve saç hakkında videolar hazırlıyor; bunlar benim belki de hiç ilgilenmeyeceğimi bildiğim şeyler. Ama ilk defa çok içten bir hâli var, hayır demek istemiyorum.

“Tamam.”

Karşısında bir arkadaşı varmış gibi konuştuğu kamerasının önünde oturuyoruz. Beni takdim ediyor.

“Bu benim küçük kız kardeşim Addie. Addie otistik ve güzellik meseleleriyle pek ilgilenmiyor.” Kameraya ne anlama geldiğinden emin olamadığım, dramatik bir ifadeyle bakıyor. “Bu yüzden bugün ona küçük bir hızlandırılmış kurs vereceğim.”

Koltuğunu benimkine yaklaştırıyor ve bir fırça kapıyor.

“Sadece hızlıca saçını yapacağım. Yüzünle öyle uyumsuz duruyor ki.” diyor.

Saçlarım onunkiler gibi uzun. Annem rengine yer yer sarı, açık kahve, diyor. Nina nazik ama becerikli bir şekilde fırçalıyor. Uzun zamandır saçlarımın yıkanmasından ve taranmasından nefret ediyordum. O histen nefret ediyordum. Annem ve babam nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Ancak Nina saç konusunda hep çok iyiydi, saçlarımı haftada iki kez dikkatlice yıkayıp iki yandan örerd.

Nasil yapılması gerektiğini bilen tek kişi oydu.

“İzleyicilere otizmden bahsetmek ister misin Addie?” diye soruyor.

“Şey.” kameranın merceğine bakıyorum. “Pek değil.”

“Tamam.” diye iç çekiyor. “Öyleyse biraz kozmetik ile başlayalım...”

“Nina?”

“Efendim?”

“Sence Keedie iyi mi?”

Nina derin bir iç çekiyor. “Bütün bunları kesmem gerekecek Addie, sadece yaptıklarımız hakkında konuşmaya çalış.”

“Ama sen?”

“Üniversite büyük bir değişiklik.” diye kabul ediyor fırçaları sıraya sokarken. “Sadece biraz daha yorgun, biraz daha yıpranmış olacak.”

“Bu yüzden mi üniversiteye gitmemeye karar verdin?”

Bir sürü küçük göz altı kapatıcısı tüpünün üzerinden tereddütle cevap veriyor. “Şey! Ben bunu iş olarak yapıyorum Addie.”

İnsanlar vlog çekmenin bir iş olmadığını söylediğinde Nina gerçekten üzülüyor. O yüzden başka bir şey söylemiyorum. Derin bir nefes alıyor ve sonra o parlak ve mutlu bir gülümseme yeniden yüzünde beliriyor.

“Biraz kapatıcı süreceğim ve sonra Addie’nin gözlerinin altından başlayacağım.”

Başlıyor.

Göz kapaklarıma ve yanaklarıma renk verirken hem kamerayla hem de benimle konuşuyor. Sürdüğü şeyler korkunç. Çok rahatsız edici, sanki yüzüme duvar boyası sürülmüş gibi. Ama bana çok yakın, çok sakın ve iyi davranıyor. Bunu mahvetmek istemiyorum, bu yüzden hareketsizce oturup istediklerini yapmasına izin veriyorum.

Yanımda olmak istediği için mutluyum. Bu yüzden her şeyi akışına bırakıyorum.

CADILARDAN BAŞKA ŞEY DÜŞÜNMEZ OLDUM.

Juniper ormanlarında yürüyorum ve sihirli güçlerim varmış gibi yapıyorum. Ağaçlara ve suya büyüler yapıyorum. Ağaçların arasında dönüp dururken kocaman kulaklıklarımdan müzik dinliyorum. Acaba cadılardan herhangi biri bu yoldan geçti mi, yakalanmamak için bu ormana kaçmaya çalıştılar mı diye merak ediyorum.

Keedie gülererek arkamdan yürüyor. Ona büyü yapıyor-muş gibi yapıyorum ve çamurlu yola düşüyor. Sevinçten çılgık atıyorum.

Ayağa kalkıyor ve patikada yürüyoruz. Kulaklıklarımla takılı değil, omuzumda duruyorlar.

“Üniversitedekilere otistik olduğunu söyledin mi?”

“Hımm.” Keedie burnunu çekiyor ve başımızın üzerindeki ağaçlara hayranlıkla bakıyor. “Henüz değil. Bence gerek yok.”

“Ama her zaman bu konuda açık ve gururlu olmanın önemli olduğunu söylersin.”

“Gurur duyuyorum zaten.” diyor Keedie ve ne söyleyeceğini seçerek konuştuğunu anlayabiliyorum. “Ama okulda benim için kolay değildi Addie. Zorbalarla çok zor zamanlar geçirdiğim oldu.”

“Üniversitelerde de zorbalar oluyor mu?”

“Yani, farklı türde zorbalar var diyelim.” Bir ağaçtan bir yaprak koparıyor ve avucunun içine alıyor. “Zorbalar ilkokuldan sonra yok olmuyor Addie. Yetişkinler de zorba olabilir.”

En eski hatıralarımdan biri, ben dört yaşındayken korkunç bir çocuk bakıcımızın olduğu zamanlara ait. Annem ile babamın çalışma saatleri farklıydı ve Bayan Craig bazı akşamlar bize gelirdi. Annem, sosyal hizmetler konusundaki tecrübesi nedeniyle onu seçtiğini söylemişti.

Keedie o zamanlar benim yaşımdaydı ve zor zamanlar yaşıyordu. Küçük şeyler panik ataklarını ve duygusal çöküşlerini tetikleyebiliyordu. Annem vardiyasına gittikten sonra, Bayan Craig’in tüm kişiliği değişiyordu. Keedie’nin söylediği her şeye söyleniyor ve ona “şımarık velet” diyordu. Bir gün Keedie, Bayan Craig’in hazırladığı akşam yemeğinden hoşlanmamıştı. Ben de beğenmediğimi hatırlıyorum. Yetişkinleri kızdırmaktan hiç hoşlanmayan Nina’nın bile başı o yemekle dertteydi.

Keedie’nin midesi artık daha fazlasını kaldırmadığında Bayan Craig’in tepesi attı. Tabağı Keedie’ye fırlattı ve üstüne atıldı.

İşte o zaman kız kardeşimin içinde bir şey kırıldı.

Ulurcasına bağıyordu. O sesi hâlâ hatırlıyorum. Çığlık atıyor, ağlıyor ve kafasına vuruyordu. Sanki kendisine takılan tüm o korkunç lakapları aklından çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Bayan Craig yerinde durmadı, tüm o süre boyunca Keedie'ye lanetler okudu ve kız kardeşimi dizginlemek için iri gövdesiyle üzerine çullandı. Keedie'nin bileklerini yere yapıştırdı ve suratının üzerine oturdu.

“Dursana!” diye çığlık attı Nina ağlayarak. Bu kadar korktuğunu hiç görmemiştim. Çok eskiden kalma hatıralar bazen bulanık olabilir ama bu, kafamdan geçen bir film sahnesi kadar net. Hissettiklerimizi, Keedie'nin yüzündeki acı ve dehşet ifadesi kadar canlı hatırlıyorum.

“Derhâl dur, seni küçük hayvan!” diye tıslamıştı Bayan Craig. Ancak öfkeli görünmüyordu. Olan bitenden zevk almış gibi bir hâli vardı.

O kırmızı hissi de hatırlıyorum. Hücüm eden o sıcaklığı, kalbimin acıyla çarpışını.

Kadının üzerine uçmuştum.

Tüm vücudum bir trenin gücüyle sırtına çarpmıştı, dişlerimi etli omzuna geçirmiştım. Bağırıp çığlık atmış, Keedie'yi bırakıp benim ısırığımdan kurtulmaya çalışmıştı. Keedie'nin tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Komşumuz Jackie o anda kapıya vurmamış olsaydı, Keedie ve Nina neler olabileceğini bilmediklerini söylüyorlar. Annem ile babamı arayan Jackie gözlerini Bayan Craig'den bir an olsun ayırmamıştı.

Ebeveynlerimiz eve geldiğinde hemen olay mahalin-den uzaklaştırılmıştım. Bağırış çağırışları hatırlıyorum ama Nina kulaklarımı kapatıyordu. Yatakta yanıma uzanmış, dikkatimi dağıtmak için saçma sapan şeyler fısıldamıştı.

Keedie günlerce odasından çıkmamıştı.

Şimdi kız kardeşime bakıyorum da ne kadar güzel, uzun saçlarının büyüğü bir hâli var, sonbahar güneşi altın sarısı tellerini daha da görünür kılıyor. O benim güvenilir ablam. O titreyen çocuğu, bu kendine güvenen kişiyle bağdaştıramıyorum.

Biliyorum ki eğer biri Keedie'yi incitmeye çalışsa, şimdi bile muhtemelen o kişiyi ısırmaya çalışırdım.

“Bana şu cadılarından biraz daha bahset bakalım.”

Beni takıntılarımdan bahsetmeye teşvik etmenin her zaman iyi bir fikir olduğunu biliyor.

Kendi ağaç yaprağını kavrayarak “Kitapta, Juniper’da yaşayan Maggie

adında biriyle ilgili bir bölüm okudum.” diyorum. “Şeytanla evli olduğunu söylemişler.”

Keedie bu söylediğime katılıyor. “Şeytanın İskoçya’da ne işi varmış? Ben olsam burası çok soğuk diye düşünürdüm.”

“Herkes onlara cadı demeye iyi bir sebep bulmak için yalanlar uydurmuş.” diyorum acı acı.

“Tahmin ederim.” diyor Keedie. “Her zaman öyledir.”

“Maggie’nin söylenmesi gerekenleri bildiğini sanmam.” diyorum ona. “Kitapta onun hakkında fazla şey yazılmamış ama sonunda onu cadı olduğunu kabul etmeye zorlamışlar. Olmamasına rağmen.”

Keedie bana nazıkçe gülümsüyor. “Bu gerçekten üzücüymüş küçüğüm. Zavallı Maggie.”

“Emily cadı olduğum için yanacağımı söylüyor.” diye itiraf ediyorum birden.

“Pekâlâ, biliyor musun.” diye söze başlıyor kararlı bir ses tonuyla. “Emily kulağa berbat biri gibi geliyor. Jenna’nın onda ne bulduğunu anlamıyorum.”

“Sanırım bana göre daha kız gibi.” diyorum. “Birbirlerinin saçlarını yapıyorlar, tırnaklarını falan boyuyorlar.” Yaprakımı buruşturuyorum. “Ben tırnaklarımı boyayamam. Jenna yatıya geldiğinde yapmam için ısrar etti ama ben ortalığı batırdım.”

“Jenna hiç senin yapmak istediğin bir şeyi yapmak istedi mi?”

Durup düşünüyorum. “Bilmem. Ben o ne isterse onu yaptım.”

Keedie beni durduruyor ve yolun sonunda, nehrin karşısındaki köprünün hemen yanına kök salmış yaşlı bir ağacı işaret ediyor. “Şu ağacı görüyor musun?”

“Evet.”

“Bazı insanlar ağaçlar gibidir. Rüzgâr esebilir ama onlar asla hareket etmezler. Her zaman orada olacaklardır.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümseyip avucumdaki yaprağı işaret ediyor.

“Avucunu açar mısın?”

Açıyorum.

“Elini havaya kaldırır mısın?”

Elimi kaldırıyorum, yaprak avucumda duruyor. Saniyeler içinde rüzgâr esiyor ve her şeyi uçuruyor. Nefesim kesiliyor.

“Jenna bir yapraktı Addie.” diyor Keedie usulca. “Sense bir ağaçsın.”

Ne dediğini anlama çabasıyla yüzümü buruşturuyorum. Bugünlerde bana biraz gizemli geliyor. Benim biraz uzağımda. Elini tutuyorum ama uzun süre öyle kalmayacağız, bir süre sonra ikimiz de bundan zevk almıyoruz.

Ama şimdilik ona dokunmak iyi geliyor.

Köye giden patikadan geri dönüyoruz. Ormanın ve ağaçların bittiği noktada, bankadan çıkan Bay Macintosh'u görüyorum. Acaba yapmasam mı diye düşünmeden adını seslenip koşmaya başlıyorum. Keedie adımı seslenerek peşimden geliyor.

Bay Macintosh bana bakıyor, biraz ürkmüş bir hâli var. Sanki beni üzerinden çekmesini umarmışçasına Keedie'ye bakıyor.

"Yeniden gözden geçirmelisiniz Bay Macintosh."

"Neyi yeniden gözden geçirmeliymişim?" diyor, etrafına bakınarak. Belki de başka bir yetişkinin kendisini kurtarmaya geleceğini umuyor.

"Cadılar adına dikilecek anıtı." diye hatırlatıyorum ona.

"Ah." diyor alayla ve kafasını sallıyor. "Bu çok aptalca Adeline. Ve dürüst olmak gerekirse, bu akli sana kimin verdiğiinden emin değilim ama zaten reddedildi."

"Bu akli bana kimin verdiğiinden mi?"

Benim hizama gelmek için eğiliyor ve ardından Emily'nin kullandığı ses tonuyla, çok yavaş bir biçimde konuşmaya başlıyor. "Bu fikri kafana kim soktu?"

"Ben." diye ikna etmeye çalışıyorum onu.

Gülüyor ama gülüşü hiç de hoş bir gülüş değil. Doğruluyor ve arabasına doğru yürümeye başlıyor. "Garipliklerin için kız kardeşini kullanmak çok zalimce, Keedie."

Şaşkın şaşkın dönüp ablama bakıyorum. Öfkeli gözlerle Bay Macintosh'a bakıyor.

"Ama bu benim fikrim Bay Macintosh." diye sesleniyorum arkasından. "Okulda bu konuyu öğreniyoruz."

"Evet, tabii." diyor, kapıyı kapatıp motoru çalıştırırken.

Bir şey daha eklemek için ağzımı açıyorum ama Keedie elini koluma koyup. "Yapma, Addie. O, kıt fikirli zihninin saçmalıklarına inanmak istiyor, bırak inansın." diyor.

"Ama anlayamıyorum."

"Yetişkinler söyleyeceklerimizden hoşlanmadıklarında, kabahatli otizmimiz olur ve ne söylediğimizi bilmediğimizi söylerler." diyor derin bir nefes verip omuz silkerek. "Ben o saçma sapan okuldayken bu, tipik bir durumdu. Sürekli kopya çekmekle suçlanırdım. Bir fikrin bana ait olduğuna inanamazlardı."

"Ama bu..." Aniden ayağımı yere vurma isteğine kapılıyor ama bu dürtüyü bastırıyorum. "Bu, kendimi o cadılar gibi hissetmeme sebep oluyor! Sanki asla kazanamayacakmışız gibi."

"Biliyorum."

Küçük arabanın uzaklaşmasını izliyorum ve ben de derin bir nefes koyuveriyorum. "Bu konuyu tekrar gündeme getirmek için bir sonraki köy meclisine gideceğim."

Keedie cevap vermeyince başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümsüyor.

"Bence bu harika bir fikir."

"EPEY OKUYORSUN, DEĞİL Mİ?"

Audrey ve ben okuldan eve yürüyoruz. Yeni rutinimiz oldu. Alışmam biraz zaman aldı çünkü okula gidip gelişlerim benim için yoğun bir günün kaosuna hazırlanmak için kullandığım bir zaman dilimi anlamına gelirdi. Ancak Audrey fazla konuşkan değil ve beni soru bombardımına tutmuyor, bu yüzden pek umursamıyorum.

"Maggie diye bir kadın hakkında okuyorum. Burada, Juniper'da yaşamış. O 'cadılardan' biriymiş."

"Maggie mi?"

"Cadı olduğunu söylemişler ama aslında değilmiş."

Audrey "Okul dışında fazladan çalıştığına inanamıyorum." diye gülüyor.

"Her zaman yapmam." diye itiraf ediyorum. "Sadece bir şeyi ilginç bulduğumda. İlginç bir şey bulamayınca beynim kapanıyor."

“Evet, bu dediğini bazen görebiliyorum.” diyor Audrey. “Murphy kalanlı bölme işleminden bahsederken pencereden dışarı baktığını gördüm.”

Şaşkınlıkla burnumu kırıştırıyorum. “Elimde değil, yemin ederim.”

“Ama o zaman sen tüm bu cadılar hakkında çok şey biliyorsun.” diyor. “Maggie hakkında herhangi bir okuma yapmadım, orası kesin.”

“Kız kardeşim beynimin bir bilgisayar gibi olduğunu söylüyor.” diye açıklıyorum. “Sıfır bilgiyle işe başlıyor ve giderek daha fazla bilgi topluyor, asla durmuyor.”

“Bütün beyinler böyle midir?”

“Belki. Ama benimki her aşırı kullanımda çöküyor.”

Bir süre sessizce yürüyoruz. Ardından Audrey yumuşak bir sesle konuşmaya başlıyor. “Peki... Senin sorunun ne?”

Kabalık edip etmediğini anlamaya çalışırken bir an tereddüt ediyorum.

“Ablanın videosunu gördüm.” diyor. “Sana makyaj yapıyordu.”

“Ben otistiğim.” diyorum sonunda, bulutlu havaya bakarak.

İskoçya’nın göğü. Ekim ayı soğuğu ve yağmuru getiriyor. Rüzgâr inanılmaz bir kuvvetle sokağımızdaki ağaçlara çarpıyor. Nasıl dayanıyorlar bilmiyorum.

“O nedir?”

“Nörolojik bir durum.” deyip şakağıma dokunuyorum. “Yani, beyindeki bir fark. Geniş bir yelpazesi var. Bazı otistikler hiç konuşmuyorlar. Bazılarıysa çok konuşuyor.”

“Senin gibi.”

“Evet.”

“Ve...” Audrey’nin anlamaya çalıştığını görebiliyorum. “Bu sende neye yol açıyor?”

“Ben... Bazı şeyleri biraz daha yoğun hissediyorum. Sesleri, görüntüleri. Sokaktaki insanları zorlanmadan duyabiliyorum. Şeylerdeki küçük ayrıntıları görebiliyorum. Başkalarının yapamayacağı şeyleri. Şeyleri başka türlü anlıyorum. Ve bazen...” deyip kaldırımdaki bir taşı tekmeliyorum, “Bazen insanların yüzlerini okumakta çok zorlanıyorum. İfadelerinde dürüst değillerse bazen anlamıyorum.”

“Peki.”

Bu konuda bana daha fazla şey sormuyor. Jenna’nın otizmle ilgili herhangi bir şey öğrenmeyi hiç istemediğini ancak eve varınca fark ediyorum.

Eve kütüphaneden iki yeni kitap getirdim. Biri köpek balıkları, diğeri cadılar hakkında. Koşarak eve girip mutfığa yöneliyorum. Ancak Nina gözyaşları içinde masada oturuyor.

Aniden duruyorum. Gözyaşları her zaman sorun anlamına gelir. Bazen insanlar mutlu oldukları için ağlarlar ki bu benim için inanılmaz kafa karıştırıcıdır. Ama Nina

hiç mutlu görünmüyor. Ayrıca gelenin ben olduğumu anladığında hızlı hızlı gözlerini siliyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum çatlak bir sesle.

Aniden başını çevirip bana bakınca yanında oturan Keedie’yi görüyorum. Onun da gözleri kırmızı, öfkeli bir hâli var.

“Keedie ve ben büyüklere özgü bir konuşma yapıyoruz Addie.” diyor Nina kalkıp kendine su koyarken “Sen yukarı çık ve kitabını oku, lütfen.”

Keedie’ye bakıyorum. Gülümsemeye çalışıyor ama yüzündeki ifade yalan söyleyemiyor. Hâlâ kızgın ve üzgün görünüyor.

Odama çıkıyormuş gibi yapıyorum ama merdivenlerde saklanıyorum. İşitme yeteneğim bir hayli iyi, her kelimeyi anlayabiliyorum. Mutfak kapısının neredeyse kapalı olmasına rağmen.

“Sen onu canavarlara yem ettin, Nina.”

“Bu kadar dramatik davranma Keedie, yorumları devre dışı bıraktım. Artık hiçbirini görünür değil.”

“Sorunlu küçük kardeşinle hava atmaya kalktın.” diyor Keedie kelimeleri tükürürcesine. “Engelli bir çocuğa iyi davranmaya cüret ettiğin için internette puan toplayacağını düşündün.”

Nina, “O engelli çocuk benim de kardeşim.” diye bağıyor. “Sadece senin değil!”

“Bu bir yarışma değil! O bir insan, dekor değil. Savunmasız ve sen tüm o insan müsveddelerinin parmaklarıyla onu gösterip gözlerini ona dikmesi için onu internete koydun.”

“O işlevsel durumda -ne var, öyle bakma, 'işlevsel' bu duruma uygun bir tıbbi terim- ve insanların bunu görmek isteyebileceğini düşündüm. Hafif seyrediyor Keedie. Seninki gibi.”

“Sana göre hafif!” diye bağıyor Keedie, sesini yükseltmesine alışık olmadığım için irkiliyorum. “Sana ve bu köydeki diğer tüm kalpsiz insanlara göre hafif, Nina. Bana göre hafif değil. Addie’ye göre hafif değil! Size hafifmiş gibi geliyor çünkü son derece büyük kişisel bedeller ödeyerek öyleymiş gibi davranıyoruz!”

“Ah, kes şunu.”

“Biliyorsun Nina.” Keedie’nin çekmeceyi çarptığını duyabiliyorum, “O videoda kendini çok rahatsız hissetmiş.

Onu gerçekten tanısaydın, bunu görürdün. Bunu sadece seni memnun etmek için yapmış.”

Bir süre sessizlik oluyor. Kendimi bir kutuya hapsedilmiş gibi hissediyorum.

“Yorumları sildim.” diyor Nina sonunda sessizce. “Daha fazla uzatma artık.”

Keedie, “Ona bir özür borçlusun.” diye cevap vermeden önce bir hışırtı ve bir şeyin hareket edişini duyuyorum.

Keedie salona gidip müzik açtığına göre tartışmalarını bitirdikleri açık. Annemle babamın odasına gizlice girip köşede duran eski bilgisayarlarını açıyorum. Nina’nın kanalını ve ardından videoyu buluyorum. Doğru, yorumları devre dışı bırakmış. Ancak web sitesi “videoya cevap ver” diye bir bağlantı veriyor.

Annem yaşında bir kadının nasıl da lanetlendiğimden ve “modern bir trajedi”den bahseden mesajına bir dakika ayırdıktan sonra daha fazlasına katlanamıyorum. Kadının yazdıklarının altındaki yorumları okuyorum. İnsanlar hemfikir. Annem ve babamın asla kullanmamamız gerektiğini söylediği kelimeleri kullanıyorlar. Bazıları konuşabildiğime göre gerçekten otistik olamayacağımı söylüyor.

Sayfayı kapatıyorum ve Nina’nın tüm yorumları silebilmesi gibi, bunları hafızamdan silebilmeyi diliyorum. Çok kafa karıştırıcı. Bazı insanlar için çok fazla, diğerleri içinse yeterli olmamak.

Keedie beni kontrol etmek için yatak odama geldiğinde o insanların sözleri hâlâ kafamı kurcalıyor.

“Sanırım sihirli işitme duyun tartışmaların bir kısmını yakalamış.” diyor yatağımın yanındaki masaya bir tabak çikolatalı bisküvi koyarken. “Üzgünüm.”

Yataktayım, sırtım ona dönük. “Keşke herkes gibi olsaydım.”

“Hayır, öyle olmak istemezsin.” diyor anında. “Hayır Addie. Diğer insanların zihinleri küçüktür. Senin beynin çok büyük. İçinde her şeye ve herkese yer var. Diğer insanlar gibi olmak istemezsin.”

“Sen de benim gibisin, nereden biliyorsun?” diyorum, gözlerim yanıyor. “Sen de normal değilsin.”

Bir süre susuyor.

“Addie.” sesi üzgün geliyor. “Hikâyelerini yazabilmenin nedeni beynin. Tüm o harika hikâyelerini!”

“Bayan Murphy hikâyemi yırttı attı!”

Sessizlik. Ardından, “Ne yaptı, ne yaptı?” diye soruyor.

“Köpek balığı öykümü yırttı attı. Herkesin önünde.”

“Addie bunu bize neden söylemedin? Böyle bir şey yapamaz, seni bu şekilde aşağılayamaz.”

“Ama yaptı!” Neden ağladığımı bilmiyorum. “Ve ben çok yorgunum.”

İç çekiyor. “Biliyorum evlat. Ben de.”

Başka bir şey demiyorum. O gidince köpek balığı kitabımı çıkarıyor ve parlak sayfalarını okşuyorum. Karşımda

inanılmaz ağız açık duran bir büyük camgöz var. Kocaman ve korkutucu ama aslında tamamen zararsız bir balina köpek balığı. Gözlerimi kapatıyorum ve tüm kalbimle masmavi okyanusta kaybolmayı ve yeniden su yüzeyine çıkmayı, başka hiçbir canlıyla karşılaşmadan kilometrelerce yüzebilmeyi istiyorum.

Bir zebra köpek balığının yüzüne bir damla gözyaşım düşüyor. Hızlıca siliyorum. Hiçbir korkunç, berbat, saçma sapan gün kütüphaneden ödünç aldığım bir kitabın zarar görmesine değmez.

OKUL GEZİLERİ BENİM İÇİN ÇOK RİSKLİ.

Yeni yerler görme ve yeni bilgiler öğrenme fikri karşı konulmaz görünse de sınıf arkadaşlarımla itişip kakışmaları, trafikteki yüksek sesler ve alışılmadık bir rutinin varlığı böyle günlere genellikle gölge düşürür.

Neyse ki, bugünkü yolculuk minibüsle ya da trenle değil. Bizim okuldan *Water of Leith*'e kadar yürüyeceğiz. Bayan Murphy kendimize bir eş bulmamızı ve iki düzgün sıra hâlinde yürümemizi söylüyor.

“Ben Jenna ile sıra olacağım.” diyor Emily. Bu esnada neredeyse yüz yüzeyiz. “En iyi arkadaşşımla.”

O kadar yakın ki geri çekiliyorum. “Sabah yediklerinin kokusunu alabiliyorum, Emily.” Audrey kahkahalara boğulup sıranın en arkasında yanımda sıra olurken Emily bir hışımla “Çok komik!” diyor.

“Komik olsun diye demedim.” diyorum ona dürüstçe. “Benim...” diye söze başlayıp zihnimdeki sözlüğü karıştırıyorum, “Keskin duyularım var.”

“Eski duyuların mı var?”

“Keskin.”

“Keskin duyular ne demek?”

“Yani... Çok kuvvetli duyular. Her şeyi kolayca seçebiliyorlar. Elma suyunun kokusunu alabiliyorum.”

Audrey yüzünde ufak bir tebessümle bana bakıyor.
“Amma değişiksin Addie.”

Sıralarımız harekete koyuluyor. Bu ifadesine karşı gelmiyorum. İyi anlamda söylediğini biliyorum.

Oysa diğer pek çok insan o şekilde söylemiyor.

Hepimiz Bayan Murphy’yi takip edip oyun alanından çıkıyor ve okulu ardımızda bırakıp köye doğru yola çıkıyoruz. Nehre inen dik patikasıyla orman, Juniper’ın diğer tarafında.

Okul kapısında bizi Nina ve Keedie’den sadece birkaç yaş büyük görünen bir adam bekliyor. Ayağında lastik botlar var ve bize coşkuyla el sallıyor.

Adamın son derece hevesli bir hâli var ama “Çocuklar.” diye söze başlayan Bayan Murphy’nin sesi o kadar hevesli gelmiyor. “Bay Patterson’la tanışın. PhD’sini Edinburgh Üniversitesi’nde yapıyor. Bugün bizi o gezdirecek.”

“PhD nedir?” diye fısıldıyor Audrey.

“Bilmiyorum.”

“Parka Hapsedilmiş Devekuşları olsa gerek.”

Emily ve Jenna ikimize dönüp bakıyor, kahkahalarımız dikkatlerini çekti. Emily suratını asıp küçümsediğini belli eden bir ses çıkarıyor.

Jenna şaşırmış görünüyor, gözleri Audrey'nin üzerinde geziniyor. Onu ölçüp biçermiş gibi bir hâli var.

Bay Patterson “Merhaba!” diyerek bize hitap ediyor ve çocuklara alışık olmadığı hemen anlaşılıyor. “Cadılar hakkında yeni şeyler öğreneceğimiz için heyecanlı mıyız?”

Beynim sanki sandalyenin tekinde yayıla yayıla otururken çılgınca bir heyecanla ayakkabılarını giymeye geçiyor. Umarsız, coşkulu ve hazır.

“Evet!” diye bağıyorum.

Bazıları kıs kıs gülse de Bay Patterson memnun olmuş görünüyor. Cadıları kendim araştırdıktan sonra, Bayan Murphy'nin bahsettiği suya batırma yargılamalarının çok sık yapılmadığını ve bu yargılamaların Avrupa'da daha popüler olduğunu keşfettim. Bu yüzden burada, Juniper'daki cadılara gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Keedie, Bayan Murphy'ye yanlış bildiğini ve “kaba konuştuğunu” söylememi istedi ama annem ona çıkıştı ve kesinlikle öyle yapmamamı tembihledi.

“Pekâlâ gezimizin ilk durağı Eski Cadı Ağacı'nı ziyaret edeceğimiz *Water of Leith* olacak.”

“Hızlı hızlı yürüyün!” Bayan Murphy, onu ve Bay Patterson'ı ormana ve nehir kıyısına kadar takip etmemizi işaret ediyor.

Uzun ağaçlar, eylül ayının solgun güneşini perdeliyor. Zemin, gece boyunca yağın yağmur fırtınası yüzünden biraz çamurlu.

Adımlarımı önümde yürüyen çocukların bıraktığı ayak izlerine tam olarak denk getirmeye çalışıyorum.

Ama ayak uyduramıyorum.

Bayan Murphy ve Bay Patterson, kalın, budaklı dalları olan tıknaz bir ağacın yanında duruyorlar. Hepimizin bir araya toplanmasını bekliyorlar.

“Pekâlâ çocuklar.” Bay Patterson kollarını açarak kimisi sıkılmış, kimisi merak dolu yüzlerimize bakıyor. “Hepinizin tam bu noktayı, bu nehri, bu yolu ve tüm bu ağaçların yüz yıllarca önceki hâlini hayal etmeye çalışmasını istiyorum.”

Hemen hayal ediyorum. Yıkık dökük, eski duvarlarda grafitiler yok. Şu ya da bu ağaca takılıp kalmış plastik torbalar yok. Daha karanlık, daha soğuk bir Juniper. Araba motorları ve yaya geçidindeki ısrarlı bip sesi yerine, atların toynaklarının belli belirsiz sesi. Eski kâğıt fabrikaları.

“Yüzlerce yıl önce Juniper’da aynı sizin gibi insanlar yaşıyordu. Çiftçiler, değirmenciler ve aileleri. *Kirk*, yani yerel kilise buradaki, yani köydeki ana otoriteydi. Önemli kararlar alır, Juniper’daki düzeni onlar kontrol ederdi. İnsanların birinin cadı olduğunu duyduğunda kapısını çaldıkları bu kişilerdi.”

Hepimize hevesle bakıyor, gözleri parlıyor. “İçinizde, bir cadıyı nasıl ayırt edeceğini bilen var mı?”

Birkaç el havaya kalkıyor. Adam sınıftaki oğlanlardan biri olan Alfie'yi işaret ediyor.

“Yaşlı, çirkin ve kabalarmış.”

“Pekâlâ.” diyor Bay Patterson. Bir parça şaşırmış görünüyor. “Ben bunu kast... Belki, bazıları. Ama aslında hileli bir soruydu. Çünkü cadıyı tespit etmenin bir yolu yoktu. Bunun kesin kuralları yoktu.”

Elini arkasındaki yaşlı ağacın dalına koyuyor. “Jean adında bir kadın varmış. Jean, tüm Juniper'da kimselere bulaşmamasıyla bilinirmiş. Mırıldana mırıldana etrafta gezermiş, yalnızmış, ailesi de yokmuş. Genellikle diğer köylülerden uzak durmasına rağmen, bir gün komşularından biriyle büyük bir anlaşmazlığa düşmüş. Kavga ettikleri sırada öfkelenip ona lanet okumuş. Aranızda lanetin ne olduğunu bilen var mı?”

“Küfür etmek mi?”

“Tam olarak değil Jamie ama yaklaştın.” diyor Bayan Murphy oğlana yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

“Lanet dediğimiz şey.” diye devam ediyor Bay Patterson, “Kötü bir büyü yapmak gibidir. Birisinin başka bir kişiye zarar vermek için kendinden daha kudretli bir gücü veya büyülü bir gücü yardımına çağırmasıdır. Şimdi, Jean'in durumuna dönersek, kadın sadece kızgınmış; komşusuna bir anlık öfkeyle lanet okumuş ve bunun üzerinde fazla durmamış.”

Jean'i hayal etmeye çalışıyorum. Yorgun ve suratsız, sadece yalnız kalmak istiyor. Ona kırk yıl boyunca gülüm-

semesi, cana yakın olması söylenmiş, insanların kasıtlı olarak yoluna çıktığını görebiliyorum.

“Ama lanetler gerçek değil ki.” diye fısıldıyor Emily. “Büyü diye bir şey yok.”

Bayan Murphy candan bir tavırla başını sallayarak, “Tabii ama bu bizim şimdiki fikrimiz.” diyor. “Fakat yüzlerce yıl önce insanlar bin bir türlü şeye inanıyorlardı.”

“Jean’in komşuları çok korkmuşlar.” diye ekliyor hikâyesine devam etmeye can atan Bay Patterson. “Evlerine girmişler ve parmağını onlara doğru uzatan ve belki de onları büyüleyen garip kadını düşünüp bütün gece boyunca endişelenmişler. Olanları Juniper’daki tüm tanıdıklarına anlatmışlar. Ve sonunda haber *kirk*teki yaşlılara ulaşmış.”

Titriyorum.

“O dönem cadı olmakla suçlandığınızda, yargılanıyordunuz. Juniper’da cadıların sorgulandığı ve suçlayanlar ile tanıklar tarafından kanıtların sunulduğu birçok *kirk* oturumu gerçekleştirilmiş. Ama... Cadıları infaz etmelerine yasal olarak izin verilmemiş. Bu iş Edinburgh’ya düşmüş. Ancak!”

Duraklıyor. Her kelimesini can kulağıyla dinliyorum, gözlerim hikâyenin devamında neler olduğunu anlamamı sağlayacak herhangi bir ipucu için yüzünü tarıyor.

“Ancak.” pürdikkat kendisini dinlememizden heyecanlanmış görünüyordu, “Vijilantizm Juniper’da pek po-

pülerdi. Aranızda bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?”

Cevabı biliyorum ama şu anda insanların bana bakmasını istemiyorum. Tüm sınıf arkadaşlarımdan Keedie ve benim sık sık geldiğimiz ormanda olması tuhafıma gidiyor. Ormanda böyle bir kalabalık gözümde doğal görünmüyor.

“Sanırım.” diye yanıtlamaya başlıyor Audrey, “İnsanların kendi kanunlarını koymaları demek.”

“Kesinlikle haklısın!” diyen Bay Patterson ona gülümüyor. “Böylece Jean’ın komşuları lanetten günler sonra hayvanlarından birini ölü bulmuş. Elbette sığırlar türlü türlü nedenden dolayı ölür. Ama hemen buna Jean’ın sebep olduğundan şüphelenmişler. İneğin ölmesine neden olanın o olduğunu düşünmüşler.”

Bu hikâye hayal gücümü ateşliyor. Onlarla tanışmamış olmama rağmen Bay Patterson’ın tasvir ettiği herkesi gözümün önüne getirebiliyorum. Zihnimde görsel bir hikâye canlanıyor. Kirk yaşlılarının her şeyi duyan kulaklarına kadar giden, köydeki acımasız suçlamaların ve yorumların hiçbirinden haberdar olmayan Jean kaba ellerini yıkıyor ve çizmesinin yıpranmış tabanını temizliyor.

Yalanlar büyüler gibidir. Daha güçlüdür. Daha yıkıcıdır.

“Juniper’daki bir başka cadıdan bahsedeceğimiz için hepinizden Jean’i bir süre aklınızın bir köşesinde tutmanızı istiyorum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum. Hikâyeyi nasıl yarım bırakabilir ki?

Bayan Murphy “İskoç cadı mahkemeleriyle ilgili elimizde güçlü kayıtlar olsa da tam adlarını ve hikâyelerini asla bilemeyeceğimiz birçok cadı var. En fazla cadının *Lothian* bölgesinde olduğunu biliyoruz.” diyor bize. “Juniper’ın o dönemde cadıları resmen infaz etme yetkisi olmayabilir ama öldürölmek için *Castlehill*’e götürölen pek çok kişinin izini sürdükleri kesin. İşkence burada da çok yaygındı, İngiltere’dekinden çok daha fazla.”

Ellerim titriyor. İşkence kelimesinin benim için fiziksel bir anlamı var. Bileklerimin etrafını sardığını, boğazımı daha sıkı kavradığını hissediyorum.

“Mary, Juniper’da deli kadının teki olarak biliniyormuş. Kiliseye gelenlerin etrafında dolanıp para dilenirmiş ve geri zekâlı olduğu düşünölmüş. Bugünün standartlarına göre epey deliymiş. Yardıma çok muhtaçmış. Ama o günlerde insanlar daha az anlayışlı, çok daha az bağışlayıcıydı. Tüm köy halkı Mary’nin cadı olduğu konusunda hemfikirmiş.”

Kendimi iyi hissetmiyorum.

“Mary suçlamayı inkâr edebilecek durumda değilmış. Neler olup bittiğini anlamamış. İşte burada vijilantizm yani kolektif şiddet devreye giriyor!”

Gruptan uzaklaşmaya başlıyorum. Kimse fark etmiyor. Bacaklarımı beni taşıyacak kadar güçlü hissetmiyorum ve göğsüm sıkışıyor.

“Hem Mary hem de Jean köy konseyinin karşısına çıkmışlar ve büyücülükle suçlanmışlar. Komşular ve köylüler, kadınların büyü yaptıklarına ve köyü tehlikeye attıklarına tanık olduklarını doğrulamak için öne çıkmışlar. Ancak, kadınların doğru düzgün bir ceza duruşması için Edinburgh’ya gidecekleri ortaya çıkınca, köy halkı meseleyi bizzat ele almaya karar vermiş.”

“Neden her şeyin uydurmadan ibaret olduğunu söylememişler?” diye soruyor Jenna, yüzünde şaşkın ve biraz hor gören bir ifadeyle.

Biz arkadaşken Jenna bol bol *neden* diye sorardı. Ama nasılı hiç merak etmezdi.

Bay Patterson “Jean öyle yapmış olabilir.” diye onaylıyor. “Ancak Mary neler olduğunu, neyle suçlandığını kavrayabilecek durumda değilmiş ki.”

Bazen hislerimi tanımlamakta; onlara isim vermekte zorlanıyorum. İçlerindeki renkleri görebiliyorum, iyi bir duyguyu kötü bir duygudan ayırt edebiliyorum.

Bu kötü bir duygu.

“Mary birkaç sorgulamanın ardından fazla direnmeden büyücülük yaptığını kabul etmiş. Hatta Juniper’da daha sonra büyücülük işareti olduğu ilan edilecek bir doğum lekesine sahip olduğunu söylemiş.”

Maggie’yi düşünüyorum. Muhtemelen kafası karışmıştı, olmadığı bir şey olduğunu kabul etmişti. Belki de pes edip onlara duymak istediklerini söylerse eve gide-

bileceğini söylemişlerdi. Acaba Mary'ye de aynısını mı yapmışlardı?

“Peki, sonra ne olmuş?” diye soruyor Jenna merakla.

“Mary'nin itirafı linççi köylü kalabalığını tatmin etmiş ama aynısını yapana kadar Jean'e işkence etmeyi kendilerine görev edinmişler.”

Bazı sınıf arkadaşlarımdan inanamadıklarını ve heyecanlandıklarını belli eden sesler yükseliyor. Bay Patterson kabaca yapılmış kelebek vidaları, kırbaçlama ve diğer işkence yöntemlerini tarif ederek ayrıntıya giriyor.

Çağlayan nehrin sesinin adamın korkunç sözlerini bastıracağını, o berbat, o feci görüntüleri kafamdan sileceğini umarak gruptan gittikçe uzaklaşıyorum.

“Jean sonunda daha fazla dayanamamış. Cadı olduğunu itiraf etmiş.”

“Onu paramparça ettiler.” diye fısıldıyorum ama kimse beni duymuyor.

Kendi anlattığı hikâyenin heyecanına kapılan Bay Patterson neredeyse bir cinnet hâli içerisinde “İki cadı da galeyana gelmiş kalabalık tarafından buraya sürüklenmiş!” diyor. Arkasındaki yaşlı, budaklı ağacı işaret ediyor. “İdam İngiltere’de İskoçya’dakinden daha yaygınmış. Burada cadıları genellikle yakıyorlarmış ama Juniper sakinleri kendi kanunsuz cezalarını yerine getirmek için bu ağacı kullanmaya karar vermişler.”

Birdenbire dağılıyorum. Maskem düşüyor ve ağzımdan boğuk bir feryat yükseliyor. Dengemi sağlayabilmek için

kollarımı kullanırken çamurlu zemini altımda hissediyorum. Herkesin kafasını çevirip bana baktığını hissedebili-

yorum. Gözlerimi sıkıca kapalı tutuyorum. Ağacı görmek istemiyorum, ona bakmak istemiyorum.

Bay Patterson ve Bayan Murphy iki yanımda bitiyorlar ve Audrey yüksek sesle iyi olup olmadığımı soruyor.

İyi görünmediğimden eminim.

Bayan Murphy su şişesini burnumun dibine sokarak “Aptallık etmeyi bırak.” diyor. “Sadece bir hikâye işte.”

Sadece bir hikâye demek. “Ama bunlar yaşandı!” diye bağıriyorum soluk soluğa.

“Evet ama çok uzun zaman önce.” diyor Bay Patterson, beni rahatlatmaya çalışıp başarısız olurken.

Bayan Murphy gidip diğer çocukları bir araya toplamak için yanımdan ayrılıyor. Bay Patterson’ın kulağına

bir şey fısıldıyor ama kulaklarım uğuldadığı için duyamıyorum.

“Şimdi köprüye doğru yürüyelim ve ödev için okumanızı istediğim Robert Burns şiirine geçelim.”

“Ben Addie ile kalabilir miyim, Bayan Murphy?” diye soruyor Audrey.

“Hayır.” diyor Bayan Murphy kararlı bir şekilde. “Bırak sakinleşsin. İşi bitince bize katılır.”

Yola çıkıyorlar.

Ben umutsuzca nefesimi kontrol etmeye çalışırken Bay Patterson neşeli bir sesle, “Bu kadar üzölmene gerek yok.” diyor. “Çok üzücüydü ama dediğim gibi... Tüm bunlar çok uzun zaman önce yaşandı.”

“Onları öldürdüler çünkü onlar farklıydı.”

“Şey, evet. Mary geri zekâlıydı, Jean ise...”

“O kelimeden nefret ediyorum.”

“Şey, bugünlerin deyimiyle özel ihtiyaçları olduğunu söyleyebiliriz...”

“Benim gibi. O kadın benim gibiydi.”

Yüzünden renkler boşalıyor. Neredeyse komik bir durum yaşadığımızı söyleyeceğim. Ben görünmez maskemi tekrar takmaya çalışırken o utançtan kekelemeye başlıyor. Kendimi onunla göz teması kurmaya zorluyorum ki bundan nefret ederim, bazen bunun doğal olmayan ve acı veren bir şey olduğunu düşünürüm.

“Ben geri zekâlı değilim.”

“Hayır, elbette değilsin.” diye mırıldanıyor.

Maggie, Jean ve Mary. Kandırılmışlar ve köşeye sıkıştırılmışlar, onların hakkında yalan söylenmiş. Kendimi üçü adına öyle çaresiz hissediyorum ki nefes alamıyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkıyor ve ılık sudan büyük bir yudum alıyorum. Yutkunduktan sonra nefes nefese kalıyorum. Şişeyi adamın eline tutuşturup yeniden gruba katılmak için yavaşça tırmanmaya başlıyorum. Ağacı görmezden geliyorum. Ona bakmıyorum.

İleri uzanmış, yardım dilenen iskelet ellere benzeyen dallarını iterek önüme bakıyorum.

"ADDIE'NİN AŞIRI AKTİF BİR HAYAL GÜCÜ VAR."

Altıncı sınıfların dersliğinde annem ve babamla oturuyorum. Bayan Murphy ve Bay Patterson da buradalar. Yolculuk sona erdi ve Bayan Murphy, olanların üzerine konuşmak için onları toplantıya çağırdığını söyledi.

Bayan Murphy, babama kocaman, sıcak bir gülümsemeyle "Bunun gayet farkındayım Bay Darrow." diyor. Daha önce hiç böyle gülümsediğini görmemiştim. "Sadece bunun tekrar etmesini engellemenin yollarını bulabileceğimizden emin olmak istedik."

Bana gülümsüyor ve onun bana ilk defa böyle bir ifadeyle baktığını fark ediyorum.

"Başın belada değil Adeline." diye ekliyor gülümsemeye devam ederek.

"Hayır." diye araya giriyor annem. "Addie, başın hiç mi hiç hiç belada değil. Çok mu heyecanlandın? Acaba aşırı mı uyarıldın?"

Başımınla onaylıyorum.

Bay Patterson özür dilercesine, “Bu çok ürkütücü bir hikâye.” diyor. “Ama çocuklar genelde buna bayılır!”

Bayan Murphy anneme ve babama nazikçe, “Diğer çocuklar bu deneyimden zevk alıyordu.” diyor. “Ancak Adeline fazla duygusallaştı.”

Annemle babamın arkamdan birbirlerine bir bakış attıklarını hissedebiliyorum.

Annem kısa bir duraklamanın ardından, “Addie her şeyi son derece derinden hissediyor.” diye kabulleniyor. “Otistik olmasının bir getirisi bu.”

Bayan Murphy’nin gülümsemesi kayıyor. Annem ve babam bunu görmüyor.

Babam “Ve bu dönem projesi gerçekten ilgisini çekti.” diyor. “Evde artık cadılardan başka şeyden bahsetmez oldu. Sanırım bugün konuşulanlar ona biraz fazla gelmiş.”

Bay Patterson neşeyle “Pekâlâ, ilgini çekmiş olması beni gerçekten çok memnun etti.” diyor. “Bu çok ilginç bir konu.”

“Sadece...” İlk kez konuşuyorum. “Onlar gerçek insanlardı. Ancak belli ki kimse umursamıyor.”

Yetişkinlerin hiçbiri tek söz etmiyor.

Bay Patterson “Duygusal olarak çok takılırsanız, tarih zor bir konu olabilir.” diyor tuhaf bir neşeyle. “Savaşlar, kıtlık. Cadı yargılamaları. Kendinizi her şeyden soyutlamalısınız.”

“Deniyor.” diye yanıtlıyor babam. “Ama Addie’nin merhametini kaybetmesini gerçekten istemiyoruz.”

Bay Patterson “Doğrudur, peki.” diyor ellerini havaya kaldırıp beni işaret ederek. “Oldukça ilginç çünkü otizmli çocukların çoğunun empati duygusuna pek sahip olmadığı biliyorum. Bu yüzden bunu görmek güzel.”

Annem genzini temizlermiş gibi bir ses çıkarıyor. Babam elini uzatıp annemin omzuna koyuyor.

“Ben otistiğim.” diye düzeltiyorum onu neredeyse istemsizce. “Bu olduğunuz bir şey, sahip olduğunuz değil. Ve bu yaygın bir yanlış anlama. Otistik insanlar aslında çok...”

“Empatik olurlar.” diye yardım ediyor annem.

“Evet.”

Bay Patterson birazcık kızarıyor.

“Kaç tane otistik insan tanıyorsunuz Bay Patterson?” diye soruyorum gerçekten merak ederek.

“Ah, şey, ben.” diye yakasını çekiştiriyor. “Eh, sanırım, hiç tanımıyorum.”

“Ben hariç.”

“Evet.” diye başını sallıyor yavaşça, mahcup bir şekilde gülümseyerek. “Sen hariç Addie.”

Annem tartışmaya yer bırakmayacak bir dille, “Otizm bir kişilik farklılığı değildir.” diyor. “Mesele Addie’nin biraz daha hassas ya da biraz daha duygusal olması meselesi değil. O farklı bir nörolojik gerçeklikle uğraşıyor. Bilişsel bir farklılıkla. Düzene, desteğe ve anlayışa ihtiyacı var.”

Annem kısa bir süre sustuktan sonra “Biz Addie’nin diğer kızımızinkinden daha iyi bir çocukluk geçirmesini istiyoruz.” diye ekliyor.

Bayan Murphy, Keedie’nin bahsi açılınca tek kaşını kaldırıyor ve dik dik anneme bakıyor. Annem de bakışına karşılık veriyor.

Bayan Murphy sonunda “Sınıfın bazen Adeline’e biraz fazla geldiğinden endişeleniyorum.” diyor. “Ders vermem gereken çok çocuğum var, hepsi eşit ilgiyi hak ediyor. Bu yüzden bazen Adeline’in bire bir özen ve ilgi görebileceği bir yerde daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum.”

Bu söyledikleri kafamı karıştırıyor. Elimi indirmemi ya da el yazımı düzeltmemi söylemediği sürece derslerde benimle nadiren muhatap olur. Annem ve babamla, sanki her gün, gün boyunca benimle oturmak zorundaymış gibi konuşuyor. Aslında, zamanının çoğunu Emily ile geçiriyor. Özellikle İngilizce ve imla konusunda.

“Hayır.” diyor annem kararlı bir şekilde. “Addie’nin normalliğe ihtiyacı var. O bağımsız çalışmayı seviyor. Çok yetenekli, sadece doğru şekilde yönlendirilmesi lazım. Daha önceki tüm öğretmenleri öyle söyledi. Hepsi onu severdi.”

Yeniden birbirlerine bakmaya başlıyorlar.

Çantamı alıp anneme dönüyorum. Gözlerim yerde, “Artık eve gidebilir miyiz?” diye soruyorum.

Annem gülümsüyor, nazik ama yorgun bir hâli var. “Biz bunu evde Addie ile konuşacağız. Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?”

“Hayır.” diyen Bayan Murphy ayağa kalkıyor. “Sadece ne olduğundan haberdar olmanızı ve Adeline’in ona burada destek olduğumuzu bilmesini istedik.”

Annem ve babam teşekkür edip ayaklanıyorlar. Onlar arkalarını döndüklerinde, Bayan Murphy’nin geniş gülümsemesi kayboluyor. Bana sert ve soğuk bir bakış atıyor. Sonra bakışlarını benden çeviriyor.

Annemle babamı takip ediyorum. Sanırım Bayan Murphy’nin de maskesi var.

Başka tür bir maske.

“Saldırgan öküzün teki.”

“Keedie!”

Hepimiz mutfak masasında beraberiz. Bu ender yaşadığımız bir şey çünkü anne ile babamızdan biri genelde işte olur. Güzel tabakların içinde eve servis edilmiş yemekleri yiyoruz. Nina tek kelime etmeden tavuklu eriştesini yiyor. Keedie öfkeli. Saldırgan bir öküzün neye benzediğini gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Becermesi zor. Öküzler saldırgan değildir, en azından Juniper’dakiler değiller. Aslında çok meraklılar. Ama onlarla konuşmak oldukça kolay.

Ama bunu söylemek için doğru bir zaman değil çünkü Keedie sözünü bitirmedi.

“Konuk konuşmacıya modası geçmiş terimler kullanmamasını söyleyemez miydi?” Keedie bir karides cip-

sinden öfkeli bir ısırik alıyor. “Ondan kötü ayrıntıları elemesini isteyemez miydi?”

Babam “Çocukların çoğu kanlı ayrıntıları sever.” diyor. “Ortada yalnızca bir hata var, kimsenin suçu değil Keedie.”

“Addie.” diyor annem nazikçe, önüme biraz daha pilav koyarken “Okulda seni üzecek bir şey söyleyen olursa bunu bir yetişkine söylemen gerektiğini biliyor musun? Bugün insanlar sana karşı kabalar mıydı? Bu yüzden mi üzüldün?”

“Hayır.” deyip kaşığımlı alıyorum. “Sadece cadıların neler hissettiklerini hissettim.”

“Bu kadar duyarlı olman harika, hayatım.” diyor annem kararlı bir şekilde. “Bunu kampanyanıza kanalize edebilirsin. Ancak bunaldığında veya aşırı uyarıldığında, bunu bir yetişkine söylemen gerekiyor.”

Haklı olduğunu biliyorum. Ve eski öğretmenlerimden bazıları, mesela Bayan Hazel ya da Bayan Elspeth olsaydı, yapardım. Onlar her zaman beni dinlediler ve bana ayıracak zamanları vardı.

Ama Bayan Murphy farklı.

Annem kesin bir dille “Bayan Murphy sizinle ilgili her şeyi hemen anlamayabilir.” diyor. “O farklı bir jenerasyondan. Ve zavallı kadın, annesi çok hasta olduğu ve kocası gittiği için perişan olmalı. Dünyanın en sabırlı insanı olmayabilir ama senin kastettiğin gibi canavar da değil Keeds.”

Nina yumuşak bir sesle “Keedie her şeyi siyah beyaz görür.” diyor.

“Doğru değil, giydiğin bej renkli iğrenç şeyleri görebiliyorum.”

“Kapa eneni.”

“Kızlar!” Annem ablalarımaya bağırıyor. “Yeter!”

“Muhtemelen Keedie’yle geçirdiği dönem Bayan Murphy’i biraz korkmuştur.” diye takılıyor babam.

“Umarım öyledir.” diye yanıtlıyor Keedie yürekten. “O en ktsyd. Her zaman diğer çocukları kayırırdı. O yüzden arada sırada biraz korkmasına izin verirdim.”

“Ah, Keedie.” diyor annem yorgun nefes veriyor. “Addie’ye karşı temkinli olmasına şaşmamalı.”

Keedie “Benim yüzümden Addie’yi cezalandıramaz.” diyor. “Her neyse, farklı tür desteklere ihtiyaç duyan çocuklara nasıl eğitim verileceğine dair hiçbir fikri yok.”

“Eh, bugünlerde pek az insanın var ve öğretmenler çok fazla şey yapmak zorundalar.” diyor annem bir sebep bulmaya çalışarak.

“Biliyorsun.” diyor babam bana bakarak, “Bykba-
banın da okulda sorunları vardı.”

“Kemerle dayak yediğini söylerdi bana.” diye bağır-
yorum heyecanla.

“yleymiş! Konsantre olmakta zorluk çektiği için ę-
retmeni eline kemerle vururmuş.”

“Aynı cümleyi defalarca yazdırmaktan iyidir.” diyorum.

“Muhtemelen öyleydi.”

“Pekâlâ, Bayan Murphy hiçbirimize kemerle vurmadı.” diyorum neşeyle. “O zaman o kadar da kötü değil.”

Bir süre mutfakta çatal bıçak takımının tabaklara sürtmesinden başka ses duyulmuyor.

“Jenna bugünlerde nasıl Addie?” diye soruyor babam. “Ondan artık pek bahsetmiyorsun. Hâlâ kuaför olmak istiyor mu?”

“Bilmiyorum.”

Yine birbirlerine bakıyorlar. Yine sürtme sesinden başka ses duyulmuyor. Sessizlik uzuyor.

“Üniversite nasıl gidiyor?” diye soruyor annem sonunda Keedie’ye.

Keedie surat asıyor. “İyi. Sıkıcı.”

“Zor mu?” Babam onu cesaretlendirmek istercesine gülümsüyor.

“Dersler kolay.” diyor Keedie biraz börek alırken.

“İnsanlar zor.”

Keedie’nin bana bakmasını istiyorum ama bakmıyor. Ailemizde üniversiteye giden ilk kişi o. Okula koşulsuz şartsız kabul edildiğinde annem ve babam ağlamışlardı.

Yine de Keedie bundan pek memnun görünmüyordu.

Babam heyecanla, “Artık sana pek çok kapı açılacak Keeds.” diyor. “Karşına pek çok fırsat çıkacak.”

“Tabii.” diyor Nina sessizce. “Mahalledeki süpermarkette müdür yardımcısı olmana gerek kalmayacak.”

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oluyor.

“Bu söylediğin korkunç bir şey Nina.” diye fısıldıyorum.

“Masadan hemen kalk!” diye haykırıyor stres ve yorgunluktan tepesi atan annem.

Nina çatal bıçak takımını yere atıp bir hışımla mutfağı terk ediyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Annem ayağa fırlıyor ve hâlâ yemek yiyor olmamıza rağmen masayı toplamaya başlıyor. Keedie, annem önünden almadan önce bir parça tavuğu tabağından kurtarmayı başarıyor.

Keedie sonunda bana bakıp “Nörotipik insanlar işte.” diyor içini çekerek. “Öyle empati yoksunular ki. Çok çok üzücü.”

Kahkaha atıyorum. Meyve suyum neredeyse burnumdan çıkıyor. Babam isteksizce gülüyor.

Annem ve Nina üst katta çığlıklar atarken ben babamla oturma odasında oturuyorum. Keedie yanımda oturuyor. Üçümüz tek kelime etmeden kanepeye yaslanıyoruz. Babamı izliyorum. Üzgün görünüyor. Ve yorgun.

Dizlerimin üzerine çöküp halının öteki ucundaki CD çalara koşuyorum. Düştü düşecek vaziyette üst üste dizili duran bir disk yığınındaki ikinci albüm babamın en sevdiği. Alıp CD çalara atıyorum.

Huzurlu huzurlu çalan Sunshine on Leith yukarı kattan gelen bağrıışmaları bastırıyor. Geri dönüp kanepede babamla Keedie’nin arasına oturuyorum. Üçümüz de belli

belirsiz sallanıp şarkıya eşlik ediyoruz. Babam mırıldanmaya başlıyor.

Ardından uzanıp elimi sıkıyor. Sıkıca ve hızlıca. Ben de aynısını Keedie'ye yapıyorum.

Annem ve Nina üst katta tartışmaya devam ediyorlar ama sesleri artık daha kısık, kelimeleri birer silah gibi kullanıyorlar. Kelimelerin gücüyle birbirinizi parçalamak. Kızgın veya üzgün olduğumda, kelimeleri bulmakta genelde zorlanırım, öyle zamanlarda konuşmak bana aniden son derece zor gelir. Annem ya da Nina için ise öyle değil.

Babam, Keedie ve ben bizi aniden etkisi altına alan müzikten mest olmuş hâlde oturuyoruz. İçimizden konuşmak gelmiyor.

“Okul gezisinde sana ne oldu?”

Audrey ve ben bisiklet kulübesinde öğle yemeği yiyoruz. Ben ona cipslerimden veriyorum, o benimle bisküvisini paylaşıyor.

“Kendimi kapatmaya başlamıştım.” diyorum açık açık. “Bay Patterson’ın anlattığı hikâye beni... Benim için dinlemesi zordu. O yüzden stim davranışlarıma dönmem gerekiyordu ama yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden gerçekten panikledim.”

Audrey başını sallıyor ama henüz tam olarak kavrayamadığını biliyorum. Bence nörotipik insanlar için tamamen farklı bir düşünme ve hissetme biçimini hayal etmek

zor olmalı. Her şeyin daha gürültülü, daha parlak olduğu daha yoğun bir biçimi. Daha iyi. Daha kötü.

Farklı kısımlarını tek tek yiyebilmek için çikolatalı bisküviyi ayırırken “Biraz çaresiz hissettim işte.” diyorum.

“Hâlâ o anıtın yapılması için kampanya yürütüyor musun?”

“Evet.” Bisküvi parçalarını kucağıma yayıyorum. “Beni reddettiler ama denemeye devam edeceğim. Keedie el ilanları hazırlayıp dağıtmamız gerektiğini söylüyor.”

“Ben de yardım edebilir miyim?”

Şaşkın bakışlarla ona bakıyorum. “Tabii. Harika olur.”

“Çizimde iyiyimdir. İlanları şimdi hazırlayıp kütüphane-
nedeki fotokopi makinesini kullanabiliriz.”

Hevesle başımı sallıyorum. Bir an önce Bay Allison’ın yanına varayım derken bir bisküviyi bütün hâlde ağzıma tıkıyorum.

“Merhaba Addie!” Kütüphanedeki masamızdan başımı kaldırıp baktığımda karşımda tiyatro öğretmenimiz Bayan Latimer’i görüyorum.

Renkli bir broşürün üzerine harıl harıl bir şeyler karalayan Audrey’e bakarak “Yarıyıl tatilinden sonra tiyatro dersinde seni görmeyi dört gözle bekliyorum.” diyor neşyle.

Gülümsüyorum ve “Ben de.” diyorum içtenlikle. O en genç görünen öğretmenimiz ama en genç olduğunu sanmıyorum. Artık o ne demekse.

“Gelecek dönem Jakobitler var.” diyor gülümseyerek. “Keedie’nin benim sınıfımda olduğu ve Jacobitleri işlediğimiz zamanları hatırlıyorum. Bir banka tırmanmış ve tüm Killiecrankie Savaşı’nı tek başına oynamıştı! Etkileyici bir asker sıçramasıyla bitirmişti.”

Kıkırdıyorum. Keedie tarihi sever ve benim de sevmemi sağladı. Meşhur muharebelerin hikâyelerini anlatır ve tüm karakterleri oynayarak odanın etrafında dans eder. Marie-Antoinette benim favorilerimden biridir. Onu Robert the Bruce izliyor.

“Kızlar siz ne yapıyorsunuz?”

Audrey çizimini kaldırarak “Kampanya.” diye yanıtlıyor.

“Ne hoş. Peki ne için?”

“Addie, Juniper meclis üyelerinden geçmişte burada öldürülen tüm cadılar adına bir anıt dikmelerini istiyor.”

Bayan Latimer bir an şaşırmış görünüyor ve sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. “Bence bu tek kelimeyle harika bir fikir!”

“Gerçekten mi?” diye soruyorum. Bence Bayan Latimer harika bir öğretmen ve fikrimi beğenmesini gerçekten çok isterim. Bayan Murphy gibi fikrimin aptalca olduğunu düşünmesini istemiyorum.

“Bu harika bir fikir Addie.” diye beni temin ediyor. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Doğru olan için mücadele etmek önemlidir.”

Keedie hep “Tiyatro öğretmenlerine şükürler olsun.” der. Nedenini anlıyorum.

Bayan Latimer bize veda edip öğle yemeğine giderken ben içimde fazladan bir kararlılık patlaması hissediyorum.

Audrey bir renkli kalemi bırakıp diğerini eline alırken kelimeleri dikkatle seçerek, “O haklı. Yapılması gereken bu.” diyor.

Başımı sallıyorum.

“Keedie senin diğer ablan mı?”

“Evet. Nina’nın ikizi. Ama tek yumurta ikizi değiller. Birbirleriyle alakaları yok. O da benim gibi otistik.”

“Peki, o hâlde... Niçin Nina da otistik değil?”

Omuz silkiyorum. “Bilmem. İnsan otistik doğuyor ya da doğmuyor ve Nina öyle doğmamış.”

“Ah.”

“Keedie büyürken zor zamanlar geçirdi.” diyorum, incelemek için broşürü kendime doğru çekerken. “Benden biraz daha büyükken bir arkadaşı vardı. Adı Bonnie’ydi. Keedie’nin teşhisinin konmasının ardından bir terapistle görüştüğü sırada tanıştılar. Bonnie aşırı uyarılıyordu ve kapalı çöküşleri bazen gerçekten kötü geçiyordu.”

Audrey’nin kâğıda çizdiği cadının üzerine parmağımla vuruyorum.

“Ve Bonnie’nin sadece annesi vardı, o da pek iyi değildi. O nedenle bazen yardım bulmakta zorlanıyorlardı. Ve sonra bir gün Bonnie’yi götürdüler.

Audrey’nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. “Götürdüler derken?”

“Ruh sağlığı sorunları olan çocuklar için bir yere. Kendi isteği dışında kapatıldı. Otizm zihinsel bir hastalık değil ama umursamadılar.”

“Ne oldu ki?”

“Hımm, Bonnie’nin duygusal çöküşleri tüm o nörotipik insanları korkutmuş olmalı. Oysa o kimseye zarar vermezdi! Onunla tanıştım, asla böyle bir şey yapmazdı. Eğer korkarsa kendine zarar verebilirdi. Ama bunu asla başkalarına yapmazdı. Yine de onu kilitlediler.”

“Böyle bir şey yapabileceklerini bilmiyordum.”

“Yürüyüşler ve ziyaretler için dışarı çıkmaya izni vardı. Ama on sekiz yaşına geldiğinde...”

Duraklıyorum. Audrey yaşlı, budaklı ağacın resmini çizdi. Darağacının. O yetenekli bir sanatçı, tıpkı gerçeğine benziyor.

“Onu yeni bir tesise taşıdılar. Kötü insanlar. Kapısında kapağı bile yok. Kaldığı yerin penceleri yok. Sadece dört duvar.”

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Keskin, acı veren bir ağrı.

“Annesi onu eve götüremez mi? Onu dışarı salmalarını sağlayamaz mı?”

Annemin durumu bana tam olarak nasıl açıkladığını hatırlamaya çalışıyorum: “Devlet sana bir nevi sahip oluyor. Seninle ne yapacaklarına onlar karar veriyor. Ailen değil. Sen değil.”

“Ama bu adil değil!”

“Biliyorum.”

Keedie, yetişkin tesisine taşınmadan önce Bonnie’yi son kez ziyaret edişini anlatmıştı. Kapıdaki kapak küçücükmüş, bir karton kapaklı kitap boyutundaymış. Anahatarla açılmış ve Bonnie’nin solgun, titreyen elleri görünmüş, ileri doğru uzanmış.

Keedie onları tuttuğunda ellerinin soğuk olduğunu söylemiş.

El ilanını Audrey’e geri iterek, “Cadılar gibi işte.” diyorum. “Bonnie hakkında kararlarını vermişlerdi. Ve bir

bakıma insanlar da ben ve Keedie hakkında kararlarını verdiler. Ne olduğumuz konusunda.”

Audrey bir parça çekingence çizime bakıyor. “Bu yüzden yolculukta çok üzıldün.”

“Toplum içinde fazla uyarılırsam ve bunu açıklayacak kimse yoksa, insanların tehlikeli olduğumu düşünebileceklerini biliyorum. Akıllarına onları incitebileceğim gelebilir.”

“Ama öyle bir şey yapmıyorsun!”

“Biliyorum. Ama bir sürü insan hâlâ anlamıyor.”

Bir süre sessizce oturuyoruz.

“Bu anıt benim için gerçekten önemli, Audrey.” diyorum özetlemek istercesine. “Nedenini açıklamak zor. Jean, Mary... O kadınlar. Bana hiç tehlikeli gelmediler, korkmuş gibiydiler. Farklı ve korkmuş.”

Başını sallıyor. Kendimi yorgun hissediyorum. Bu şekilde iletişim kurmak, bu şekilde duygusal davranmak inanılmaz miktarda enerji gerektiriyor ve tüm bunlar yüzünden başım ağrıyor.

Audrey kararlı bir şekilde eşyalarını toplayarak, “Bay Allison’ın bunun kopyalarını çıkarmasını ve okuldan sonra dağıtmasını sağlamalıyız.” diyor.

Başım la onaylıyorum. Ama aklım hâlâ Keedie’de. Ve Bonnie’de.

"SİZ NE YAPIYORSUNUZ ORADA?"

Audrey ve ben, Juniper'ın tek kitapçısı olan *Dogood Books*'un hemen dışında el ilanları dağıtıyoruz. Bu soruyu annemin arabasının sürücü koltuğundan bağırarak bize soran Nina için ne yaptığımız gayet açık olmalı.

Ablama küstahça "Senin bunu kullanmıyor olman gerekirdi." diyorum. "Ehliyetini tam olarak almış sayılmazsın."

"Addie, okuldan sonra kaçıp böyle aylaklık edemezsin." diyor arabadan inip kapıyı çarparak. "Gerçekten endişelendim, bir saat önce evde olman gerekiyordu."

"Kampanya yürütüyoruz." diyorum ve Audrey ona bir el ilanı uzatıyor. "Aylaklık etmiyoruz. Yarım saattir buradayız."

Bakışlarını bana çevirmeden önce ilana kısa bir bakış atıyor. "Arabaya bin."

“Henüz işimiz bitmedi.” diyorum sert bir şekilde. “Cleo, dükkânına koymak için bir deste aldı ama hâlâ dağıtacak bir sürü ilanımız var.”

Cleo, *Dogood Books*’un işletmecisi ve bu fikir onu çok heveslendirdi. İyi kitapçılar tıpkı iyi öğretmenler gibi hayat kurtarıcı oluyor.

“Sen Audrey misin?” Nina yetişkinlere özgü yüz ifadesini ve sesini takınarak yeni arkadaşına hitap ediyor. “Eminim ailen de burada tek başına olmandan endişeleniyordur.”

“Audrey Londralı, Nina.” diyorum ona bezgin bezgin. “Juniper’da başlarına gelebilecek hiçbir şeyden korkacaklarını sanmıyorum.”

Audrey kıkır kıkır gülüyor.

“İkiniz de arabaya binin. Derhâl.”

Birbirimize bakıyoruz ve sonunda pes ediyoruz.

Audrey “Videolarında görüldüğü kadar nazik değilmiş.” diye fısıldıyor bana.

Biz arabanın arka koltuğuna atlarken Nina da ön koltuğa geçiyor.

Nina dikiz aynasından bize bakarak “Adresin ne?” diye soruyor Audrey’e.

“Woodburn Sokağı’nda oturuyoruz.”

“Tamam, güzel.”

Nina arabayı sürüyor. “Peki bugün okulda neler öğrendiniz?” diye soruyor, yetişkin rolünü oynamaya devam ederek.

“Keedie’nin bizim okuldayken tiyatro derslerinde Jacobite savaşlarını yeniden canlandırdığını.”

“Ah, Tanrım.” diyor Nina fısıldarcasına. “O ilkokuldan ayrılmasının üzerinden yıllar geçse de Keedie’nin mirasının hâlâ yaşadığını bilmek güzel.”

Alaycılığını kasten yok sayarak “Evet.” diyorum neşyle.

“Hükümetin isterse Addie gibi insanları hapsedebileceğini öğrendim.”

Nina aniden arabayı durduruyor. “Ne dedin sen?”

“Ona Bonnie’den bahsettim Nina.”

“Ah, Addie.” diyen Nina direksiyonu Audrey’nin sola doğru kırıyor. “Böyle şeyleri insanlara söylememelisin... Bu karmaşık bir durum Audrey. Ve kimse Addie’yi hapsetmeyecek.”

“Evet, iyi olduğum sürece.” diye mırıldanıyorum.

Nina aynadan bana bakıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Yabani havuçlu çorbamı içiyorum ve mutfak penceresinden Keedie’nin yolunu gözlüyorum. Ona göstermek istediğim el ilanı masada bekliyor. Nina sessizce yemek yiyor, annemse uzun bir vardiya sonra yatağına gitti.

Babam ilanı incelerken “Audrey gerçekten iyi bir karikatürist.” diyor. “Etkilendim.”

Ağızma yine koca bir kaşık çorbayı götürürken “Evet, kampanyayı yürütmemde bana yardım edecek.” diyorum.

“Mükemmel. Belki pazar günü birazını *kirke* bırakabilirsin.”

“Kilise cadıları affetmeye can attığı için mi?” diye soruyor Nina duygusuz bir alaycılıkla.

Kimse cevap veremedi. mutfak penceresi kayarak açılıyor. Keedie’nin altın sarısı kafası içeri uzanıyor ve uzun gövdesi onu takip ediyor.

Bir kuyruğum olsaydı eminim şu an sallanıyor olurdu.

“İyi akşamlar, millet.”

Sandalyesine çöküyor ve kendine çorba koymadan önce bana kısa bir bakış atıyor.

Gülümsüyor ve keyfi yerindeymiş gibi davranıyor ama gözleri biraz yorgun ve rengi biraz soluk görünüyor. Anlam veremiyorum.

“Keedie, ilanıma bak!” Ona göstermek için aceleyle yanına gidiyorum. Nina sessizce, “Bırak yesin Addie.” diye uyarıyor.

Keedie onu duymazdan geliyor ve çizimi alıyor. “Pekâlâ. Bu biraz fantastik değil mi? Addie, bunu sen mi çizdin?”

“Hayır, Audrey çizdi.” diyorum ona. “O da takımda.”

“Harika.”

“Ona neden önemli olduğunu söyledim ve Bonnie’den bahsettim.”

Keedie bakışlarını havaya kaldırıp benimkilere dikeyor, gülümsemesi siliniyor.

“Ne?”

Bakışlarım Keedie’den Nina’ya kayıyor. O, Keedie’yi dikkatle izliyor. Anlatırken sesim biraz titriyor. “Ona Bonnie’ye ne yaptıklarını anlattım.”

Nina usulca, “Benzer bir durum olduğunu düşünüyor Keedie.” diyor. “Cadılarla aynı şey olduğunu düşünüyor.”

Keedie, broşürü yavaşça masanın üzerine bırakıyor. “Zaten aynı.”

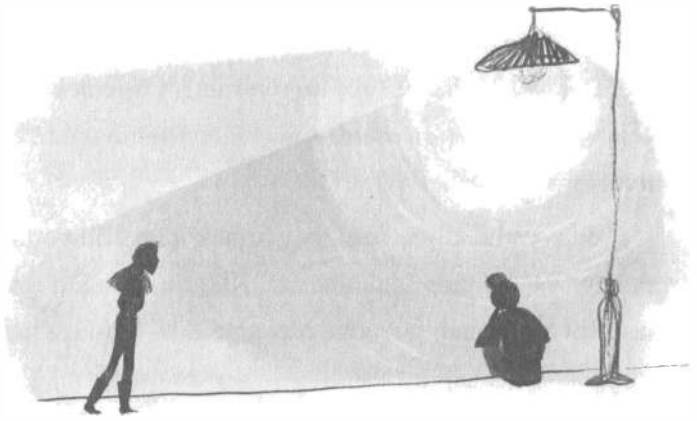
Derin derin nefes alıp veriyorum. Aynı olduğunu biliyordum. Keedie’nin anlayacağını biliyordum.

Babam sakince “Bonnie’nin durumu kontrol altında.” diyor. “Kimse onu unutmadı; annen gözünü üzerinden ayırmıyor.”

Keedie ayağa kalkarken “Öyledir, diyor duygusuzca. “Ama o hâlâ o korkunç yerde kapalı.”

Odadan çıkıyor. El ilanına bir göz atıyorum ve ardından babamın ve Nina’nın akşam yemeğini bitirmem için seslenmelerini görmezden gelerek peşinden gidiyorum.

Onu sokakta, evimizin önünde buluyorum. Bir sokak lambasının altında kaldırımda oturuyor. Başımı kaldırıp karanlıktaki kıvılcımlara bakıyorum, her biri berrak İskoç gökyüzünde parlak bir iğne deliğine benziyor.

“Anlamıyorlar, Addie.”

Yavaşça yanına oturuyorum. “Neyi anlamıyorlar?”

“Nasil olduğunu. Her gün saklanmak zorunda kalmanın. Mış gibi yapmanın.”

“Biliyorum.” Kolumu onunkine bastırıyorum. “Cadılar yeterince iyi rol yapamadıklarında yakalandılar ve cezalandırıldılar.”

“Bonnie’nin neden gittiğini biliyorsun, değil mi Addie?”

“Artık maskeleyemediği için.”

“Evet. Ve onlar yü...” Ağzından kötü bir söz fırlamadan kendini tutuyor. “O insanlar ona yardım etmek istemediler.”

“İşte bu yüzden, bu benim için önemli Keedie.” diyorum, neredeyse duyulamayacak bir sesle. “Herkes bunun sadece bir hikâye olduğunu düşünüyor. Oysa bunlar gerçekten yaşandı. Hem de burada.”

“Biliyorum.”

“Deniyorum.” hızla göz kırpmıyorum, “Gizlemek için gerçekten çok uğraşıyorum. Ama bazen istemiyorum. İstemiyorum, Keedie.”

“Biliyorum.” diyor beni yatıştırmak için. “Biliyorum Addie. Ve zorunda olmamalısın. Kendin olduğun için kendini her zaman güvende hissetmelisin. Maskeleyemiyoruz zorunda olmamalıyız.”

“Ama korkuyorum.” ellerime bakıyorum, sanki görünmez kıvılcımlarla kıpır kıpırlar. Aşırı uyarılmış durumdayım. Çaresizce bir şeye tutunmak istiyorum. “Ben... Sonumun orada olmasını istemi...”

“Dinle.” gözlerime bakmıyor ama yine de tüm dikkatini üzerimde hissediyorum. “Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Beni ezip geçmeleri gerekir Addie ve bunu asla başaramayacaklar. Böyle bir şey asla olmayacak.”

Bir keresinde süpermarkette bir duygusal çöküş yaşamıştım. Büyük kısmını hatırlamıyorum. Donduruculardan birinin yanında, buz gibi zeminde yatmış nefes almaya çalıştığım aklımda. Keedie tepemde dikilip yanıma gelmeye çalışan herkesi azarlamıştı. O zaman, gözümde daha yıllar önce çok büyümüş ve olgun görünmüştü. Oysa o sırada sadece benim yaşımdaydım. Benim şimdiki yaşımdaydım.

“Sen her zaman burada olacaksın, Keedie.”

Bu bir soru değil. Bana gülümsüyor.

“Biliyorsun, üniversitedeki hocalarım hepimize ‘kalıpların dışında düşünün’ demeye bayılıyorlar.” diyor kayıtsızca.

Gülüyorum. “Ama zaten sen kalıpların içinde değilsin ki.”

Gözleri resmen dans ediyor. “Kesinlikle.”

“Hiç olmadık.”

Ve belki de hiç olmayacağız. Diğer insanların o kalıpların içinde ne yaptığını bilmiyorum. Ben hep o diğer insanlara nasıl yaşayacaklarını ve nasıl öyle problemsiz hareket edeceklerini anlatan sayfalarca talimat, ipucu ve püf noktası gönderildiğini düşünmüşümdür.

Ben hep birkaç adım gerideyim. Bir günde bir kitabı okuyup bitirebilir, her şeyi ezberleyebilir, etrafımdaki şeyleri son derece yoğun hissedebilirim. Ama imalı sözler ve kaçamak bakışlar! İşte, gün gelip de onları çözebileceğimden hiç emin değilim.

“Birisi Nina’nın videosuna yanıt videosu çekip göndermiş.” dediğimi duyuyorum. Oysa bunun aklımda olduğunun farkında bile değildim. “Kadın bağıra çağıra ‘Böyle otistik olmaz!’ diyordu.”

Keedie derin bir nefes veriyor. “Keşke o işi kurcalamasaydın.”

“Neden kadın o kadar öfkeliydi ki?”

“Çünkü.” diye söze başlayan Keedie durup iki eliyle yüzünü ovuşturuyor ve ardından “Otistik olmanın pek çok farklı yolu var Addie. Ve bazıları bunu anlamıyor.” diyor.

Bir süre konuşmadan oturuyoruz.

“Ayrıca.” diyor Keedie sonunda, “İnternette bağırıp kötü şeyler söyleyen insanları dinlememelisin. Onlar alçağın da alçağı tipler. Sen kendi düşüncelerini önemsemelisin.”

“Ve senin!”

Gülümsüyor ve ayaklarına bakıyor. “Elbette, bir de benim.”

Parmak uçlarımı kaldırımın pürüzlerinde gezdiriyorum.

Keedie “Addie, sen de biliyorsun.” deyip sesini alçaltıyor ve dönüp eve bakıyor, “Nina o korkunç şeylerin olmasını asla istemezdi. Amacı zarar vermek değildi.”

Gülümsüyorum. Keedie’nin Nina’yı savunduğu enderdir. “Biliyorum.”

OKUL BUGÜN ÖĞRETMENLERİN EĞİTİM GÜNÜ

yüzünden bir günlüğüne kapalı. Annem öğretmenlerin kendilerini geliştirmek için buna ihtiyacı olduğunu söylüyor, artık her ne demekse. Babam vardiyasını devralmak için süpermarkete gitti, annem paltosunu giyiyor ve çantasını hazırlıyor.

“Addie.” Kocaman, dolgulu paltosunun fermuarını çekerken sert bakışlarla bana bakıyor. “Nina bütün gün burada sana bakacak, o yüzden eğer bir şeye ihtiyacın olursa ona sor. Onsuz dışarı çıkma ve telefona cevap verme.”

Zaten telefonlara cevap vermekten nefret ettiğim için o konuyu tartışmıyorum. Nina yanımda telefonuyla meşgul, görünüşe göre dinlemiyor.

“Nina.” diyen annemin ses tonu, babamın deyimiyle annemin o an için espri kaldıramayacak hâlde olduğunu belli ediyor her ikimize de. “Bugün kendini bir yere kapatıp çekim yapmak yok, tamam mı? Addie ile kal, aşağıda kal.”

Nina homurdanıyor ve ekranı aşığı kaydırmaya devam ediyor. Annem bir an bir şey söyleyecekmiş gibi duruyor ama sadece başını sallıyor, elimi okşuyor ve işe gitmek için evden çıkıyor.

Ön kapı kapandıktan birkaç dakika sonra Nina sandalyesinden kalkıyor. Hâlâ telefonuna yapışık.

“Bugünün tamamını çekiyorum.” diyor duygusuzca. “Saat birde kapımı çal, sana öğle yemeğı hazırlayayım.”

Üst katta kayboluyor.

Aynısını yapmak üzereyken bir şey gözüme çarpıyor. Kapının yanındaki mutfak tezgâhında Keedie’nin cuma günü bıraktığı bir kâğıt yığını duruyor. Öğrenci kartı o yığının altından dışarı fırlamış.

Kartı kâğıtların arasından telaşla çekip alıyorum. Keedie birkaç ay önce hepimizi üniversite turuna çıkarmıştı ve bize üniversiteyi gezdiren öğrenci, kimlik kartının ne kadar önemli olduğundan bahsedip durmuş ve Keedie’ye onu asla kaybetmemesini tavsiye etmişti.

Babamın bozuk paralarını oraya attığını bildiğim için mutfak çekmecesini karıştırıyorum. Çekmecenin içinde tonlarca kuruş var. O nedenle otobüs dönüş bileti için yeterince parayı denkleştirebiliyorum. Hepsini kotumun cebine atıp kimlik kartını da ekliyorum.

Ön kapıya geldiğimde merdivenlerden yukarı bakıyorum. Nina’ya söylersem hayır diyeceğini biliyorum. Ayrıca otobüsün Edinburgh’ya varmasının yirmi dakika

sürdüğünü de biliyorum. Demek ki doksan dakika sonra geri dönebilirim.

Böylece Nina ne olup bittiğini asla anlamaz.

Kapı arkamdan yavaşça kapanıyor, kararımı verdim. Juniper'ın tek otobüs durağına koşuyorum ve beklerken nefesimi tutuyorum. Oldukça heyecan verici; özel görevde olmak gibi. Otobüs köşeyi dönerken Keedie'nin cebimdeki kimlik kartını avucumun içinde sıkıyorum.

Otobüs şoförü bir sürü bozuk param olmasından etkilenebilir görünmüyor ama sonunda bana bir dönüş bileti veriyor. Pencerenin yanında oturuyorum ve Edinburgh'ya doğru ilerlerken Juniper'ın gözden kaybolmasını izliyor ve yerimde duramıyorum. Keedie için endişeleniyorum, başının belada olmasından veya birinin onu azarlamasından endişeleniyorum.

Hafızam her zaman iyi olmuştur. Bir yere gittiğimde, orayı her zaman zihnimde canlandırabilir ve atmış olduğum adımlarımı takip edebilirim. Üniversiteye nasıl gideceğimi hatırlıyorum çünkü Keedie ile birlikte oraya hepimiz gittik. Bir keresinde, karavan parkında geçirdiğimiz bir tatilde, çocuklar için düzenlenen kamp aktivitelerinden sıkılmış ve yürüyerek oradan uzaklaşmıştım. Kamptakiler kaybolduğumu fark ettikten sonra annemle babama haber vermişti. Oysa ben karavanımızın yolunu kendi başıma bulabilmiştim ama oraya vardığımda ödü patlamış annemle babamı da karşımda bulmuştum.

Belki de onlar beynimin bir haritaya dönüşebildiğini anlamıyorlardır.

Otobüs Princes Street boyunca ilerliyor ve ben başımı kaldırıp şatoya bakıyorum. Şimdi bu şato eskiden *loch* yani göl olan yere bakıyor. Bayan Murphy'nin cadıların götürüldüğünü söylediği yere. O sahnelerin nasıl olduğunu hayal etmeye çalışırken neredeyse durağımı kaçıyorum.

Royal Mile boyunca tepeyi tırmanıyorum, ayak başparmağı altın renkli heykeli, ardından Greyfriars Bobby'nin heykelini geçiyorum ve hatırladığım binaya doğru ilerliyorum.

Binanın içine girdiğimde güvenim biraz sarsılıyor. Tavanlar gözüme çok yüksek görünüyor, etrafımdaki herkes çok büyük ve meşgul. Birdenbire bugün hangi dersleri olduğunu, hangi salonda olacağını bilmediğimi fark ediyorum.

Ofise, okulumuzdaki yönetici ofisine benzeyen bir yere kafamı uzatıyorum. Elinde büyük bir fincan çay olan bir kadın başını kaldırıp bakıyor ve beni görünce komik bir şekilde irkiliyor.

“Sen... Sen kayıp mı oldun?”

“Şey, sayılır.” deyip davetsizce ofisten içeri giriyorum ve masasının başında dikiliyorum. “Kız kardeşim Keedie Darrow’u bulmam lazım. Burada öğrenci.”

Kadın “Peki.” deyip kupasını elinden bırakıyor. Çok gergin görünüyor. “Peki, acil bir durum mu var?”

Tur rehberinin kartı kaybetmemek konusunda ne kadar ısrar ettiğini düşünüp “Evet.” diyorum.

“Tamam, bir kontrol edeyim.” bilgisayarına dönüyor, hâlâ biraz şaşkın görünüyor. “Darrow mu?”

“Evet.”

“Ve acil bir durum var, öyle mi?”

“Evet.”

“Tamam.”

Bir süre bilgisayarda bir şeyler yazıyor, bense ağırlığımı sabırsızca bir bacağımdan diğerine veriyorum.

Sonunda bir parça müsvedde kâğıdı alıp üzerine bir konferans salonunun yerini karalıyor ve elime tutuşturuyor. Kâğıdı kaptıktan sonra görgü kurallarını unutup ofisten koşarak çıkmaya yelteniyorum.

Sonra kafamı geri uzatıp “Teşekkür ederim!” diyorum.

Sınıfı bulmak için insanlardan yardım istemek zorunda kalıyorum. Üniversite binası çok büyük, kocaman ve belli ki benim dışımda herkes nereye gittiğinden çok emin. Sonunda biri bana doğru yönü gösteriyor ve iki kat yukarı çıkmam gerektiğini görüyorum.

Sonunda doğru kapıya ulaştığımda, aniden korktuğumu hissediyorum. Cam panelden bakınca kapının ardından büyük bir amfinin olduğunu ve en dipte, sınıfın ortasında bir öğretim görevlisinin durduğunu görebiliyorum.

Projektörden büyük kelimeler yansıyor. Salonun dört bir yanına dağılmış çok sayıda öğrenci var. Kapıyı iterek açıyorum. Öğretim görevlisi anlatmayı kesip gözlerini kısarak bana bakıyor. İnsanların kafaları bana doğru dönüyor.

Derken onu görüyorum.

Diğer tüm öğrenciler küçük gruplar hâlinde otururken Keedie ön tarafta tek başına oturuyor. Yüzünde güneş gözlükleri, üzerinde koyu renk bir kot elbise ve dizine kadar gelen siyah çizmeler var. Bunlar numaralı ve koyu renk camlı özel gözlükler. Keedie'nin hem görmek hem de floresan ışığı engellemek için onlara ihtiyacı var.

Ben o amfide dururken o ışıklar sanki gözlerimi delip geçiyor. Ürküyorum. Çok parlaklar; Keedie için gözlükleri takılıyken bile cehennem gibi olmalı. Korkunç bir sıcaklık var, hiç hoş değil. Saniyeler içinde Keedie'nin ne kadar rahatsız, diğer herkesin ise ne kadar rahat olduğunu görebiliyorum.

Arkasına bakıyor ve gözlüklü olduğu için ifadesini okuyamasam da beni görünce afallamış olduğunu açıkça görebiliyorum.

“Buyurun?” diye sesleniyor öğretim görevlisi bana şaşkınlık ve merakla bakarak.

“Kız kardeşim.” diyor Keedie çabucak, oturduğu yerden kalkıp amfinin koridorunda koşarak. Bazı öğrenciler kıkırdarken beni odadan dışarı çıkarıyor. Onların kıkırtılarının üzerine kapıyı kapatıyor ve omuzlarımdan tutuyor.

“Ne oldu, Nina’yla sorun mı çıktı?”

“Yok.” Cebimi karıştırıyorum ve bir zafer edasıyla kimlik kartını çıkarıyorum. “Al bak!”

Bir an bir şey söylemiyor, uzattığım kartı elimden alıyor ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor.

“Addie... Onca yolu bunu vermek için mi geldin?”

“Evet.”

Memnun olmuş veya rahatlamış gibi bir hâli yok ve birdenbire midem bulanıyor. Durumu yanlış mı değerlendirdim acaba? Bir hata mı yaptım?

İçinde bulunduğumuz boş koridora şöyle bir göz atıp “Nina burada mı?” diye soruyor.

“Hayır, ben evden gizlice çıktım.”

“Addie, böyle bir şey yapmamalıydın.”

Keedie sanki inanılmaz bir acı içindeymiş gibi aniden yüzünü buruşturuyor. Yanlarını tutuyor ve bana sırtını dönüyor. Bir eli duvara dayalı, nefesini düzene sokmaya

alışmasını izliyorum ve sırtımdan aşığı bir korku ürper-
tisinin indiğini hissediyorum.

“Keedie, sorun ne?”

Dönmüyor. Bana bakmayacak.

“Ben... Yapamam.” Konuşmaya alışıyor ama duruyor.

Çok ters giden bir şey var. Acaba beni görünce yaşadığı şaşkınlık mı onu bu hâle getirdi? İkimiz de sürprizlerden hoşlanmayız. Belki de sınıftaki ışıklar yüzünden oldu. Ben sadece birkaç saniyeliğine orada durdum ve o kadarı bile kendimi berbat hissetmeme yetti.

Keedie’nin daha önce aşırı uyarıldığını görmüştüm ama konuşmakta zorlandığını hiç görmemiştim.

“Keedie, sen iyi misin? Üzgünüm, ben bunun gerçekten önemli olduğunu düşündüm. Bu arada sen burayla nasıl başa çıkıyorsun? Burası korkunç, tam bir bataklık, çok parlak, çok gürültülü ve çok hareketli.”

Gözlerini kapatıyor, siperliklerinin arkasından zar zor seçebiliyorum. Tir tir titreyen elleriyle cep telefonunu çıkartıyor ve uzun bir bildirim listesi gördüğünde içini çekiyor.

Telefon ekranındaki cevapsız aramaların hepsini görebiliyorum.

Koluma ve omzuma sarılıyor ve binadan dışarı doğru yürüyoruz. Bunu yaparken Nina’nın numarasını çeviriyor.

“Merhaba.” diyor Nina cevap verdiğinde titrek bir sesle. “O burada, yanımda...”

Ne dediğini anlayamasam da telefonun diğer ucunda Nina'nın hızlı hızlı konuştuğunu duyabiliyorum.

Sonra telefonu kapatıyor.

"Nina bizi almaya mı geliyor yoksa otobüse mi biniyoruz?" Keedie bana bakıyor ve başını sallıyor. Sadece "Anne..." dediği için konuşmakta hâlâ zorlandığını görebiliyorum. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

"Son zamanlarda katlanılmazdın ama bu kadarına pes."

Dördümüz Juniper'a geri dönerken Nina, annemin sözlerinin üzerine kaşlarını çatıyor.

"Seni aradım ama, aramadım mı?" diye cevap veriyor Nina öfkeyle. "Evde olmadığını fark eder etmez."

"Ortadan kaybolduğu tüm o süre boyunca onunla birlikte olmalıydın!" diye feryat ediyor annem. İri yapılı bir kadın değil ama bağırdığında sesi inanılmaz bir seviyeye ulaşabiliyor. "Senden istediklerimi duydun ve bana kasten itaatsizlik ettin. Biri onu kaçırabilirdi! Her şey olabilirdi."

Arka koltuktan kaşlarımı çatıyorum. Büyükler bunu hep yapar. Size dünyanın tehlikeli olduğunu, yabancıların kötü olduğunu söylerler ama nedenini asla söylemezler. Korkma derler ama asla sebebinden bahsetmezler.

“Ben hatalıydım anne.” diyorum sinirli sinirli. “Yanlış olduğunu biliyordum. Nina fark etmeden geri döneceğimi düşündüm.”

“İşte bu benim düşüncemi kanıtlıyor.” diyor annem hayal kırıklığı içinde direksiyona vurarak. “Sürekli izlenmen gerekiyor.”

“Bağırmaya beş dakika mola verebilir miyiz?” diye soruyor Keedie, başı arabanın camına dayalı, kaşları çatık. “Bu arabanın içi çok gürültülü.”

“Addie, bir yetişkin sana bir şeyi yapmamanı söylediğinde, onu yapma. Ve sana bir şey yapmanı söylediklerinde, yap. Tamam mı? Dışarı çıkmaman gerektiğini biliyordun ve yine de yaptın.” Öfkeli bakışlarını benden Nina’ya çeviriyor. “Siz ikiniz daha iyi bilirsiniz.”

Hiçbir şey demiyorum. Elbette yetişkinler her zaman en iyisini bilemezler. Mesela Bayan Murphy’nin bildiğini sanmıyorum.

Keedie yavaşça, “Kimlik kartım olmadan başımın belaya gireceğinden korkmuş.” diyor. “Yanlış anlamış, hata yapmış. Onu rahat bırak artık.”

“Addie, sürekli Keedie’nin peşinden koşmaya devam edemezsin.” diyor annem. Sesi sakinleşmeye başlıyor. “Özellikle peşinden koşacağım diye kuralları çiğnemen gerekecekse.”

Yanımızdan hızla geçen şehre bakıyorum. “Başının belaya girmesinden korktum.”

Annem derin bir nefes alıyor. “Biliyorum. Ama resmin bütününe bakman gerekiyor. Nina gittiğini anladı, beni aradı ve işte buradayız. Nina’ya gideceğinden bahsetmeliydin. Bir yetişkinle konuşmalıydın. Bugün bazı kötü kararlar verdin evladım. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama kötü bir şey olması durumunda bunun önemi kalmayabiliyor.”

“Kötü bir şey olmadı.” diyorum duygusuz bir sesle. Keedie’ye bakıyorum. Bakışıma karşılık vermiyor, pencereden dışarı bakıyor ve bana dönüp bakmıyor.

“Şu an neden böylesin?” diye soruyorum çaresizce. “Neden farklısın?”

Gülüyor ama bu hoş bir gülüş değil. “Ben her zaman farklıyım.”

“Ama böyle değil.” diye ısrar ediyorum. “Bu yeni. Sen aynı değilsin. Daha önce zar zor da olsa konuşabiliyordun!”

Ben bunu söylerken Nina arkasını dönüyor. Endişeli bakışlarını Keedie’ye dikeyor ve “Ne?” diye soruyor.

“Bir şey yok.” diye homurdanıyor Keedie.

“Konuşmakta zorlanıyordu!” diyorum öfkeyle. “Öyle işte. O üniversite korkunç bir yer, hiçbir bölümü bizim gibi insanlara göre düzenlenmemiş.”

“Addie, hiçbir yer bizim gibi insanlara göre yapılmadı.” diye mırıldanıyor Keedie.

“Kütüphane öyle!” diyorum aksi aksi. “Bay Allison her şeyin sessiz, düzenli ve bölümlere ayrılmış hâlde durmasını sağlıyor.”

Nina “Yine mi aynı şey oluyor?” diye soruyor Keedie’ye sessizce, arabanın gürültüsünden zar zor duyulan bir sesle.

“Nina.” diyor annem sert sert. “Üniversite zor. Keedie hâlâ uyum sağlama aşamasında.”

“Neden bana sorunun ne olduğunu söylemiyorsun?” diye soruyorum, annemi duymazdan gelip doğrudan Keedie’ye hitap ederek.

“Çünkü hiçbir sorun yok.” diyor Keedie bana nazikçe gülümseyerek. Ancak gözlerinin içinin de güldüğünü göremiyorum. “Hiçbir sorun yok Addie, ben iyiyim. Benim için endişelenme.”

Koltuğuma yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum.

“Yalan söylüyorsun.”

AUDREY VE BEN, YOLDA ÇİKOLATA CİNSİ BİR

labrador ile karşılaştığımız için okula neredeyse geç kalıyoruz. İnanılmaz oyuncu, heyecanlı bir köpek ve bizi gördüğü, bizimle oynadığı için mutlu oldu. Bir evcil hayvanımın olacağı günü iple çekiyorum. Audrey'i her geçen gün daha çok sevmeme rağmen, hayvanları neredeyse her zaman insanlara tercih ederim. Audrey'nin birtakım güzel esprileri var. Üstelik öğretmenleri ve televizyondaki insanları taklit etmekte bir harika. Okulun kapısına geldiğimiz sırada gülüyoruz. Jenna ve Emily, onları fısıldaşırken ve gülerken gördüğümüzden emin olmak için okulun girişinde bekliyorlar.

"Hayatlarında mutlu olacakları öyle az şey var ki." diyor Audrey. Bu sözleri beni düşündürüyor. Haklı. Audrey ile beraber olduğumuzda, eğlenmekle öyle meşgul oluyoruz ki diğer insanlar hakkında kötülük düşünmek aklımıza bile gelmiyor.

Audrey sıkıca koluma giriyor ve başlarımız dimdik havada okula giriyoruz. Ağzımızdan kaçan kahkahalara

engel olmakta zorlanıyoruz. Montlarımızı çıkarırken birinin kısık sesle “Addie?” dediğini duyuyorum.

Döndüğümde karşımda Jenna’yı buluyorum. Emily yanında yok.

“Ne vardı?” diyor Audrey benim yerime.

“Seninle konuşabilir miyim, Addie?”

“Şu an konuşuyoruz ya.” diyorum kaşlarımı çatarak.

“Hayır, özel olarak.”

Bunda ciddi bir mana göremiyorum ama kadınlar tuvaletine kadar peşi sıra gidiyorum. İçeri girdiğimizde, ne hakkında konuşmak istediğini sormak için arkamı dönüyorum ama karşımda, kabinlerden birinden çıkıveren Emily’yi görünce şaşırıp kalıyorum.

“Kendini çok zeki sanıyorsun.” diyor hafifçe kısık bir sesle yanıma yaklaşırken. “Ama değilsin. Aslında kaçığın

tekisin. O yüzden Jenna'ya ya da bana gülmeyi bir daha aklından bile geçirme. Anladın mı?"

Kendimi Nina'nın izlemekten keyif aldığı o korkunç filmlerden birine adım atmış gibi hissediyorum. Emily filmlerdeki karakterler gibi konuşuyor. O ve Jenna büyümeyi öyle çok istiyorlar ki.

"Size gülmüyorduk."

"Kes sesini!"

"Belki de insanlara gülmemelisiniz." diyorum sertçe. "Eğer bundan bu kadar nefret ediyorsanız, bunu başkalarına yapmamalısınız. Yapmanız gereken şey biraz..." eş anlamlılar sözlüğümü zihnimde açıp uygun kelimeyi buluyorum "Empati."

Emily'nin yüzünde adlandırması güç bir ifade belirliyor, ardından bir küçümsemeye dönüşüyor. "Empatinin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Hasarlı beynin öyle bir şey hissedemez."

Annem her zaman bazı insanların cevabı hak etmediğini söyler. O nedenle ona herhangi bir tepki vermeyi reddederek dönüp tuvaletten çıkıyorum.

Sınıfa tam zamanında varıyorum. Audrey bana öyle bir bakıyor ki sanırım bakışlarıyla ne olduğunu soruyor. Konsantre olup neler olduğunu ona sonra anlatacağımı söyleyen bir bakışla karşılık veriyorum.

Bayan Murphy sınıfa giriyor ve oğlanlardan birine matematik alıştırmacı kitaplarını dağıtmasını söylüyor. Omurgamın kasıldığını hissediyorum. Matematik. Bayan

Murphy'nin sabırlı biri olmadığını söyleyebilirim ve ben matematikte çok kötüyümdür. Uzun çarpma işlemleri yapıyoruz ve benim alıştırmaları çözmem resmen yıllar alıyor.

Şimdi de önümüzde çözmemiz gereken on üç problemden oluşan bir sayfa duruyor.

“Mutlak bir sessizlik içinde.” diyor Bayan Murphy. “Birbirinizle konuşmak yok.”

Önümdeki sayılara bakıyorum. İçimdeki paniğin arttığını hissediyorum. Deniyor ve çözmeye başlıyorum. Bayan Murphy bize işlemleri tam olarak nasıl yapacağımızı göstermiş ve başka türlü yapmamamız gerektiğini söylemişti. Ama o yöntem bende işlemiyor. Başka bir şekilde deniyorum. Toplamları kendi tarzıma göre yazıyorum. Benim için daha kolay. İşe yarıyor.

Arada kalıyorum. Gözüme doğru görünüyor. Doğru yapmış gibi hissediyorum. Ama kimseninkine benzemiyor.

Ders devam ediyor ve ilk defa her problemi çözüyorum. Bir rahatlama ve başarı duygusu hissederek çalışma kitabımı diğer herkesle birlikte teslim ediyorum.

Kütüphanede öğle yemeğimizi yerken Audrey'e her şeyi anlatıyorum.

Ürpererek “Matematikten nefret ederim.” diyor ve bir elmadan büyük bir ısırık alıyor. “Ağabeyim matematiğe ihtiyacımız falan olmadığını söylüyor.”

“Ağabeyin burada mı yoksa Londra'da mı?”

“O, Oxford’da.” diye yanıtlıyor. “Öğrenci.”

“Londra nasıl bir yer?”

“Hımm.” diye düşünüyor bir an. “Bence Londra’ya muhtemelen bir milyon Juniper sığdırabilirsin ve hâlâ yerin olabilir.”

“İmkânı yok.”

“İmkânı var.”

Bu fikre hayret ediyorum. “Eski evinizden büyük saati görebiliyor muydunuz?”

“Hayır.” diyor. “Biz Canary Wharf yakınlarında, Tower Hamlets’te yaşıyorduk. Ben küçükken, ufuk çizgisinin New York City olduğunu sanırdım. Bir gün oraya taşınacağım.”

“Vay be.”

Kitabımın sayfasını çeviriyorum.

“Bu köpek balıklarıyla mı ilgili?”

“Hayır.” deyip görebilmesi için çeviriyorum. “Cadılar hakkında.”

“Elbette.”

O, elmasını bitirirken ben biraz daha okuyorum.

“Köpek balıklarının nesini bu kadar çok seviyorsun?”

Bu soru beni çok heyecanlandırıyor. “Onlara dair her şeyi seviyorum. Ataları, dinazorlardan milyonlarca yıl önce buradaydı. Bu, o kadar eski bir zaman demek ki, hayal bile edemiyorum.”

“Çok eskidenmiş. Ama insanları yemiyorlar mı?”

“Hayır.” diyerek kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. “Fok olduğumuzu sanırlarsa ufak bir ısırık alabilirler, ancak insanları avlamazlar veya yemezler.”

“Bilemedim.” diye kıkırdıyor. “Bence korkunçlar.”

İçimdeki ışık sönüyor. Mahcup ve üzgün bir hâlde kitabıma geri dönüyorum. Audrey bunu fark ediyor ve “Yani, bence onlar hakkında bu kadar çok şey biliyor olman çok havalı.” diyor.

Savunmaya geçiyorum. “Onlar muhteşem balıklar. Çok akıllılar.”

“Ben yunusları seviyorum.”

“Herkes yunusları sever.” diyorum üzgün üzgün. “Neden köpek balıklarından daha iyi olduklarını anlamıyorum.”

“Sadece daha dostça görünüyorlar.” diye belirtiyor. “Daha az korkutucu.”

Dalgın dalgın başımı sallıyorum ve kitabıma geri dönüyorum. İçimde bir boşluk hissediyorum. Hevesim kaçıyor. Aslında konunun köpek balıkları ve yunuslarla alakası olmadığını hissediyorum.

ZİL ÇALINCA AUDREY'E "SINIFTA GÖRÜŞÜRÜZ."

diyorum. Kafası karışmış görünüyor ama başını sallıyor. Cadılarla ilgili kitabımı kaldırıp köpek balığı kitabını çantamdan çıkarıyorum. Bay Allison'ın masasına götürüyorum.

"Hemen bitirdin mi? Giderek hızlanıyorsun." diyor neşeyle.

"Bunu artık istemiyorum." diyorum usulca.

Gülümsemesi soluyor. "Ah. Addie, neden?"

Bir anda içime dolan anlamsız ağlama dürtüsüyle savaşılarak "Aptallar. Kimse onları sevmiyor." diyorum.

"Addie." derken masasının kenarına oturuyor ve kitabı nazikçe elimden alıyor. "Sen onları seviyorsun. Tek önemli olan bu."

Kolumla gözlerimi silip etrafıma bakıyorum. "Yunuslarla ilgili herhangi bir kitabınız var mı?"

"Şey." şaşırmış görünüyor. "Evet, elbette var. Ama..."

"Yunuslarla ilgili bir kitap alacağım ben, lütfen."

Gidip bir tane getirmeden önce duraklıyor. Kitabı şöyle bir inceleyip çantamın içine, cadı kitabının yanına koyuyorum. Öğleden sonraki dersler için koridora döndüğüm sırada beni izlediğini hissedebiliyorum.

Bu akşam köy meclisine sadece Keedie ve ben gideceğiz. Annem işe giderken uslu durmamız için yalvarıyor ve Keedie'ye her zamankinden sert bir bakış atıyor. Keedie uslu duracağımızı söyledikten sonra bana göz kırpmıyor. Gülüyorum.

Köy meclisinin toplandığı salona tam zamanında vardığımız için ortadaki koltuklarda yer bulabiliyoruz. Bay Macintosh toplantıyı başlatıyor ve kalabalık salona bir sessizlik çöküyor. Yeni gündemin duyurulmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyor. Yaşlı Miriam Jensen, Bay Macintosh'u Juniper ormanlarında çöp temizlemenin önemiyle ilgili monologunu böldüğü için yüksek sesle azarlıyor.

“Acaba biraz huysuz olmamın nedeni, İskoçya'daki plastik poşetlerin yarısının ön bahçeme düşmesi olabilir mi?” diye ona bağılıyor.

Miriam'ın yaşadığı ev köyün en büyük evi olsa da ormanın ta içinde saklı. Bu kadın köy toplantılarına her zaman gelen biri değil. Aslında onun dışarıya çıktığı görülmemiştir denebilir. Bir seferinde Keedie, kadının resmen keşiş hayatı sürdüğünü söylemişti.

“Zengin bir keşiş.” diye eklemişti Nina da.

“Miriam, size bunu araştıracağıma söz verdim.”

“Peki ama sizden söz almak, kocamın mezardan kalkıp gelmesini beklemek gibi. Anlamsız!”

“Benimle böyle konuşmayın, Miriam!”

“Hay hay, ben savaştan sağ çıkmışım, senden mi korkacağım!”

Salonda inceden bir hoşnutsuzluk oluyor ama Keedie ile benim kahkahalarımızı bastırabilmek için ellerimizi ısırmamız gerekiyor. Birinin Bay Macintosh’a kafa tutup sinirden ve bozuntudan morarmasına neden olduğunu görmek eğlenceli.

Sonunda bizim soru sormamıza izin verdiğinde, ayağa ilk ben kalkıyorum.

Kararlıyım. Azimliyim. Israrcıyım. Eş anlamlılar sözlüğümde ne kadar kararlı hissettiğimi anlatan yüzlerce kelime var.

“şimdi, genç bayan.” diye sözümü kesiyor Bay Macintosh ben daha konuşmadan. “Ne önereceğinizi biliyoruz, cevap hâlâ hayır.”

“Neden?” diye soruyor Keedie.

“Ne öneriyorsunuz?”

Soruyu soran Miriam Jensen’a bakıyorum.

“Juniper’da büyücölükle suçlanan tüm insanları anmak için bir anıt dikilmesini istiyorum.”

Yaşlı kadının gözlerini devirmesini veya beni küçümseyen bir şey söylemesini bekliyorum. Bunun yerine adını koyamadığım bir ifadeyle beni süzüyor.

“Burada, Juniper’da bir sürü kadın asıldı.” dediğimi duyuyorum münzevi köy sakinine. “Doğru düzgün bir yargılama yapılmadan. Olan biten her şeyi okul kütüphanesinde okudum. Ve bazı cadılar yakıldı ya da içi çivi dolu fiçılara kondu.”

İnsanlar tiksindiklerini belli eden sesler çıkarıyorlar ve bu, bende öfke uyandırıyor. Oturdukları yerden gerçeğin kendisinden çok, benim gerçeği söylememden nasıl daha fazla hoşnutsuz olabilirler ki?

Miriam dikkatini Bay Macintosh’a veriyor. “Peki, sizin böyle bir fikirle ne alıp veremediğiniz var?”

Bay Macintosh genzini temizleyip sosis gibi büyük parmaklarıyla saymaya başlıyor.

“Masraf. Zaman. Bir sanatçıya eser sipariş etmek. Bir sürü angarya!”

“Parayı kendim toplayacağım!” diyorum.

İnsanlar bana bakmak için sandalyelerinde dönüyor. “Parayı ben toplayacağım.” diye tekrar ediyorum. “Köpek gezdireceğim, araba yıkayacağım, insanların bahçelerini temizleyeceğim. Bunun için para toplayacağım Bay Macintosh. Hatta çoktan başladım. El ilanları hazırladım, bir sürü! Arkadaşım Audrey ile birlikte.”

“Genç bayan.” diye atılıyor bir başka meclis üyesi. “Buradan Timbuktu’ya kadar karşınıza çıkacak her arabayı yıkayabilirsiniz ama yine de parasını ödeyemezsiniz. Heykeller ve levhalar pahalıdır. Çok para ve planlama gerektirirler.”

“Peki ya bütçe?” diye soruyor Keedie küstahça.

Kulaklarına inanamayan Bay Macintosh kahkahadan neredeyse boğulacak. “Bu bütçe.” diyor derin bir nefes alarak, “Son derecede önemli köy meseleleri içindir.”

“Mesela öküz yarışı gibi mi?” diye çıkışıyor Keedie.

“Hop!” Başka bir meclis üyesi olan Bay McBride, bu söze gözle görülür bir şekilde öfkeleniyor. “Carruthers beş kez ulusal şampiyon oldu. Bir yarışı kazandığında birçok insanı bir araya getiriyor. Bu sene Highland Show’a gidecek!”

Bay Macintosh ter içinde kalmış Bay McBride’in koluna sakinleştirmek istercesine pat pat vurup onu yerine oturmaya zorlarken “Bu köyün geleneklerine saygı duymaya çalışsan iyi edersin kızım.” diyor Keedie’ye. “Bu eski gelenekler size komik gelebilir ama sizi temin ederim ki Juniper halkının çoğunluğu için komik değiller.”

“Komik değil, sadece trajik.” diyor Keedie kayıtsızca.

Miriam, tahta bastonunu bir tokmak gibi yere vurarak “Bence bu yerinde bir düşünce.” diyor.

“Bütün parayı ben toplayacağım Bay Macintosh.” diyorum çaresizce. “Yapacağım! Söz veriyorum.”

“Ah, çocuğun denemesine izin verin!” diye bağıyor koridorun arkasından bir kadın.

“Evet” diye araya giriyor başka bir adam. “Kime ne zararı olacak ki?”

“Zararı.” diyor Bay Macintosh öfkeyle, “Otizmli bir çocuğun bu gülünç fikri kabul ettiğimizi düşünmesine izin vermek ve sonra bu olmadığında kalbinin kırılmasına izin vermektir.”

“Otistik.”

Duraklıyor. “Ne?”

“Ben otistiğim. Otizmli değilim, otistiğim.”

Söylediğime karşı çıkacakmış gibi görünse de yapmaya karar veriyor.

“Talep reddedildi.” diyor aniden.

“Lütfen, Bay Macintosh! Lütfen!” Hangi nörotipik performansı denemem gerektiğini ve doğruyu nasıl bulacağımı düşünerek zihnimi araştırıyorum. Onlara bunun ne kadar önemli olduğunu anlatmak için ne yapmam gerekiyor? Herkesle göz teması kurdum, yüzüme farklı ifadeler

vererek sesimi yükseltip alçalttım. Benden sürekli talep ettikleri her şeyi yaptım, daha ne yapabilirim?

“N’olur!” diye yalvararak salona bakıyorum. “Bu kadınların bu dünyada bildikleri son şey, hissettikleri son şey korkuydu. Korku ve acı. Onları anlamayan, onları olmadıkları bir şeyle suçlayan insanlara bakarak öldüler!” Tüm o adaletsizliğin içimde biriktiğini hissediyorum.

“Sizin.” diyorum sesim titreyerek, “Kontrol edemediğiniz bir şey için cezalandırılmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Yapamazsınız, bunun önemini görmezden gelemezsiniz.”

“Edinburgh’da hepsi adına yapılmış bir çeşme var.” diyor Bay Macintosh artık bu aklına gelenin şah matlık bir hamle olduğunu düşünüp muzaffer bir tavırla. “Bu yeterli olmalı.”

“Ben onu gördüm.” diye araya giriyor Keedie. “Yaşananların tam sorumluluğunu alan bir şey değil o çeşme. Olan bitendeki tüm o kötülüğü üstlenmiyor. Neredeyse kurbanları suçlayan bir hâli var.” Bakışları bakışlarımla buluşuyor ve hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. “Biz daha iyisini yapmalıyız. Buraya.”

“Bunu tartışacağız.” diyor kendiliğinden Bay McBride. Ancak öküz yorumu yüzünden hâlâ somurtkan görünüyor.

Mırıl mırıl konuşmalar salonu sarıp meclis üyeleri bir araya toplandığında, Miriam Jensen ile konuşmak için yanına gidiyorum.

“Sesinizi yükselttiğiniz için teşekkürler.” diyorum.

Bana bakmıyor. Bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar teşekkür ediyorum.

“Seni duydum.” diyor havlarcasına bir sesle. “Bana teşekkür etmenin anlamı yok, kabul etmeyecekler.”

Yaşlı kadını şaşkın bir ifadeyle izleyen Keedie’ye bakıyorum.

“Pekâlâ.” diyorum giysimin kollarını çekiştirerek. “Yine de teşekkür ederim.”

Hırıltılı bir ses çıkarıyor ama yine de bana bakmıyor. Umursamıyorum. Bazen ben de öyle hissederim. Sık sık.

Keedie’nin yanına oturuyorum. Yanındayım dercesine bileğime hafifçe dokunuyor.

“Genç bayan.” diyen Bay Macintosh’un dikkati tekrar salona yöneliyor. Kararı beklerken insanların sohbeti yavaş yavaş kesiliyor.

Yine reddediyorlar.

Yine de nedense, reddedilmek bu sefer o kadar da acıtmıyor. Denemeye devam edeceğimi biliyorum. Bana yapamayacağımı söylediklerinde bile denemeye devam edebileceğimi biliyorum.

Ne zaman vazgeçeceğime ben karar vereceğim.

"KİMSİN YANİ SEN?"

Audrey'nin annesi kapı çerçevesine yaslanıyor ve gözlerinde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Ağzım kuruyor ve hareketlenmeye başlayan ellerim beni stim hareketlere zorluyor. Bunun gibi basit şeylerin beni neden gerdiğini ve korkuttuğunu bilmiyorum ama yapıyorlar işte. Kapıyı çalmam bile öyle uzun sürdü ki.

Sonunda "Audrey'nin oynamak için dışarı çıkmaya izni var mı?" diye sormayı başarıyorum boğuk bir sesle.

"Efendim?"

"Audrey-" paniğe kapılmaya başlıyorum. Yanımda yardım edecek biri olmadan yeni insanlarla tanışmayı sevmiyorum, yanlış bir şey söylemekten korkuyorum.

"Audrey içeride mi?"

"Ah." yüzü biraz aydınlanıyor. "Sen Addie misin?"

"Evet."

"İçeri girsene. Ağabeyiyle telefonda konuşuyor ama birazdan hazır olur."

Dışarıda ön bahçede beklemeyi tercih ederim ama bunun kaba görüneceğini biliyorum, o yüzden içeri giriyorum. Ev bizimki gibi ama henüz tam olarak döşenmemiş, hâlâ merdivenlerin etrafında istiflenmiş kutular var. Audrey'nin, evin arka kısmından, muhtemelen mutfaktan gelen net ve kendinden emin sesini duyabiliyorum. Koridorda öylece duruyorum.

“Sen nasıl da tatlı bir şeysin, içeri girebilirsin.”

Audrey'nin annesi bunu söylerken gülüyor. İngilizcede “şey” derkenki aksanı bizimkinden çok farklı.

“Addie!”

İkimiz de dönüp Audrey'nin koşar adımlarla koridordan bize doğru gelişini izliyoruz. Üzerindeki kapüşonlunun kapüşonu kafasında ve bir elinde bir parça kızarmış ekmek, diğerinde telefon var. Telefonu annesinin eline tutuşturuyor ve ayakkabılarını giymeye koyuluyor.

“Ne zaman döneceksin?” diye soruyor Audrey'nin annesi telefonu duvardaki yerine geri koyarken.

Audrey, biz ön kapıdan çıkarken “Bilmiyorum.” diye yanıtlıyor. “Hoşça kal.”

Ormana doğru yola çıkıyoruz. Audrey bana gösterecek bir şeyi olduğunu söylüyor.

Ağaçlara giden yola vardığımızda, “O korkunç ağacı görmek zorunda kalmamak için uzun yoldan gideceğiz.” diyor.

Bu nezaketine şaşıyorum. İnsanlar normalde işleri benim için nasıl daha az zorlaştıracaklarını düşünmezler.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum ormanın içinde nehri geçip uzun ağaçların derinliklerine doğru ilerlerken.

“Göreceksin!” diyor.

Sürprizlerden nefret ederim. Bir şeyleri tahmin edebilmeyi ve neler olacağını harfi harfine bilmeyi severim. Yeni yılda, babam ve Keedie günleri planlayarak ve her şeye nasıl hazırlanılacağını söyleyerek bana ellerinden geldiğince yardım ederler.

Aksi takdirde çok bunalıyorum.

Audrey, Cadı Ağacı’na rastlamamak için bizi ormanın içinden geçirse de varlığını hâlâ hissedebiliyorum. Çirkin, hırıltılı dallarını ve çığlıkların yankıları. Nina onların kafamda olduğunu, onları hayal ettiğimi söyledi ama öyle yapıyorsam da ne olmuş yani? Onlar gerçektir. Şu an kafamdalar çünkü bir zamanlar gerçeklerdi ve var olmuşlardı.

Otizmim beynimin bir parçası, bu gerçek olmadığı anlamına gelmez.

Audrey farklı bir yola sapıp ormanın daha karanlık bir kısmına doğru ilerlerken “Hemen şu taraftan.” diyor. Audrey’i seviyorum ve ona güveniyorum. O nedenle onun peşinden gidiyorum. Annem insanlara fazla güvenemediğimi, küçük bir çocukken fazla hassas olduğumu ve bu yüzden arkadaş edinmekte zorlandığımı söylüyor. Bazen insanların ne zaman kabalık ettiklerini anlayamıyordum. Arkadaş olduğumuzu söylediklerinde, o zaman bu alçaklığı hak ettiğimi düşünüyordum.

Ancak Audrey'nin öyle olmadığını biliyorum. Köpek balıkları hakkında söylediklerini düşünüyorum ve sanki içime bir bıçak saplanıyor. Onu bastırıyorum.

Ağır adımlarla yürürken "Juniper'ı nasıl buldun?" diye soruyorum.

Bir süre düşündükten sonra "Güzel." diyor. "Çok sessiz. Londra'ya döndüğümüzde, geceleri her zaman gürültü olurdu. Arabalar, sirenler, eve geç dönen insanlar... Burada hiçbir şey yok."

"Bay Moon'un keyfi bazen pek yerinde olur

ve geceleri sokağımızın köşesinde şarkı söyler." diye bir öneride bulunuyorum. Juniper'ı savunma ihtiyacı hissediyorum çünkü Audrey'nin Londra'yı, ailesinin onu geri götürecek kadar özlemesini istemiyorum.

"Bazen eski arkadaşlarımı özlüyorum."

Ona şöyle bir bakış atıyorum. İnsanın bir sürü arkadaşı olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Ben bir seferde sadece biriyle arkadaşlığı becerebiliyorum.

"Senin adını bir film yıldızından esinlenip mi koymuşlar?" diye soruyorum.

Nina'nın yatak odasının duvarlarında eski Hollywood yıldızlarının çerçeveli bir sürü posterleri var. İçlerinden bir tanesi sarışın, büyük kırmızı dudaklı ve beyaz elbiseli, diğerinin koyu renk gözleri ve gerçek olamayacak kadar uzun kirpikleri var.

Ama en sevdiğinin adı Audrey. Siyah bir elbise ve güneş gözlüğü takıyor.

Audrey, “Hayır, bana insan yiyen bir bitkinin adını vermişler.” diye yanıt veriyor.

Şaşırp olduğum yerde kalıyorum. “Neyin dedin?”

“Bir filmnden.” diyor neşeyle. “Babamın sevdiği, seksenlerde çekilmiş bir filmnden.”

“Filmde Audrey adında insan yiyen bir bitki mi varmış?”

“Evet. Babam ve erkek kardeşim her cuma gecesi film gecesi düzenliyorlar, yakın zaman önce ben de onlara katıldım. Ya eski siyah beyaz filmler ya da gerçekten çılgın müzikaller izliyoruz.”

Yüzünde bir an için tereddütlü bir gülümseme beliriyor ve “Yani, düzenlerdik. Daniel şimdi Oxford’da, yani sadece ben ve babam düzenliyoruz.” diye düzeltiyor.

Onun için gerçekten üzülüyorum ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben Keedie evden gidecek olsa bundan nefret ederdim.

Genelde konulara takılırim ve anında her şeyi bilmek isterim. Köpek balıkları gibi, cadılar gibi. Ancak insanlar hakkında her şeyi bilmeyi o kadar sık istemiyorum.

Ama Audrey hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Audrey heyecanla, “Yeni evimiz Londra’daki evimizden çok daha büyük.” diyor. “Yatak odam eski oturma odamızın büyüklüğünde.”

“Evet, sanırım burada daha fazla yer var.”

“Epey fazla!” diyor coşkuyla. “Tek sorun, buradaki insanların hepsi aynı görünüyor.”

Ne demek istediğini anlıyorum. Haberlerde Londra’yı izlediğimde, tüm insanlar çok farklı görünüyor. Her çeşit balığın bulunduğu büyük bir mercan resifi gibi.

Juniper ise içinde sadece tek bir balığın yaşadığı fanusa benziyor.

“Daniel, yani ağabeyim... Canary Wharf’taki şu meşhur çatı katı bahçesine gizlice girerdi. Orası, o şatafatlı apartmanların en üst katındaydı. O kadar çok yalvarmışım ki beni de görmeye götürdü.”

“Yani ne kadar yükseğe çıktın?”

Audrey ellerini havaya kaldırıyor. “Tüm bu ağaçların hepsinden daha yükseğe.”

Bakakalıyorum. “İmkânı yok.”

“İmkânı var. Çok daha yükseğe. Bir vincin boyu kadar yükseğe.” Yüzünde âdeta hüzünlü bir gülümseme beliriyor. “Tüm o gökdelenler, apartmanlar ve evler. Hangilerinin ışıklarının açık olduğunu görebiliyorduk. Oturma odalarında oturan insanlar gözümüze bir sürü küçük oyuncak bebek evi gibi görünüyordu.”

Onu dikkatle izliyorum. “Daniel’ı özlüyorsundur.”

Uzaklara bakıyor ve kendi kendine gülüyor. “Hiç sorma.”

“Oxford’u seviyor mu? Ben ablamın gittiği üniversiteyi sevdiğini sanmıyorum. Şu anda gerçekten farklı görünüyor.”

“Seviyor.” diyor sessizce. “O hep meşguldür, o yüzden...”

Bir an için hiç sesimizi çıkarmadan yürüyoruz.

Audrey sonunda yumuşak bir sesle, “Büyülemek için sabırsızlanıyorum.” diyor. “Amerika’ya gideceğim. Şarkı söyleyeceğim.”

Ona bakıyorum. “Amerika çok uzak.”

“Aynen öyle.”

“Demek öyle!”

“Sen de benimle gelebilirsin! New York’a gideceğim. Orada tonlarca kitapçı var, sen bayılırsın.”

“Juniper’de bir kitapçı var.” diye hatırlatıyorum ona.

“Evet ama biz yola çıkana kadar sen hepsini okumuş olacaksın.” diye yanıtlıyor çabucak. “Addie, New York buradan çok daha iyi olurdu! Kimse senin tuhaf olduğunu düşünmez, sana bu kadar kötü davranmazdı.”

“Bilmiyorum.” diyorum gergin gergin. “Büyük şehirler... Çok fazla gürültü demek. Bir sürü duyusal şey.”

“Büyük şehirler ortadan kaybolmak ve sonra istediğin zaman ortaya çıkmak için harikadır.” diyor büyük bir arzuyla. “İstersen görünmez olabilirsin.”

Ona gülümsüyorum. Anlamıyor. Ben zaten görünmezim. Gerçek Addie, bir sosyal kurallar, düzenlemeler ve

tuhaf nörotipik alışkanlıklar maskesinin arkasında duruyor.

“Mutlaka ziyaretine geleceğim.” diyorum ona.

Sırıttıyor. Yürümeye devam ediyoruz.

“İşte burası!” diye haykırıyor birdenbire.

Bunu söylerken kolumu yakalıyor ve elimde olmadan irkiliyorum. Canı yanmış gibi bırakıyor. Yanaklarımın utançtan kızardığını, pişmanlıktan kıpkırmızı olduğunu hissediyorum.

“Ö-özür dilerim.” diye mırıldanıyorum giysimin kolunu düzeltirken.

Gözlerim kirli spor ayakkabılarımın altındaki çamurlu yola dikili olsa da bana baktığını hissedebiliyorum.

“İnsanların sana dokunmasından hoşlanmıyorsun.” diyor sessizce.

Bu bir sorudan ziyade bir gözlem.

“Ben-ben.” ellerim titremeye başlıyor ve avuçlarımdaki ve kafamdaki kıvılcımları hissedebiliyorum. “Üzgünüm. Gerçekten güçlü hislerim var. Bazen temas, gürültü ve ışık biraz fazla olabiliyor. Özellikle de beklemiyorsam.”

“Sarılmayı sevmiyor musun?”

Kendimi suçlu hissediyorum ama hâlâ başımı kaldırmıyorum. “Yalnızca Keedie sarılıyorsa. Bir tek o.”

“Ya!”

Duyulan tek ses rüzgârda hareket eden ağaçların sesi. Sonunda sakinleşiyorum ve Audrey’e bakabiliyorum.

“Nereye gidiyoruz?”

Başka bir şeyden bahsettiğimiz için rahatlamış görünüyor. Başını yürüdüğümüz yöne çeviriyor ve küçük bir tepeciği geçip köşeyi dönüyoruz.

Miriam Jensen’in evine varıyoruz.

Yüksek ve eski bir ev, harap ve unutulmuş bir hâli var. Eş anlamlılar sözlüğüm burası için viran kelimesini kullanırdı. Ön bahçe büyük ama tamamen otlarla kaplanmış. Çimler ıslak ve olabildiğince yeşil. Eski, parçalarına ayrılmış bir duvar ve menteşelerinden ayrılmış bir kapı var. Aylardır dokunulamadığı belli olan, taşlarla döşeli bir bahçe.

Evin ön kapısı heybetli, karanlık ve tehditkâr.

“Ürkütücü değil mi?” diye fısıldıyor Audrey, duvarın arkasına çömelip eve bakarak.

“Evet.” diye onaylıyorum yanına diz çökerek. “Miriam Jensen’in evi.”

Audrey bana bakıyor. “Orada yaşayan kişiyi tanıyor musun?”

“Hayır.” diyorum usulca. “Yani yakından tanımıyorum. Sadece biliyorum.”

“O da bu ev kadar ürkütücü mü?” diye soruyor Audrey kuşkuyla.

“Hayır. O... Farklı.”

“Nasıl farklı?”

Bu farklıyı onlara anlatmayı asla başaramıyorum. Bu bir his.

“Farklı işte.”

Audrey dikkatle evin ön kısmına bakıyor. “Pencereden içeri girmeye var mısın?”

“Neden?”

Bana sırtlıyor. “Çünkü eğlenceli.”

Meydan okumasına karşılık vermemi beklemiyor. Duvarın üzerinden kayarak geçip evin sağ tarafındaki büyük pencereye doğru yavaş ve dikkatli bir şekilde sürünüyor. Pencereleer kirli ve kararmış, içeriği görmek zor.

“Audrey.” diye fısıldıyorum. “Bence gitmeliyiz.”

“Sadece pencereden bakmak istiyorum.” diye fısıldıyor.

“Başkasının mülküne izinsiz giriyoruz.”

Pencereden bakmak için ayağa kalkıyor ve hemen ardından küçük bir çığlık atıyor. Nefes nefese, çılgınlar

gibi koşarak duvarın benim durduğum tarafına sıçrayarak geri geliyor.

Nedenini saniyeler içinde anlıyorum.

Ön kapı açılıyor ve yüzünde hem şaşkın hem somurtkan bir ifadeyle Miriam beliriyor.

“Size nasıl yardımcı olabilirim zalimler?” diye bağıyor bize.

“Affedersiniz.” diye atılıyor Audrey, kahkahalara boğuldu boğulacak bir hâlde. “Sizin ürkütücü evinizi çok beğenmiştim de.”

Miriam gözlerini deviriyor. “Başkasının mülkünde gezinmenin kabalık olduğunu bilmiyor musunuz?”

Birden kolunun altında bir şey taşıdığını fark ediyorum. Büyük ve sağlam bir şey. Beni bakarken yakalıyor ve bakışlarını takip ediyor.

“Onun adı Ernest.” diyor içtenlikle. “O bir kaplum-bağa.”

Onu ön bahçede yere bırakıyor ve gözlerini bize di-
kıyor.

“Sen.” diyor Miriam beni işaret ederek. “Sen şu anıtı yaptırmaya çalışan kızsın.”

“Evet.” diye itiraf ediyorum usulca.

Audrey gururla, “O parayı toplayacağız.” diyor. “Babam bize bunun için beş tam pound veriyor.”

“Ondan çok daha fazlasına ihtiyacınız olacak.” diye alay ediyor Miriam. “O zaman bile evet demeyecekler.”

İnatçılığım ve merakım, gerginliğimi ve korkumu yeniyor. Ona doğru bir adım atıp “Neden?” diye soruyorum.

Doğrudan bana bakıyor ve ifadesi bir parça yumuşuyor. “Çünkü bu gurur duyulacak bir geçmiş değil. Güzel değil. Hoş değil. Juniper’da güzel şeyleri severler. Hoş görünmek onlar için iyi olmaktan daha önemlidir.”

“Hoş olmak ve iyi olmak aynı şey.” diyor Audrey şaşkın şaşkın. “Değil mi?”

Miriam kaşlarını hafifçe kaldırarak Audrey’e değil, bana bakıyor. “Bunun hakkında ne diyorsun?”

Gerçeği biliyorum. “Aynı şey degiller.”

“Degiller.” diye onaylıyor sessizce. “Ve burada hoş, iyiden daha önemli. Ve köyün yüzlerce yıl önce yaptığı kötü bir şeyi hatırlatan büyük bir anıt hiç de hoş değil.”

Hoşu, güzeli hiç anlamamışımdır. Sanırım maskeleme bunun için var. Hoş görünmek için.

Yutkunup “Pes etmiyorum.” diyorum.

“Etmelisin. İstedğin olmayacak. Sadece denemekten zarar göreceksin.”

Ernest’e bakıyorum. Hareketsiz duruyor. Benim için anlaşılmaz.

“Herkes hep bir şeyleri yapamayacağımı söylüyor.” dediğimi duyuyorum. “Bir doktor asla konuşmayacağımı söylemiş. Dolayısıyla asla normal çocuklarla birlikte okula gidemeyeceğimi. Ve şimdi herkes bunu yapamayacağımı söylüyor.”

Başımı dikleştirip sesimi yükseltiyorum. “İnsanların bana yapamayacağıı söylemelerinden bıktım usandım.”

“Addie!” diye fısıldıyor Audrey şaşkınlıkla. Miriam’ın yüzündeki ifade değişmiyor. İçimdeki kavga durulmadan ve omuzlarım çökmeden önce o ve ben bir an için hiç ses çıkarmadan birbirimize bakıyoruz.

“Fikirlerini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.” diyorum ona sessizce.

Miriam dobra dobra “Fikirleri değişmez.” diyor. Eğilip Ernest’i yerden alıyor ve eve geri dönüyor. Kapıyı kapatmak için uzandığında bana son bir bakış atıyor. “İnan bana biliyorum.”

Kapı bir gıcırtyla kapanıyor.

Arkamı dönüp ormandaki ana yola doğru ilerliyorum. Audrey peşimden geliyor.

“Kadın da o ev kadar ürkütücüydü.” diye kıkırdayarak yanımda yürümeye koyuluyor. “Hey, Addie, sence o kadın cadı mıdır?”

“Ne?”

“Hani ormandaki, büyük korkutucu ev. Uzun gri saçlar, siyah giysiler. Belki de cadıdır!”

“Cadı falan değil.” diyorum usulca. “Sanırım o da benim gibi.”

AUDREY VE BEN OKUL KÜTÜPHANESİNDEYİZ.

“Sözlük mü bu?”

“Hayır, bu bir eş anlamlılar sözlüğü.” Küçük cep sözlüğümü açıp Audrey’e gösteriyorum. Sayfayı çevirip iç kapağa geçiyorum. Keedie ismimi en güzel el yazısıyla yazmış (ki hâlâ biraz bozuk ama benim hoşuma gidiyor) ve etrafına kocaman bir kalp çizmiş. Yazı ve kalp renkli ve ıslıl ışıllar ve onlara her baktığımda gülümsüyorum.

Audrey de gülümsüyor.

“En sevdiğin kelime hangisi?” diye soruyorum heyecanla.

Sırtarak “Hımm... Fıttırık.”

Şaşkınlıkla gülüyorum ve kelimeyi arıyorum. “Tebrikler, burada olmayan bir kelime buldun.”

O da gülüyor. Canı sıkılana kadar bulabildiğimiz en uzun ve en saçma kelimeleri arıyoruz. İnsanlar artık bir şeyler yapmak veya belirli bir konu hakkında konuşmak istemediklerinde okuma konusunda daha iyi oluyorum.

Kütüphaneden çıkıp Bayan Murphy'nin odasına giderken Jenna'yı görüyorum. Paltoların yanında bekliyor ve ayakkabılarına bakıyor. Onu görmezden gelmeye niyetlenmişken beni dirseğimden yakalıyor.

"Emily beni tekrar itip kaksın diye tuvalete girmeyeceğim." diyorum ona kesin bir dille. Gözlerini deviriyor.

"Hayır, böyle iyi." Uzaklaşmasını sağlayana kadar Audrey'e dik dik bakıyor. Nörotipik insanların arasındaki bu konuşulmayan konuşmalar beni çok yoruyor.

O ağzını açmadan ben açık açık soruyorum. "Arkadaşım olmayı neden bıraktın?"

Bana bakamıyor ve cevap vereceği zaman ağzından sadece bir mırıltı çıkıyor. "Emily'yi çok seviyorum. O da ikinizle aynı anda arkadaş olamayacağımı söylüyor."

"Yani onun dediğini yapıyorsun?"

"Evlerinde çok havalı şeyler var." diye sızlanıyor. "Bana bir şeyler ödünç veriyor. Hem onunla aynı şeylere ilgi duyuyoruz. Ben köpek balıklarını, kitapları ya da senin sevdiğin şeyleri sevmiyorum."

"Ben de saç tokalarını ya da ojeleri sevmiyorum. Ama seninle arkadaş olmayı sevmiştim. Yani bunların bir önemi yoktu."

Hâlâ başını kaldırıp yüzüme bakamıyor. Söyleyecek başka bir şeyim olmadığına karar veriyor ve sınıfa doğru yürüyorum.

Günün sonunda belirli bir süre sessiz okuma yapmamıza izin var. O yüzden yunuslarla ilgili kitabı çıkarıp

okumaya başlıyorum. Onlar da bizim gibi memeliler ve sosyaller. Kitaptaki hiçbir şey beynimde bir ışık çakmasını sağlamıyor. Yunusların tüm fotoğraflarda kendini beğenmiş bir hâlleri var. Daha da önemlisi, hepsi birbirine çok benzer görünüyor. Köpek balıkları hakkında sevdiğim şey, hepsinin birbirinden son derece farklı, son derece özgün oluşu.

Cadılarla ilgili kitabıma geçiyorum. Kadınların bitkisel tedaviler uyguladıkları için büyücülükle suçlandırıldığını okuduğumda, yüzlerini net bir şekilde zihnimde canlandırabiliyorum. Şaşkınlıklarını, öfkelerini ve hayal kırıklıklarını. Masumiyetlerine itiraz etmeye çalışan, onları itham eden zırvacıların önünde dikilmelerini hayal edebiliyorum. Söyledikleri kendi kulaklarına bile manasız geliyor. Otların, ıslak çimenlerin kokusunu alabiliyorum. Şöminede yanan çıra. Henüz elektrik diye bir şey yokken.

Maggie, bağırarak alaycı yüzlere bakıyor. Söyledikleri her şeyin yalan olduğunu kendilerinin de bildiğinin farkında. Kelimeleri boşa harcamanın bir anlamı olmadığını biliyor. Göğsünden aldığı, temkinli nefesleri duyabiliyorum. Kendisine kulak verecek herhangi birini ikna etme çabasıyla “Hayır, yanılıyorlar. Ben de sizin gibiyim. Ben de sizin gibi insanım.” diyor.

Ah, Maggie. Bahse girerim cadı olmayı diledin. Bahse girerim o anlarda, seni doğaüstü güçlerle suçlarken hepsine büyü yapabilmek için dua ettin. Yalanlarının aslında gerçek olmasını diledin.

Ellerimi bir huzursuzluk hissi kapladığında ve stim hareketleri yapmam gerektiğinde, onların sihirli olduklarını hayal ediyorum. Parmak uçlarımdaki karıncalanma hissinin sadece dışarı çıkmaya çalışan bir kıvılcım olduğunu. Parmaklarımı aralayıp avucumu açarsam, içinden sihir fırlayacakmış gibi hissediyorum. Küçümseyen ve alay eden herkese asla dokunamayacakları bir güç olduğunu göstermeye yetecek bir sihirden bahsediyorum.

Maggie'nin adını elime yazıyorum. Keçeli kalemi avucumun içine bastırıldığımdaki hissi seviyorum.

Keedie okuldan eve kadar bana eşlik etmek için kapıda bekliyor. Onu görünce sevinçten bağırmaya başlıyorum.

“Audrey, bu benim kız kardeşim.” diye onları heyecanla tanıştırıyorum. Audrey, Keedie'nin elini sıkıyor ve gözleri onun renkli kıyafetlerine ve uzun saçlarına takılı-

yor. “Şey... Sanki onun senin gibi olduğunu söylemiştin, yanılıyor muyum?”

Keedie ikimize bakıp “Ah, hayır, Addie benden çok daha hoştur.”

“Keedie benim gibi otistik.” diye açıklıyorum.

“Ama.” Audrey çok şaşkın görünüyor. “O—Sen otistik gibi durmuyorsun.”

“Biliyorum, tıpkı sıradan insanlara benziyoruz.” diyor Keedie alaycı bir şekilde. Bunun üzerine Audrey hafifçe mahcup bir kahkaha atıyor.

“Keedie? Keedie Darrow, sen misin gerçekten?”

Hepimiz arkamızı dönüyor ve kapıdaki annelerden birinin Keedie’ye baktığını görüyoruz. Kadın gözlerinde olmasa da dudaklarında büyük bir gülümsemeyle, uzun adımlarla yanımıza geliyor.

“Tanrım, nasıl gidiyor Keedie?”

“İyi.” diyor Keedie sertçe. “Siz nasılsınız Bayan Boyle?”

“Ah iyi. Çok iyi. Duncan da öyle.”

“Ne hoş.”

“Ama sen artık çok daha iyi görünüyorsun.”

Keedie rahatsız bir şekilde etrafına bakınıyor. “Hasta mıydım ki?” diyor.

“Yo, hayır demek istediğim... Şey, bilirsin.” Gülüyor. Garip, içi boş bir kahkaha. “Tedavi olmuş gibisin!”

İç çekiyorum. Keedie'ye bunu çok söylerler. Ne zaman kendini çok iyi maskeleye ve bazı görünmez testleri geçse, iyileşip iyileşmediğini sorarlar.

“Tedavi filan yok.” diyorum kadına. “Biz tedavi filan istemiyoruz.”

“Addie, sorun değil.” diyor Keedie çabucak. “Hadi gidelim. Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bayan Boyle.”

Keedie bizi uzaklaştırıyor. Bayan Boyle'a dönüp bakıyorum. O da bizi izliyor, o sahte gülümsemesi artık yüzünde değil.

Avucumu açıp Maggie'nin hafifçe solmuş adını okuyorum.

Hava soğuk ve kesinlikle yağmur yağmak üzere ama Audrey ve ben *Dogood Books*'un dışında boş kovalarımız ve el ilanlarımızla duruyoruz. Keedie dükkânın duvarına yaslanmış, kampanyamıza karışmadan ikimize de göz kulak oluyor.

Kovamı sallayarak “Yeni köy anıtı için para!” diye bağırıyorum kendimden emin bir sesle.

Duvara yaslanan Keedie ayağa kalkıp “Alın bakalım!” diyor ve ceplerini karıştırıyor. Her iki kovamıza da biraz bozuk para atıyor. “Bırakın insanlar parayı toplamaya çoktan başladığınızı düşünsün.” diyor.

Kovalarımızı neşeyle sallıyor, çınlama sesinin tadını çıkarıyoruz.

Bir araba yavaşlıyor ve aşağı inen camından arka sokakımızda yaşayan Bay Rudge'ı görüyoruz.

“Ne yapıyorsunuz bakalım?”

“Yeni bir köy anıtı için para toplamaya çalışıyoruz.” diyorum ona.

“Anıt ne için?”

“Yüzyıllar önce...” diye söze başlıyor Audrey heyecanla, “Juniper’da bir grup kadın büyücülükten suçlu bulundu ve idam edildi!”

Bay Rudge şaşırılmış görünerek araba koltuğuna yaslanıyor. “Şey, biraz karanlık bir mevzuymuş.”

“Karanlık zamanlardı, Bay Rudge!” deyip arabanın inik camına doğru kovamı sallıyorum. “Bu yüzden desteginize ihtiyacımız var!”

“Finansal destek!” diye sesleniyor Keedie duvardan.

İsteksiz görünse de sonunda biraz para bulmak için torpido gözüne uzanıyor. Kovama beş sterlinlik bir banknot atıyor.

“Teşekkür ederim.” diyorum nefes nefese. “Çok teşekkür ederim, Bay Rudge.” Yüzünde gergin bir gülümseme beliriyor ve araba uzaklaşıyor.

“Tam beş pound!” diye bağıriyorum bana el sallayan Keedie’ye.

Audrey beşliği incelerken “Burada para farklı görünüyor.” diyor.

“Bu İskoç beşliği!”

“Daha mı değerli?”

“Evet!” demeden önce bir an düşünüyorum.

“Ah. Pekâlâ, daha ne kadar ihtiyacımız var?”

“Daha fazlası değildir.” diyorum iddialı iddialı. “Anıt dediğin yirmi pounddan fazlaya mal olamaz.”

“Tabii ya.”

Elimizde kovalarımızla kitapçının önünde bir saat daha duruyoruz ve gökyüzü yarılıp yağmur damlaları üzerimize düşmeye başlamadan önce on dört pound yirmi peni topluyoruz.

“Addie, hadi.” diyor Keedie kolunu ikimize de sarıp. “Audrey’i eve götürmeliyim.”

Dükkâna bakıyorum. “Kitapçada bekleyebilir miyim?”

Keedie tereddütlü görünüyor. “Ama buradan ayrılma tamam mı? Audrey’i bırakacağım ve seni almak için geri geleceğim, o yüzden bir yere kıpırdama.”

“Tamam!”

Audrey’e el sallıyorum ve çılgınca yağan yağmuru üzerinden silkelemek için başımı bir köpek gibi sallayarak kitapçıya giriyorum.

“Kitapları ıslatma Addie!” diyen Cleo masanın arkasından gülüyor.

Sanırım şaka yapıyor. Gülümsemeye çalışıyorum. İşe yarıyor.

“Kampanya nasıl gidiyor?” diye soruyor.

“İyi. Neredeyse on beş pounddayız!”

Bana nazikçe gülümsüyor ve başıyla onaylıyor.

“Kız kardeşimi bekliyorum.” deyip arkadaki çocuk bölümünü işaret ediyorum. “Bir göz atabilir miyim?”

“Elbette.”

Seyahat kitaplarının, yetişkin kitaplarının ve dergilerin yanından geçip küçük çocuk bölümüne varıyorum. Tüm renkleri seviyorum. Bir referans kitabı buluyor ve okumak için puflardan birine oturuyorum.

Zil çalıp mağazanın kapısı açıldığında okumak için sayfayı çeviriyorum.

Keedie olup olmadığına bakmak için başımı kaldırıyorum ama gelenin Emily ve muhtemelen babası olduğunu anlayınca midemde bir bulantı oluyor. Geçen yıl bir ebeveyn buluşmasında onu gördüğümü hatırlayıveriyorum. Sürekli telefonuyla uğraşıyordu.

Beni fark etmiyorlar.

“Annenin söylediği kitaplar hangileriydi?” diye soruyor Emily’nin babası Emily’ye. Ses tonu sert.

Emily’nin uysal bir hâli var. Farklı. Çantasından kısa bir liste çıkarıyor ve mahzun bakışlarla Cleo’ya veriyor.

“Elbette sizin için bunları sipariş edebilirim.” diyor Cleo nazikçe. “Ama... Bunlar senin yaşına göre biraz ufak kalıyor, tatlım. Mağazamızda harika kitaplarımız var.”

Emily’nin babası açıkça “Okumakta zorlanıyor.” diyor. “Yaşıtlarına ayak uyduramıyor, daha küçük yaş grubuna hitap eden kitaplara ihtiyacı var.”

Nefesimi tutuyorum. Emily perişan görünüyor, Cleo'nun bakışlarına karşılık veremiyor.

Cleo, Emily'nin babasını duymazdan gelip Emily'e hitap ederek "Sesli kitaplar bu konuda yardımcı olabilir." diyor. "Araba yolculuğu sırasında ve yatmadan önce dinleyebilirsin. Belki aynı anda okursun, ne dersin?"

Emily'nin babası kısa kesip "Sadece listedeki kitaplar lütfen." diyor.

Cleo neşeyle, "Ben bunları sisteme geçirirken sen dükkâna bir göz atabilirsin." diyor. "Addie, belki ona bazı güzel seçimler gösterebilirsin, ne dersin?"

Aklım çıkıyor. Emily'nin bakışları yukarı kayıyor ve bana kilitleniyor. Öfkeli görünmesini, alaycı davranmasını, öfkeden patlamasını bekliyorum.

Oysa o korkmuş görünüyor. Korkmuş bile değil, donup kalmış gibi.

Ben bir şey diyemeden dönüp dükkândan kaçıyor. Kapı arkasından sertçe kapanıyor. Kapının zilinde tiz ve öfkeli bir ses yükseliyor. Babası ve Cleo şaşırmış görünüyorlar.

Adam Emily'nin peşi sıra dükkândan çıkarken "O kitapları hafta sonuna kadar getirtin!" diye bağırımdan da geri kalmıyor. Cleo ve ben şaşkın bir sessizlik içinde kalakalıyoruz. Okuduğum kitabı ihtiyatla rafına geri koyuyorum. Tezgâha yöneliyorum.

“Orada ne oldu?” diye soran Cleo pembe saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve Emily’nin listesindeki kitapların isimlerini eski bilgisayarına yazmaya başlıyor.

“Okulda benim sınıfımda.”

Cleo beni dikkatle süzüyor. “Ama arkadaş değilsiniz, değil mi?”

“Hımm.” Cleo yerine kitaplara bakmayı seçiyorum. Benim için bu kadar göz teması çok fazla olmaya başlıyor. Üstüme üstüme geliyorlar. “Pek sayılmaz.”

“Yani cadı kampanyana da yardım etmiyor, ha?” Cleo gülümseyerek soruyor.

Bu fikrin aptalca olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmiyorum. “Hayır, şu anda sadece ben ve Audrey varız.”

“İngiliz kız mı?”

“Evet.”

Cleo neşeyle “Pekâlâ, el ilanlarınızı satın alacak birkaç kişi buldum.” diyor. “Ve bence bu harika bir fikir.”

Dükkânın zili çınlıyor ve sağanaktan tamamen sırlıklam olmuş Keedie kapıda beliriyor. Enerjisinin tükendiğini, havaya yenik düştüğünü ve eve gitmeye hazır olduğunu anlayabiliyorum. “Eve yürümek pek hoş olmayacak, Ads.” diyor somurarak. “Dışarısı tam bir *dreich*.”

Dreich, ne yazık ki, eş anlamlılar sözlüğümde bulamadığım birçok İskoçça kelimedenden biri. Kasvetli ve berbat anlamına geliyor.

Eve yürürken Keedie el çantasını şemsiye niyetine başımın üzerinde tutuyor.

“Son köy toplantısında seninle gerçekten gurur duydum.” diyor sonunda.

“Duydun mu?”

“Evet. Tüm bu maskelemenin zor olduğunu biliyorum.”

Elbette biliyor.

“Beni dinlemelerini sağlayamıyorum.” diye itiraf ediyorum kısık sesle. Miriam’ın söylediklerini düşünüyorum. “Onların fikrini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum, Keeds.”

Yürürken bir an söylediğim şey üzerine düşünüyor. “Peki, gerçekler neler?”

Düşünüyorum. “Juniper yıllar önce haksız yere birçok kadını öldürdü.”

“Peki bu neden şimdi önemli? İnsanlar bugün bunu neden önemsesin ki, çok uzun zaman önceydi?”

Bu soruları beni daha fazla düşündürmek için sordugunu biliyorum ama bundan hoşlanmıyorum. İnsanlar doğru olanı yapmalılar çünkü bu yapılması iyi ve doğru olan şey. Bana en mantıklı gelen bu.

“Önemli çünkü bir kişi kötü bir şey yaptığında özür dilemeli ve bunu telafi etmeli.”

“Pekâlâ.” diyen Keedie omuz silkip burnunu kırıstırıyor. “Yüzyıllar önce olan bir şey kimin umurunda?”

“Zamanın önemi yok.” diyorum sert sert. “Aslına bakarsan, bu durumu daha da kötüleştiriyor. Üzerinden öyle uzun zaman geçmiş ki.”

“Olayla alakası olan herkes ölmüş, neden önemli olsun ki?”

“Çünkü önemli!” diye çıkışıyorum. “Çünkü beni korutuyor Keedie. Olan bitenin yanlış olduğunu görmezlerse, yanlış olduğunu söylemezlerse yine olabilir. Senin başına gelebilir, benim başıma gelebilir. Bonnie’nin zaten başına geldi!”

“Addie.”

“Hayır!” O kötü duygunun, o paniğin içimde gezindiğini hissediyorum. Boynumun arkasındaki sıcaklığı, kulaklarımdaki nabız atışını. “Bana aynı olmadığını söyleme, aynı.”

Beni kendine çekip kucaklarken “Öyle olduğunu biliyorum.” diyor nazıkçe. Biraz titriyorum ve nedeni yağmur değil.

“Addie.” Keedie öyle alçak sesle konuşuyor ki, sesi yağmurun sesini güç bela bastırıyor. “İnsanlar gerçekleri istemiyor. Gerçekler çatıdaki kiremitler ve hava raporları içindir. Hikâye istiyorlar. Onlara hikâyenin tamamını anlatmalısın.”

Paltosuna doğru derin bir nefes alıp veriyorum ve yüzümdeki su damlalarını hissediyorum. “Neden sadece umursayamıyorlar ki?”

Beni bir kez, hızlıca kucaklıyor. “Biliyorum evlat. Biliyorum.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Sende durumlar nasıl?”

“Bende durumların nasıl olduğunu biliyorsun, biz aynıyız.”

“Hayır.” diyorum. İş şakaya vurup bundan kurtulmasına izin vermeyeceğim. “Sende yolunda gitmeyen bir şeyler var, ben anlayabiliyorum.”

“Addie, hava berbat. Hadi eve gidelim.”

Sırılsıklam olmuş kaldırımında dimdik duruyor ve yağmurun altında ona göz kırpıyorum. “Sen bana her zaman her şeyi anlatırdın.”

“Yetişkinler çocuklara her şeyi anlatamaz Addie.” diyor kısaca. “Tamam mı? Yapamazlar işte.”

“Sen yetişkin değilsin ki, sen Keedie’sin.”

Acı acı gülüyor. “Pekâlâ, tamam.”

“Ne var da bana söyleyemiyorsun?”

“Addie.” Sesi bir anlığına Nina’ya benziyor. “Sadece gidelim, tamam mı?”

Bensiz yürüyor, onu takip etmemi bekliyor. Yağmur üzerine üzerine yağıyor ve yapayalnız görünüyor.

Yetişmek için koşuyorum.

KEEDIE EVE YÜRÜRKEN BİTKİN GÖRÜNÜYORDU.

Bugün okuldayım ve hâlâ o hâlini, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve her zamanki gibi konuşkan olmadığını düşünüyorum.

Yağmur yüzünden sınıfımıza erken girmemize izin verildiği için kitaplarımı sandalyemin yanına bırakıp tuvalete gidiyorum. Yüzüme su çarpıyor ve yansımama bakıyorum. Benim nasıl görüldüğüm hakkında düşündüğüm nadirdir, zaten şimdi de yüzümde Keedie'den herhangi bir parça bulabilecek miyim diye bakmaya çalışıyorum. Yüzümün daha uzun görünmesi için saçlarımı yanaklarımdan aşağı sarkıtıyorum. Nina'ya benzemediğimi biliyorum. İkiz olmalarına rağmen aynı değiller. Keedie'nin yüzü daha yuvarlak ve yumuşakken, Nina'nınki çok 'keskin' hatlara sahip. Annem onun yüzünü böyle tanımlıyor.

Acaba Maggie nasıl görünüyordu diye düşünüyorum. Yüz şekli nasıldı? O sözde cadıların herhangi biri aslında neye benziyordu?

Ellerimi yıkıyorum ve suyun sıcak tenimde bıraktığı soğuk hissin tadını çıkarıyorum. Ellerimi kurutmak için silkeliyorum, bu duygunun da tadını çıkarıyor ve sınıfa geri dönüyorum. Kendimi biraz fazla uyarılmış hissediyorum ama kontrol edemeyeceğim bir durum değil. Ancak odaya girdiğimde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyorum.

Bayan Murphy henüz sınıfta değil ama neredeyse herkes sınıfın dibinde bir araya toplanmış durumda. Gözlerim Audrey'i arıyor ve pencerenin yanında yüzünü elleriyle kapattığını görüyorum. Kafam karışıyor. Neler olduğunu çözemiyorum.

“O geldi!” diye fısıldıyor birisi.

Kalabalık dağılıyor ve Emily ortaya çıkıyor, yüzünde korkutucu bir gülümseme var. Kindar bir gülümseme. Sözlüğümdeki kelime aklıma geliyor. Bana bir şey fırlatıyor. Fırlattığı şey omzuma çarpıyor ve parçalara ayrılıyor. Yere bakıyorum.

Eş anlamlılar sözlüğüm.

Makasla kesmişler. Dizlerimin üstüne çöküyorum, titreyen ellerimle yırtılmış sayfalara dokunuyorum, kitabın sırtı tamamen kırılmış.

“Benim... Benim...”

Sesim kulağıma sanki bana ait değilmiş gibi geliyor. Kendi sesimi uzaktan duyar gibiyim.

Küçük kitabın kapağını açıyorum. Birisi eline koyu renkli ve çirkin bir siyah kalem almış ve Keedie'nin be-

nim için yaptığı çizimin üzerine bir kelime yazmış. Bunu görmek içimde bir şeylerin kırılıp dökülmesine neden oluyor. Sayfaya ve o korkunç kelimenin üzerine su sıçırıyor, böylece ağladığımı anlıyorum.

‘Geri zekâlı’ yazılmış.

“Kitabım.” diyebiliyorum boğuk bir sesle.

Biri benim küçücük kitabıma ellerini sürdü... Çirkini, zalimi ve adaletsiz olanı alıp benim sevincime kazıdı.

Zar zor nefes alabiliyorum. Tek tek herkesin yüzüne bakıyorum. Jenna yere bakıyor. Emily tepkime aç. Audrey utanmış, diğer herkes ise hem meraklı hem de rahatsız görünüyor.

Hepsini okuyabilirim. Hepsi şeffaflar.

“Nasıl yapabildin?” Kendi kulak tırmalayan sesimi duyuyorum.

“Onu durdurmaya çalıştım.” diye mırıldanıyor Audrey. “Ama çok geçti.”

Emily’ye bakıyorum. “Neden?”

Dik dik bana bakıyor, burun delikleri genişliyor ve gözleri alev alev. “Çünkü o aptal küçük kitaptan bıkmıştım. Bütün kitaplarından bıktım.”

“NEDEN!” diye çılgılık atıyorum.

Bir milisaniye için şaşırmış görünüyor. “Çünkü! Benden daha iyi değilsin, geri zekâlı.”

Kelimeyi zehirliymişçesine tükürüyor. Sınıfın geri kalanına bakıyorum. Çoğuyla dört yaşından beri okula beraber gidip geliyorum.

“Hepiniz orada durdunuz!” diye bağıyorum, sesim gergin mi gergin. “Orada durdunuz ve hiçbir şey yapmadınız!”

İçlerinden utanan varsa da ben göremiyorum. Görüşüm bulanık. Nabzımın güm güm atışını kulaklarımda duyuyorum.

Audrey, Emily’ye sesi titreyerek, “Senden çok daha zeki olduğu için ondan nefret ediyorsun.” diyor. “Buna dayanamıyorsun.”

“Değil.” diye hırılıyor Emily. “Sadece aptal kitapları ve aptal hastalığı yüzünden öyle olduğunu sanıyor. Sırf bir hastalığınız var diye öyle her şeye hakkınız olmuyor.”

Sağa sola yalpalayarak ayağa kalkıyorum. Bedenim yerden birkaç santim yukarıda süzülüyormuş gibi hissediyorum. Audrey’nin öfkeyle Emily’yi düzelttiğini ve ona bir hastalığım olmadığını söylediğini belli belirsiz duyabiliyorum. Sesler kulağıma yankı gibi geliyor. Jenna’nın sessizliğiye daha yüksek. Bütün sessizlikleri gürültülü.

Başımı eğip yerdeki kitaba bakıyorum. O kelimeye.

Kendimi yitip gidiyormuş gibi hissediyorum. Ben, Keedie’nin dediği gibi bir ağaç değilim. Ben hiçbir şey değilim. Tek görebildiğim kitabın zavallı, kırık sırtı ve o kelime. Audrey yanımda, parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

“Keedie sana yeni bir tane alacaktır.” diyor Audrey. Sesi sanki su altındaymış gibi geliyor. “İyi olacak!”

Ona inanmıyorum. Ama sonra Emily’nin Keedie hakkında bir şeyler söylediğini duyuyorum. Ne söylediğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim uçtuğum. Havada uçuyorum ve yıllar önce Bayan Craig’e yaptığım gibi Emily’nin tepesine iniyorum. Bağırışlar, çığlıklar ve etrafta koşuşturan insanlar duyuyorum. Yumruklarım savrulup üzerine yağarken Emily’nin altımda çığlık attığının belli belirsiz farkındayım. Kapıların çarpıldığını duyuyorum ve sonra biri kollarımdan sıkıca tutup beni çekiyor. Yetişkin sesleri panik hâlinde birbirleriyle konuşuyorlar ve beynimin elektrik akımına tutulmuşçasına zonkladığını hissediyorum.

“Addie!”

Beni Emily’den ayıran Bay Allison’mış. Emily oyun alanı gözetmenlerinden biriyle köşede bağırıyor. Çığlıkları duymuş olmalılar. Bay Allison’ın endişeli yüzü karşımda duruyor ve beni odaya geri getirmeye çalışıyor.

Bir Apolet köpek balığı hayatta kalmak için tüm organlarını kapatabilir. Bana da aynısı oluyormuş gibi hissediyorum. Vücudum odada, aşırı uyarılmış ve aşırı kullanılmış durumda ama aklım gitmiş. Uçup gitmiş.

Olay yerine döndüğümde Bayan Murphy gelmişti. Gözü yaşlı Emily’yi dinliyor.

“Bana saldırıverdi.” diye mırıldanıyor Emily. “Ortada hiçbir neden yokken.”

“Yalancı!” diye çıkışıyor Audrey.

“Sen sus bakayım.” diye tersliyor onu Bayan Murphy. “Neler olduğunu senden dinlemek istersem, sana sorarım.”

Bay Allison yanıma çömelmiş ve o kadar endişeli görünüyor ki bu durum beni utandırıyor. Çok utanıyorum. Vurmamam gerektiğini biliyorum. O an kontrolden çıkmıştım, şu an hâlâ aynı hissediyorum. Ama vurmanın doğru olmadığını biliyorum.

“Sen.” diyen Bayan Murphy tepemde dikiliyor. Onu hiç bu kadar korkunç görmemiştim. “Ayağa kalk.”

Yalpalayarak ayağa kalkıyorum. Kolumdan yakalıyor ve beni sıkıca sınıfın sessiz kısmına doğru yürütüyor ve ardından yere itiyor.

“Dersler biten kadar burada tek başına oturacaksın. Ve ailen çağrılacak.”

Babamın bu geceki vardiyasının süpermarket kapana kadar süreceğini ve annemin gece nöbetinde olduğunu ona söyleme zahmetine girmiyorum. Bay Allison’ın sessizce itiraz ettiğini duyabiliyorum ama Bayan Murphy onu tersliyor ve gitmesini istiyor.

Ve Bay Allison gidiyor.

Sınıfa sırtım dönük oturuyorum. İnsanların bana baktığını hissedebiliyorum. Umurumda değil. Yargılandım ve suçlu bulundum, artık kazanmanın bir yolu yok. Bayan Murphy bu kelimenin verdiği acıyı asla anlamayacak, Emily’nin anlayabileceğini bile sanmıyorum.

Çevrimiçi videodaki yorumlar aklıma geliyor. Yüzlerce yabancı'nın kendinize söylediğiniz en kötü şeyleri söylediği, o şeylerin doğru olduğunu hissetmenize neden olan o videoyu. Sınıfın bir köşesine uzanıp uyumak istiyorum; sanki beynimi kapatıp tekrar açmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ancak sadece bekliyorum.

Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.

KÜÇÜK VE KARANLIK BİR OFİSTE OTURUYORUM.

Bayan Murphy karşımda. Nina'yı bekliyoruz; okul sekreteri neler olduğunu anlatmak, olan biteni konuşmaya gelmesini istemek için aradığında evde o varmış. Duvardaki saatin tik taklarını ve yan odadaki okul sekreterinin düzenli öksürüklerini duyabiliyorum.

“Sen utanmaz kızın tekisin.”

Bayan Murphy'nin sesi sakın ve amansız. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Dik dik bana bakıyor, artık yüzünü saklamaya çalışmıyor. Hepsini görüyorum. Nefretinin tüm renklerini.

“Emily'ye bir hayvan gibi saldırmak ha! Tembelin teki olduğunu ve terbiyesiz davranışların olduğunu biliyordum ama bu kadarını ben bile asla...”

“Ben tembel değilim.” diyorum nefes nefese.

“Ah, evet öylesin. O matematik testinde kopya çektiğini biliyorum. Hile yaptığını biliyorum.”

Kafam karışıyor. Sonra hatırlıyorum. O yaptığım işlemler. Onları yapma şeklim. “Ben kopya çekmedim.”

“Yalan söyleme.” diye çıkışıyor. “Ablan buraya geldiğinde tüm bunları tartışacağız.”

Susuyorum.

“Sorun biraz da ne biliyor musun?” diyor yumuşacık bir sesle. “O işe yaramaz annen ile babanın seni yola getirmek için asla ortalıkta olmaması.”

Bakışlarımı kaldırıyorum, içimde öfke kıvılcımları çıkıyor. “Çalışıyorlar.”

“Sana bir etiket yapıştırmamanın tüm kötü davranışlarını mazur göstereceğini düşünüyorlar. Bil bakalım ne oldu kızım? Mazur göstermeyecek. Kız kardeşinde işe yaramadı.”

İçimde bir öfke hissediyorum ama onu bastırıyorum.

Bayan Murphy sessizce, “O bana cehennemi yaşattı.” diyor. “Bazılarına sorsan bir melek, benim içinse bir iblis. Ve sen de farklı değilsin.”

Kızardığımı hissediyorum. Ben asla şeytanlık yapmaya çalışmadım. Ama içimi bir şüphe kaplıyor. Yoksa öyle miydim? Belki de farkında olmadan Bayan Murphy’ye gerçekten zor anlar yaşatıyordum.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Kendimi Maggie gibi hissediyorum. Doğru olamayacağını bildiğim hâlde, belirli bir şey olduğumun bana defalarca ama defalarca söylenmesi. Ancak Bayan Murphy söylemeye devam ederse, buna gerçekten inanmaya başlayabilirim.

Bayan Murphy neredeyse çaresiz bir sesle, “İkiniz de bu okulda olmamalısınız, bu doğru değil.” diye ekliyor. “Benim derslerine girmem gereken otuz üç çocuğum daha var, sonra sen en küçük şey için sinir krizi geçiriyorsun. Bu onlar için adil değil. Benim için adil değil. Ben otuz yıldır öğretmenlik yapıyorum! Her sene, bir önceki sene-den daha fazla çocuk geliyor. Ve hiçbir destek vermeden benim üzerime yıkmaktan memnuniyet duydukları senin gibi daha pek çok sorun çıkıyor.”

“O yaşadığım sinir krizi değil duygusal çöküştü.” diyorum boğuk bir sesle.

“Sessiz ol!”

Nefesi de yüzümde. Başka yöne bakıyorum, kalbim küt küt atıyor, başım ağrıyor. Emily’ye vurmanın yanlış olduğunu biliyorum. Yaptığım an biliyordum. Ama terbiyesizlik ettiğimi düşünmüyorum. Hayatımı diğer insanları rahat hissettirmek için delicesine bir çaba harcayarak yaşıyorum. Onlara normal olduğumu göstermek için. Benim de herkes gibi olabileceğimi göstermek için.

Ve bugünkü gibi günlerde, başarısız olduğumda kendimden nefret ediyorum. Herhangi birinin nefret edebileceğinden de fazla.

Acele etmesi için içimden Nina’ya yalvarıyorum. Bayan Murphy’ye durumu iyileştirmek için ne diyeceğimi bilmiyorum. Onakötü olmadığımı ya da en azından kötü olmak istemediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. İyi olmak için çok çalıştığımı.

“Zavallı kız.” diye iç çekiyor Bayan Murphy. “O morluklar birkaç günde geçer ama yara izleri ömür boyu kalacak.” Emily’yi kastediyor. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum, Emily’ye üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ama bana inanacaklarını sanmıyorum. Doğru olduğunu bilseler bile.

Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyorum ve aniden bir rahatlama hissediyorum. Kapı açılıyor ve ardında Nina beliriyor. Makyajından, okuldan aradıklarında video çekiminin ortasında olduğunu anlayabiliyorum. Bir anda kendimi suçlu hissediyorum. Sonra ağzım açık kalıyor çünkü onun arkasında Keedie’yi görüyorum. Bayan Murphy’nin derin bir nefes aldığını duyuyorum.

Nina bana bakıyor, yüzü çok endişeli. Hızla yanıma gelip bir sandalye çekiyor. “Olabildiğince çabuk geldik, Bayan...?”

“Murphy.”

“Bayan Murphy.”

Bayan Murphy, Keedie’nin sınıfını okuttu ama Nina’nın öğretmeni o değildi. Nina ile Keedie farklı sınıflara yerleştirildiler. Bayan Murphy, Keedie’nin burada olmasından memnun değil, bunu ben bile okuyabiliyorum. Bana duyduğu öfkenin aynısıyla kız kardeşime bakıyor. Oturmayı reddeden Keedie’ye bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, Bayan Murphy’ye bakıyor. Uzun süreli göz temasının benim için olduğu gibi Keedie için de ne ka-

dar rahatsız edici olabileceğini biliyorum, bu yüzden onu gördüğüme şaşkırım.

“Kız kardeşiniz.” diye söze başlayan Bayan Murphy bakışlarını Keedie’den Nina’ya çeviriyor, “Muhtemelen okuldan uzaklaştırılacak.”

Nina panik dolu bir ifadeyle bana kısa bir bakış atıyor. “Lütfen... Ben anlamı... Neden olduğunu sorabilir miyim?”

“Elbette.” diye cevap veren Bayan Murphy döner sandalyesinde dik oturuyor. “Başka bir öğrenciye fiziksel saldırıda bulundu. Herhangi bir neden olmadan. Üzerine çullandı ve onu acımasızca dövdü. Öğrencilerin sınıfımda kendilerini tehlike altında hissetmelerine izin veremem, Emily’nin ebeveynlerine bunun bir daha olmayacağına dair güvence vermek için yapabileceğim en basit şey uzaklaştırma. Aslına bakarsanız benim tercihim okuldan atılması olurdu.”

Keedie “Addie bir başkasına asla,” diyor sessiz ama çarpıcı bir kesinlikle, “durduk yere saldırmaz. Asla yapmaz.”

Nina aceleyle “Addie’ye kesinlikle asla kimseye vurmamasının öğretildiğini kastediyor.” diye ekliyor. “Ve kardeşim haklı, Addie daha önce kimseye vurmadı. Yapmaması gerektiğini biliyor.” Bana bakıyor. “Yapmaman gerektiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.” diye fısıldıyorum. “Üzgünüm, Nina.”

“Böyle şeyler bir anda oluverir.” diye devam ediyor Bayan Murphy. “Üstelik ben davranışlarında gerçek bir pişmanlık belirtisi-”

“Ne oldu Addie?” diye soruyor Keedie yanıma gelip, ilgiyle açtığı gözlerinde sevgi dolu bir ifade var. “Nasıl bir sorun oldu?”

“Ortada hiçbir sorun yoktu, sorun kız kardeşin.” diyor Bayan Murphy. “İlk günden beri bana zorluk çıkarıyor. Onun benim sınıfımda olmaması gerekiyor. Bu okulda olmamalı. Onun gibi çocuklarla başa çıkmaya alışkın birine ihtiyacı var. Vahşi çocuklarla. Normal bir okula devam etmesi uygun değil.”

Keedie dönüp öğretmenime bakıyor ve yüzündeki ifadeden korkuyorum. Ablamı daha önce hiç böyle görmedim. Öfke dolu. “Benim hakkımda da sürekli bir şeyler uydurduğunu hatırlıyorum.” diyor Bayan Murphy’e buz gibi bir sesle.

“Keedie, bu ne cüret.” diyor Nina. Ama o da bana dönüp “Ne oldu Addie? Bize anlatman lazım.” diyor.

“Ben...” Bayan Murphy’nin hızlı hızlı soluduğunu ve dik dik bana baktığını görebiliyorum. “Üzülmüştüm.”

Onlara her şeyi anlatmak istiyorum ama kelimeleri bulamayacağımı biliyorum. Kelimelerim sınıfın zemininde buruşup kaldılar. Tıpkı hikâyemin başına gelenler gibi. Nasıl hissettiğimi, söylemek istediklerimi ifade edemiyorum. Derinde değil, hemen orada duruyor ama ona erişemiyorum.

Bayan Murphy, “Bu okulda zorbalığa sıfır tolerans politikamız var.” diyor.

“Ah, elbette. Peki ama ya zorbalığı yapan öğretmen-se?”

“Keedie!” diye çıkışıyor Nina ikizine ama sinirli görünmüyor, korkmuş bir hâli var. “Sus.”

Keedie onu duymazdan geliyor. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle dimdik duruyor. “Çok.... Gergin duruyorsunuz hanımefendi. Neredeyse korkmuş diyeceğim. Sorun ne? Artık çok mu büyüğüm?”

Bayan Murphy’e kaçamak bir bakış atıyorum. Doğru, Keedie ile yan yana durduklarında bir parça yan çizen bir hâli var. Daha önce olduğu kadar kendinden emin görünmüyor.

“Galiba artık bana zorbalık yapman eskisi kadar kolay değil, değil mi? Artık kolay bir hedef değilim. Ama şanslısın ki kız kardeşim var. Ve senin rezil, cahil, engellilere ayrımcılık yapan bir korkak olduğunu bilemeyecek kadar ufak!”

“Keedie!” diye bağırıyor Nina.

Ben dehşete düşüyorum. Bir öğretmenle bu şekilde konuştuğumu hayal edemiyorum. Acaba nesi var diye hayret ederek Keedie’ye bakıyorum.

“Dur tahmin edeyim.” diye devam ediyor Nina’yı duymazdan gelerek. “Addie’nin başka birinden kopya çektiğine karar verdin, değil mi? Çünkü küçük, otistik bir kız karmaşık bir şeyi asla tek başına yapamaz. Oysa

yapabileceğini sen çok, çok iyi biliyorsun ve bu seni mahvediyor. Ona hiçbir şey öğretememen, bilmeye değer her şeyi onun kendi kendine öğrenmiş olması seni öldürüyor!”

Bayan Murphy, benim için kullandığı kelimenin aynı-sını kullanarak son derece kaba bir üslupla, “Hatırladığım kadar utanmazsın.” diyor. “Hâlâ büsbütün saygısızsın.”

“Haklısın, sana hiç saygı duymuyorum.” diyor Keedie. “Ve biliyorum ki Addie bugün yanlış bir şey yapmış olsa bile onu tanıdığı ilk günden beri yanlış yapan sensin. Çünkü seni tanıyorum hanımefendi. Seni çok iyi hatırlıyorum. Ve şimdi on bir yaşında bilmediğim şeyi biliyorum. Bırakın otistik çocukları, hiçbir çocuğun yakınında dahi olmaman gerek senin.”

Bayan Murphy kekeliyor, Nina’dan destek bekliyor. Nina ne diyeceğini bilmiyor gibi. Öfkesinin yerini endişe alan Keedie sandalyemin yanına çömeliyor.

“Addie.” diyor sakince. “Ne oldu?”

Ben cevap veremedim kapı çalıyor. Bayan Murphy, birinin onu kurtarmaya gelebileceğini bildiğinden umutlu görünüyor. “Girin!”

Bay Allison, arkasında Audrey ile zaten kalabalık olan odaya giriyor. Elinde eş anlamlılar sözlüğümden kalan parçaları tuttuğunu fark ediyorum.

Onu görünce kalbim bir kez daha kırılıyor.

“Buyurun Bay Allison?” Bayan Murphy’nin rahatlaması bir parça azalıyor.

Bay Allison, kız kardeşlerime başıyla selam verip “Buraya gelip yaşananlar hakkında kendi görüşümü paylaşmak istedim.” diyor. “Ben olayı sonlandırmak için oradaydım.”

Audrey kararlı bir sesle “Ve her şeyi gördüm.” diyor.

Bay Allison, Nina ve Keedie’ye “Addie kışkırtılmış.” diyor. “Malına zarar verilmiş ve sınıfın önünde küçük düşürülmüş. Addie’nin davranışı mazur görmüyorum ama biliyorum, aslında hepimiz biliyoruz ki bu olanların onun karakteriyle alakası yok.”

“Malına zarar mı verilmiş?” Keedie’nin bakışları benden Bay Allison’a kayıyor. Audrey ellerini uzatıyor.

“Hayır!” diye bağıyorum, Keedie’nin onu görmesini istemiyorum. Benim hissettiklerimi onun da hissetmesini istemiyorum. “Keedie, yapma!”

Keedie, eş anlamlılar sözlüğünün kalıntılarını Audrey'nin elinden alıyor. Nina ne olduğunu görmek için hızla yanına gidiyor. Nina nefesini tutup öylece kalmadan önce bir an için neye baktıklarını bilmiyorlar, ardından şaşkınlıktan elleriyle ağızlarını kapatıyorlar.

“Ah Addie, sözlüğün.”

Ellerini sırt kısmı kırılmış küçük kitabın ve yırtık sayfalarının üzerinde gezdiren Keedie'nin yüzünü okuyamıyorum. Derken ön kapağı çeviriyor.

“Hayır.” diye yalvarıyorum çatlak bir sesle.

Onu görmekten alıkoyamıyorum. Nina da görüyor. Siyah kalemle bastıra bastıra yazılmış kelimeyi görünce ağızından alçak sesli bir inilti çıkıyor. Keedie tepki vermiyor.

“Bu kabul edilemez.” diyor Bay Allison usulca. “Zanlı kendini açıklamak için burada olmalı.”

Keedie, Bayan Murphy'ye dönüp üzerinde kelimenin bulunduğu sayfayı kaldırıyor. “Bu kısım hikâyende yoktu.”

Bayan Murphy'nin huzursuz olduğu belli. Utanmıyor ama huzursuz. “Hiçbir şey şiddeti mazur göstermez.”

“Ama bu açıklıyor seni canavar.” diye bağıyor Keedie, Nina'nın dirseğini tutup onu geriye çekmesine yetecek kadar yüksek sesle.

Bayan Murphy, “Sınıfımda şiddete yer yok.” diye çıkışıyor.

“Bu da şiddet!” diye bağırarak Keedie sayfayı sallıyor ve parçalanmış kitabı işaret ediyor. “Bu, şiddetin farklı bir türü. Onun yaşadığı duygusal çöküşe belli ki bu neden olmuş.”

Tüm o bağırışlar beni korkutuyor, “Emily’ye vurduğum için özür dilerim.” diye kekeliyorum. “Biliyorum, böyle yapmamam gerekirdi. Kitabın hâlini gördüğümde içimde bir şey koptu.”

Audrey, “Doğru.” diyor. “Emily onu kışkırtıyor, korkunç şeyler söylüyordu. Herkesin önünde.” Sesi hafifçe titriyor. “Korkunçtu!”

Nina eş anlamlılar sözlüğünü bir araya topluyor ve hepsini çantasına koyuyor. “Burada oturmamıza...” diyor ve sesi kulağıma hiç duymadığım kadar öfkeli geliyor. “Burada oturmamıza ve tek hatalı olanın kız kardeşimiz olduğunu düşünmemize izin verdiniz. Bu o kadar iğrenç ki...”

Benim gibi Nina da şu anda kendini ifade edemiyor. Daha önce bir yetişkinle böyle konuştuğunu hiç görmemiştim.

“Biz bunları bilmesek Addie’yi okuldan uzaklaştırabilir ya da daha kötüsünü yapabilirdiniz!” diye devam ediyor, sesi yüksek ve öfkeli. “İhmal edildiklerinde otistik çocuklara ne olduğunu biliyor musunuz? Sizin gibi dar kafalılar yüzünden!”

Bay Allison yüksek sesle ve sakince, “Emily Foster’ın da dahil olacağı başka bir toplantı planlamamızı ve bu

konuyu o zaman çözmemizi öneriyorum.” diyor. “Şu an çok yoğun duygular yaşanıyor... Elbette bu çok anlaşılır.”

“Tamam.” diye homurdanıyor Nina, elimden tutup kapıya doğru yürürken. Odadan çıkmadan hemen önce duruyor, montumu omuzlarıma bırakıverip “Ve eğer tutumunuzu ve kız kardeşime olan muamelenizi daha yüksek bir otoriteye taşımayacağımı sanıyorsanız, rüya görüyorsunuz demektir!” diyor.

ÜÇÜMÜZ KONUŞMADAN EVE YÜRÜYÖRÜZ. BELKİ

ablalarım da benim gibi ne diyeceklerini bilemiyorlardır.

“Gerçekten üzgünüm.” demeyi başarıyorum sonunda.

Nina başını eğip hafiften şaşkın bakışlarla bana bakıyor. “Öyle olduğunu biliyoruz, Addie. Yaptığın yanlışta ama üzgün olduğunu biliyoruz.”

“Tam olarak... Benim yapacağım şeyi yaptın.” diyor Keedie sessizce ve bu söylediği bana kendimi biraz daha iyi hissettiriyor. Zor nefes aldığını ve çok bitkin göründüğünü fark ediyorum. Yavaş yavaş konuşuyor.

“Yine de.” diye iç çekiyor Nina, “Yanlış olduğunu bilmene sevindim.”

“Neden bize doğrudan söylemedin?” diye soruyor Keedie. “Ortada tamamen anlaşılabilir bir durum varmış Addie.”

“Sana söylemek istemedim Keedie.” diyorum usulca. Kendimi pek beceriksiz hissediyorum. “Senin duygularını da incitmek istemedim.”

Nina acı çekermişçesine gözlerini kapatıyor. Keedie elimi sıkıyor. “Addie, ben Murphy’nin sınıfındayken bunu ve daha kötülerini duydum. Sen benim için endişelenme.”

Ama yorgun gözlerine, çatlamış dudaklarına ve solgun yüzüne baktığımda endişelenmeden edemiyorum. Keedie’nin bir sorunu var. Bir süredir öyle. Adını koyamıyorum, nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ama görebiliyorum.

“Addie, biz ikimiz bir süre yalnız konuşabilir miyiz?”

Hem Keedie hem de ben Nina’nın sorusuna şaşırıyoruz. “Elbette, Nina.”

Keedie evde görüşürüz diyor ve Nina ile ben eski bir taş duvarın dibine gidip oturuyoruz. Nina, Keedie’nin uzaklaşmasını izliyor ve hissettiğim endişe onun yüzüne yansıyor. Keedie, sanki her adım muazzam çaba gerektirmişçesine yavaş ve dikkatli hareket ediyor.

Onun adına korkuyorum.

Yere bakıyorum, Nina’nın beni tekrar azarlamasından endişeleniyorum. Ama yapmıyor. Bir süre sessizce oturuyoruz. Etrafımızda gürleyen ve şiddetle esen, İskoçya’ya özgü ekim rüzgârını dinliyoruz.

“Addie, üzgünüm.” diyor Nina sonunda, rüzgârdan zar zor duyulan bir sesle. “Çok üzgünüm.”

“Neden?” diye soruyorum şaşkına dönmüş bir hâlde.

“O kadın.” diyor Nina başını sallayarak, “O korkunç kadın. Sana hep böyle mi davranıyordu?”

“Tanıştığımız andan itibaren benden hiçbir zaman hoşlanmadı.” diye itiraf ediyorum. “Neden bilmiyorum. Bay Allison’la anlaştığımız gibi anlaşıyoruz onunla.”

“Çünkü o bir zorba Addie.” diyor Nina kendinden son derece emin bir biçimde. “O bir zorba ve Emily gibi kızlar, Bayan Murphy izin verdiği için sana öyle davranıyorlar. O zorbalık yaptığı için kendilerinin de yapabileceğini düşünüyorlar.”

Sanırım bu doğru olmalı.

“O videoda sana yer verdiğim için üzgünüm.” diye ekliyor. “Her şey için üzgünüm. Ben çok iyi bir abla olmadım.”

“Oldun Nina.”

“Hayır, olamadım. Bana hep zor geldi... Keedie ile aranızda öyle bir bağ olduğunu bilmek bana hep zor geldi.”

“Ama Keedie senin ikizin.”

“Evet ama ben ikiniz gibi değilim. Sizin kendi diliniz, kendi özel kodlarınız var. Ben kendimi hep biraz dışlanmış hissettim.”

“Ama asıl dünyanın geri kalanı bazen bize böyle hissettiriyor.” diye açıklamaya çalışıyorum. “O yüzden birbirimize düşkünüz. Kodlarımız var çünkü bizden başka herkes bizim çoğunlukla anlamadığımız şekilde konuşuyor.”

“Biliyorum.” diye beni rahatlatmaya çalışıyor Nina. “Biliyorum ve birbirinize düşkün olmanız beni memnun ediyor. Sadece... Bazen bana zor geliyor.” Burnunu çeki-

yor. “Biliyorsun, sadece Keedie’nin yaşadıklarını senin de yaşamamı istemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben.” diye söze başlıyor Nina. İlk defa göz teması kuramayan o oluyor. “Ben onun ne kadar çok şeye göğüs gerdiğini hiçbir zaman kavrayamadım. Farklı sınıflardaydık. Benim öğretmenim Bayan Bright’dı ve o her çocuğu severdi. Bizi her zaman cesaretlendirdi, kitaplar okurdu, her dönem sonunda bize hediyeler verdi. Keedie’nin öğretmeniye... Oydu.”

Bayan Murphy.

“Benim bir sürü arkadaşım vardı.” diye acı acı gülüyor Nina. “Ve biliyorsun, grupta kimin havalı olup olmadığına karar veren bendim. İnsanlar benim peşimden gelirdi. Kendimi önemli hissederdim. Ve Keedie ile benim akraba olduğumuza inanamadıklarını söylediklerinde, onlarla hemfikir olduğumu belirtirdim. Onları cesaretlendirirdim.”

Hiçbir şey söylemeden dinliyorum.

“Annem on dördüncü doğum günümüzde ikimize bir arada bir doğum günü partisi düzenlemişti.” diye devam ediyor. “Keedie yapmaması için yalvardı ama annem kararlıydı. Ben bütün arkadaşlarımı davet ettim. Keedie’nin doğum günü için Bonnie’den başka kimse gelmedi.”

Böyle bir şeyin yaşandığını belli belirsiz hatırlıyorum.

“Hepsi ikisiyle dalga geçti.” diyor Nina alçak sesle. “Ve ben hiçbir şey demedim. Ama Keedie, Bonnie’ye

saldırmaya başladıklarında hepsinin ağzının payını verdi. Öyle öfkeliydi ki! Ona ne söylediklerini umursamıyordu ama Bonnie'ye dokunmalarına da izin vermedi.”

Herhâlde kısa bir süre sonra Bonnie ve annesi İngiltere'ye taşınmıştı. Northampton'a. Birkaç ay sonra buradan uzaklaştırılmıştı. Keedie ikizinin arkadaşlarıyla yüzleşirken mutfak masamızda oturup sesini çıkarmayan Nina'yı düşünüyorum. Okulda Emily'nin kitabımı yırtıp o korkunç kelimeyi yazmasına izin veren tüm o çocukları düşünüyorum.

“Ve ben.” Nina dalgın bakışlarla uzaklara bakarak usulca ağlıyor artık. “Ben tek kelime etmedim. Sözde arkadaşlarımı yaptıklarından asla alıkoymadım. Hani şimdi neredeler? Hepsi üniversiteye gitti ve tek birinden haber almadım. Ne bir telefon görüşmesi ne başka bir şey.”

Omuzları titriyor.

“Keedie.” diyor hem gurur hem acıyla, “Bonnie'den asla vazgeçmedi. Asla. Ve asla vazgeçmeyecek.”

Bir taşa tekme atıyor.

“O, hepsinden daha iyiydi. Her zaman öyleydi.”

Ona, üzgün olduğunu söyleyen gözlerindeki parıltıya bakıyorum. Bir kez olsun, tam olarak ne diyeceğimi biliyorum.

“Seni seviyorum Nina. Keedie ile aynı olmana gerek yok. Seni sen olduğun için seviyorum.”

Yüksek sesli hıçkırıklara boğuluyor. Dehşet içinde ayağa fırlıyorum. “Yoksa yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır, sorun yok.” diye gülümsüyor gözleri yaşlı. “Üzgünüm. Ben de seni seviyorum Addie. Tam olarak bu hâlinle. Belki yumruk atmadığın diyelim.”

Gülüyorum.

“Sana sarılabilir miyim?” diye soruyor.

“Ama hızlı olsun!”

Dediğimi yapıyor. Çabucak ama sıkıca sarılıyor. Bunu en son ne zaman yaşadığımızı hatırlamıyorum.

Ama önemli değil, şu an yaşanıyor.

NINA İLE EVE YÜRÜRKEN KENDİMİ MUTLU VE rahatlamış hissediyorum. Ama eve girdiğimizde, bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum. Işıklar kapalı, aşağı katta kimse yok. Nina'ya bakıyorum. Onun da kaşları çatık, salonun ışığını açıp Keedie'nin adını sesleniyor.

Ön kapı açıktı, o yüzden evde olmalı. Mutfığa ve çamaşır odasına bakıyorum ama orada yok. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve yatak odasına dalıyorum.

Boş.

"Yo, Keedie!"

Nina'nın sesini duyuyor ve merdivenden aşağı inip banyoya varıyorum. Banyonun köşesine kıvrılmış, tamamen kendini kaybetmiş görünen Keedie'yi görünce bir çığlık atıyorum.

Nina yanına oturmuş saçlarını okşuyor. Hem korkmuş hem de kafam karışmış bir hâlde banyoya giriyorum. "Neler oluyor?"

Nina neredeyse duyulmayan bir sesle “Tükenmişlik yaşıyor.” diyor.

“O nedir?”

Nina fısıltıyla konuşmaya devam ederek, “Sistemi aşırı yüklendiğinde ve çok bunaldığında, böyle çöküyor.” diye açıklıyor. “Birkaç güne iyileşir. Umarım.”

“Böyle bir şey daha önce oldu mu?”

“Bir kez, sen hatırlamazsın.” diyor Nina dikkatle. “Seni endişelendirmek istememiştik.”

Nedense Nina ve Keedie’nin benden sır saklamış olması canımı acıtıyor.

“Sence onu hareket ettirmeli miyiz?”

“Hayır. Sen sadece burada bizimle biraz otur.”

Yanlarına sıkışıyorum. Nina’nın neden benim kadar korkmadığını anlayamıyorum. Bayan Craig ile olanlardan beri Keedie’yi hiç böyle görmemiştim.

Nina “Üniversitede zor zamanlar geçiriyormuş.” diye mırıldanıyor. “Maskelemekte çok zorlanıyormuş. Seni endişelendirmek istemedi.”

“Ama şu an endişeleniyorum işte.”

“Biliyorum.” diyor ve kıkırdıyor. “Nasıl bir aileyiz ama?”

Keedie gülümsüyor ama ne konuşuyor ne gözlerini açıyor. Nina hâlâ Keedie’nin saçlarını okşuyor.

“Sorun yok Addie.” diyor ciddiyle. “İyi olacak, sadece bir molaya ihtiyacı var. Bu seferki son seferki kadar kötü görünmüyor. Çok yorulmuş işte. Öyle ürkek bakma.”

“Bu... Bu benim de başıma gelecek mi?”

“Bilmiyorum.” diye cevap veriyor Nina dürüstçe. “Bilmiyorum, Addie.”

Keedie gücünü biraz topladığında onu odasına taşıyoruz ve yatağına yatmasına yardım ediyoruz. Nina ışıkları kapatıyor ve çok sakın bir müzik açıyor. Keedie’nin yalnız kalabilmesi için beni odadan çıkaracakken Keedie konuşmaya başlıyor.

“Addie, sen kal.”

Nine beni odada bırakıp gidiyor ama bu durumdan pek hoşlanmadığı belli. “Keedie, dinlenmen lazım.”

“Sorun yok Nina.”

Nina kapıyı kapatıyor, ben de yatağın ayak ucuna tırmanıyorum.

“Üzgünüm Addie. Seni korkutmak istemezdim.”

“Başına böyle bir şey gelebileceğini bilmiyordum.” deyiveriyorum. “Ben... Ben anlamıyorum.”

“Sanırım üniversitede sürekli maskelemeye çalışmak durumumu epey kötüleştirdi.” diye itirafta bulunuyor. “Ve galiba Bayan Murphy’ye bağırma malıydım.”

Tiksintiyle burnumu kırıstırıp “Bunu hak etti.” diyorum.

Keedie gülümsüyor. “Evet, muhtemelen etti. Ama bu benim için bir tür kırılma noktası oldu.” Dirseğiyle beni dürtüp “Bugün ikimizin de fena tepesi attı.” diyor.

“Neden hiçbir şey söylemedin? Ben aptal değilim, ne kadar solgun ve yorgun olduğumu görebiliyorum.”

“Sen benden daha zekisin Addie. Bunun olacağını öngöremedim.”

“Sanki beyninin kendini kapatıp yeniden açmaya çalışması gibi miydi?”

“Evet, tam olarak öyle.”

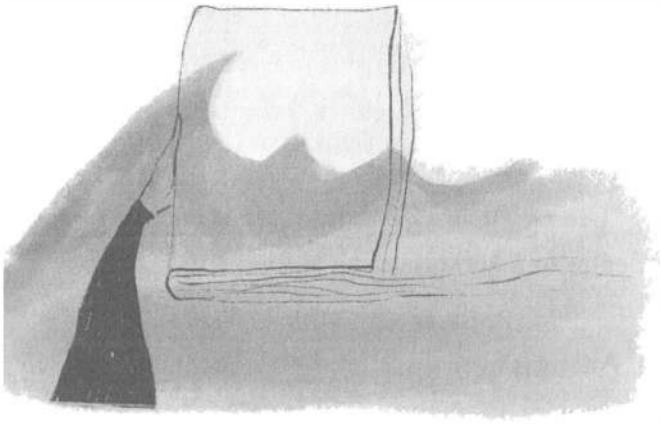
“Bugün benim hissettiğim gibi miydi?”

Keedie yatağın altına uzanıyor ve elime sert kapaklı büyük bir kitap tutuşturuyor. Okyanuslar hakkında bir ansiklopedi. Ona bakıp hayret ediyorum. “Ama...”

“Öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsan da senin köpek balıklarının sevdiğini biliyorum. Ben de okyanuslar hakkında ne varsa öğrenmenin de iyi bir şey olabileceğini düşündüm. En azından öğrenebileceğin kadarını. Bunu sana önümüzdeki köy meclisinde verecektim ama sanırım şu an daha çok ihtiyacın var.”

Ansiklopediyi açıyorum ve ne kadar çok sayfası olduğunu görünce resmen gözlerim kamaşıyor.

“Okyanusun her türden balığa ihtiyacı var.” diyor Keedie sakince. “Aynı dünyanın her türden zihne ihtiyacı olduğu gibi. Herkesin beyni aynı şekilde çalışsa, hayat çok sıkıcı olmaz mıydı?”

Ne demeye çalıştığını anlıyorum. “Herhâlde.”

“Bugünkü gibi günlerde bile.” diyor benim yerime sayfayı çevirip karşımıza rengârenk balıklarla dolu bir mercan resifi çıkınca. “Bugün dahi ne sende ne de kendimde hiçbir şeyi değiştirmezdim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Benim dağılmamın nedeni beynim değil ki. Miş gibi yapmak. Saklanmak. Dünyanın bize göre inşa edilmemiş olması.”

“Benim için saklanmana gerek yok Keedie.”

“Ama anlamam lazım Addie.” deyip elimi tutuyor. “Ben senin yaşındayken senin gibi değildim. Ağaç değil, yaptım ben. Öfkeli ve ürkektim ve kimse bana neden öyle olduğumu söyleyemiyordu. Derken, sen doğduğunda aynı olduğumuzu anladım. En azından benzer olduğumuzu. Ve bu harikaydı.”

Duraklıyor.

“Ama senin bana duyduğun hayranlık arttıkça, sana kötü günlerimden bahsetmek zorlaştı. Zor günlerden.”

“Üzgünüm.”

“Üzülme, üzülecek bir şey yok.” diyor nefesini vererek. “Benim seni korkutmaktan aklım çıkıyordu. Ya da yüz üstü bırakmaktan.”

Anlamaya çabalıyorum. Keedie benim gözüme hep mükemmel görünmüştür. O hep ne söyleyeceğini, ne yapması gerektiğini bilmiş ve sorulara her zaman cevap verebilmiştir. Bunun bir bedeli olduğu bilmiyordum.

“Ben ağaç değilim Addie.” diye acı acı gülüyor. “Rüzgâr bir gün beni uçurup götürecektir.”

“Hayır.” diyorum sertçe. “İzin vermem.”

“Şimdi beni dinle.” diyor ansiklopediyi kapatıp bir kenara koyarken. “Senden önümüzdeki haftaki köy meclisinde onlara kendi hikâyeni anlatmanı istiyorum. Onlara her şeyi anlatmanı. Bu insanları anmanın senin için niçin önemli olduğunu anlamalarını sağlamanı istiyorum.” Burnunu çekiyor ve yorgun gözlerini kuruluyor. “Bunu benim için yapabilir misin?”

“O insanlara her şeyi anlatmak mı?”

“Söylemek istediklerini not alabilirsin.” diyor cesaret vermek için. “Dinlemelerini sağlayacağını düşünüyorum.”

“Keedie, bilmiyorum.”

“Korkutucu olduğunu biliyorum.” diyor nazikçe. “Ama bunu benim için yap. Kim olduğunu saklayıp pek çokları tarafından hoş görüleceğine gerçekte kim olduğunla ilgili, nasıl olduğunla ilgili açık olmak ve bir azınlık tarafından sevilmek daha iyi.”

“Bu yaşadığın şeyin nedeni bu mu?” diye soruyorum.

“Sanırım. O yüzden benim gibi olma Addie.”

“Benim hep istediğim senin gibi olmaktır.”

“Bu kez değil. Kendin gibi ol. Bunun neden önemli olduğunu onlara anlat. Anlamalarını sağla. Çünkü, neden biliyor musun? Ben bu dönem üniversitede kendimi maskeleymeye çalışmaktan başka şey yapmadım. Öyle iyi maskeledim ki kendimi kandırdım. Ve ne kadar çok onlar gibi davranırsam, bana o kadar alkış tuttular. Ve rol yaptıkça, daha çok yitip gittiğimi çok hissettim.”

Elimi sıkıyor ve sesi titreyerek, “Hem buna değmez Addie. Kimse böyle hissetmeye değmez. Gerçek seni kabul eden insanları bulmalısın.”

“Audrey gibi mi?”

“Evet. Audrey gibi.”

Haklı olduğunu biliyorum. Audrey ile arkadaşlığım Jenna ile olandan çok daha kolay. Jenna ben rahat ve kendim olduğumda hep büyük bir hayal kırıklığı ya da tiksinti içinde olurdu; sürekli kendimi maskeleyip, uyum sağlamaya ve saklamaya çalışırdım.

Artık kendimi saklamak istemiyorum.

“Sen benim en iyi arkadaşımsın.” diyorum usulca.

Yanağını hızlıca ama sıkıca başıma bastırıyor. “Sen de benim en iyi arkadaşımsın.”

Bu konu hakkında başka bir şey demiyor. Yan yana uyuya kalıyoruz.

BİR TARLADA OTURMUŞ KONUŞMAMI YAZIYORUM.

Keedie hafızaya güvenilmeyeceğini söylediği için son toplantıdan önce çalışıyorum. Bir öküz beni izliyor, yavaş yavaş geviş getirirken tüyleri gözlerini örtüyor.

“Bu konuşmanın kimsenin fikrini değiştireceğini sanmıyorum.” diyorum öküze kaderimi kabullenmişçesine.

Öküzün burun delikleri parlıyor.

“Kız kardeşim bir süredir iyi değil.” diyorum ona.

Neler olup bittiğini görmek için iki öküz daha geliyor. Öküzler doğaları gereği her şeye burunlarını sokarlar. Ellerinde değildir, son derece meraklı ve fazla çabuk güvenen hayvanlardır.

Ama çok iyi sırdaşlardır.

“Ablam hastaydı ve bunu benden saklamaya çalışıyordu.” diye açıklıyorum. “Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Anlıyordum işte. Ama büyükler bana karşı hiç dürüst olmuyorlar.”

Üç öküz daha yavaşça yürüyerek yanıma geliyor.

“Pek çok insan dürüst değil.” diye ekliyorum, bir kelimenin üzerini karalayıp başkasını yazarken. “İnsanlar iyi olmadıklarında iyi olduklarını söylüyorlar. Seni gördüklerine memnun olmadıkları hâlde memnun olduklarını söylüyorlar.”

Bir öküz tereddütle şakağımı yalıyor.

“Addie?”

Başımı kaldırıyorum. Jenna çitin yanında duruyor. Köpekleri Pebble’ı gezdiriyor. Beni çimenlerin üzerinde, etrafım meraklı bir öküz sürüsüyle çevrili, otururken görünce belli ki biraz şaşırıyor.

Gözlerimi ayırmadan onu izliyorum. Pahalı pembe lastik çizmelerinin içinde yol alıyor.

“Nasıl...” Kımıldanıp duruyor ve gergin bir şekilde Pebble’ın tasmaını çekiştirerek “Nasılsın?” diye soruyor.

Bakışlarımı defterime çevirip yazmaya devam ediyorum.

“Ne yazıyorsun?”

“Bir konuşma.”

“Ne için?”

“Hâlâ anıt için kampanya yürütüyorum.”

“Demek öyle.” diyen Jenna yazdıklarına bakıyor. “O cadılar için mi?”

“Evet.”

“Vazgeçmedin demek.”

“Geçmedim.”

“Addie.” derken sesi çaresizlikle renkleniyor. Hastalıklı, beyaz bir renk. “Olanlardan dolayı kendimi kötü hissediyorum.”

“Ben de.” diye mırıldanarak yeni bir paragrafa başlıyorum.

“Biliyorum.” Biraz daha yaklaşıyor. “Pek hoş değildi.”

İç çekiyorum ve soğuk ekim güneşine karşı gözlerimi kısarak ona şöyle bir bakıyorum. “Neyin hoş olduğu umurunda değil Jenna. Gerçekten değil. Ve artık hiçbirinizin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.”

Kelimeleri ağzında geveleyerek “Öyle bir şey yazacağını bilmiyordum, yemin ederim.” diyor. “Yemin ederim. Bir şeyler yazacağını söylemişti ama onu yazacağını bilmiyordum.”

“Umurumda değil Jenna.”

Ayağa kalkıyor ve not defterimi kolumun altına sıkıştırıyorum. “Birisi senin için anlam ifade eden bir şeyi almaya çalışsaydı, ben ona engel olurdum. Sana bir isim taksalardı, onlara susmalarını söyledim. Arkadaşların yaptığı budur. İyi insanların yaptığı budur. Sense orada öylece durdun.”

Kıpkırmızı kesiliyor ve “Kimse ne yapacağını bilemedi ki.” diye kendini savunuyor.

“Audrey bildi. Bay Allison bildi.”

Jenna arkadaşımın adı anılınca “Audrey.” deyip gözlerini deviriyor ve hayal kırıklığıyla pufliyor. “O tuhaf biri Addie. Bize benzemiyor, bizim gibi konuşmuyor.”

“Arkadaşlarımla bana benzemesine ihtiyacım yok.” diyorum sertçe. “Benim gibi konuşmalarına ihtiyacım yok. Benim beğendiğim her şeyi beğenmelerine ihtiyacım yok. Benim gibi düşünmelerine bile ihtiyacım yok. Ama biri kız kardeşimin verdiği hediyenin içine korkunç bir şey yazdığında yanımda durmalarına ihtiyacım var.”

Yanımdan geçip gidiyor ve çitin üzerinden atlıyorum. Arkama bakmıyorum.

Keedie daha iyi görünüyor. Sonunda.

Annem, babam, Keedie, Nina ve ben Juniper ormanında yürüyoruz. Haftalardır hiç aklımdan çıkmayan ağacı görmeye gidiyoruz.

Emily ile yaşananlar annem ile babamı memnun etmedi. Bir toplantı planlanmıştı ama Emily’nin ebeveynleri, kızları sonunda onlara eş anlamlılar sözlüğüne ne yazdığını ve onu nasıl yırttığını itiraf edince görüşmeyi iptal etti. Annem ve babam Bayan Murphy hakkında şikâyetle bulundular. Audrey ve ben hava kötüleştiği için öğle yemeği aralarında giderek daha sık kütüphaneye gider olduk ve Bay Allison’dan köy meclisi toplantısındaki konuşmamı bitirmek için yardım istedim.

Şimdi hep birlikte yürüyoruz. Köy meclisinden önce Juniper’da sonbaharın son günlerini içimize çekiyoruz.

“Bunun bir daha olmaması önemli.” diyor annem kararlı bir sesle.

Başımla onaylıyorum. “Biliyorum. Ona vurmamalıydım, biliyorum.”

“Aslında onu kastetmedim.” diyor annem. “Üzgün olduğunu biliyorum. Böyle davranmaman gerektiğini bildiğini biliyorum ama onun yaptığı şey korkunçtu.”

Babam ve Keedie koro hâlinde “Öyleydi.” diyorlar.

Annem “Bunu zarar vermek için kasten yapmış.” diye devam ediyor. “Sen başka bir çocuğa böyle bir şey yapaysdın, ben çok endişelenirdim.”

Doğru, o güne kadar başkasının eşyalarını yırtıp attığım ya da parçalanmış sayfalara kötü sözler yazdığım hiç olmamıştı.

“Görmemem gereken bir şey gördüm.” diyorum ve hepsi dönüp bana bakıyor.

“Ne?” Annem endişeli görünüyor.

“*Dogood*’s’da kitaplara bakarken Emily ile babası içeri girdi.” Hikâyeyi anlatırken ayaklarıma bakıyorum. “Babası pek sevimsizdi ve Cleo’dan Emily’nin okumasına yardımcı olması için bebek kitapları sipariş etmesini istedi. Emily’nin sınıfa ayak uyduramadığını söyledi.”

Annem derin bir iç çekişin ardından başını sallıyor.

“Pekâlâ, bu, olan biteni biraz açıklıyor.” diyor babam nazikçe.

“Çok iyi bir okur olduğun için seni hedef almış.” diye açıklıyor Nina. “Zorbalar böyle yaparlar. Sahip olduğun

iyi şeyler konusunda sana kendini kötü hissettirmeye çalışırlar. Bunlar onların sahip olmayı istedikleri şeylerdir.”

Bu söyledikleri bana pek bir anlam ifade etmiyor. Zorbalar hakkında hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor.

“Addie.” diyor annem kararlı ama kulağa kızgın gelmeyen bir ses tonuyla. “Emily, eş anlamlılar sözlüğü olayından önce sana herhangi bir şey söylemiş miydi, sana bir şey yapmış mıydı?”

“Hımm...” beynim anıları canlandırıyor, onları sanki montajlayıp oynatıyor. “Bana birkaç kez aptal dedi. Ve kimsenin benimle öğle yemeği yemek istemediğini söyledi. Ve yüzlerce yıl önce yaşamış olsam cadılar gibi yakılacağımı söyledi.”

Annem olduğu yerde kalakalıyor ve garip bir ses çıkarıyor. Babam çabucak annemin omzunu sıkıyor ve aralarında benim okuyamadığım sessiz konuşmalarından birini yapıyorlar.

Keedie saçlarını savurup bana bakıyor, yüzüne nihayet renk gelmeye başladı. “Addie, Juniper’daki bütün o köylüler, komşuları asılsız suçlamalarla evlerinden çekilip alınırken ne yaptılar?”

Bu hileli bir soruya benziyor. “Ne yaptılar?”

“Tabii ya, ne yaptılar?”

“Pekâlâ... Hiçbir şey.”

“Aynen!”

Aklıma arkadaşlarının Bonnie ve Keedie'ye zorbalık yapmalarına ses çıkarmadığında Nina'nın hissettiği utanç ve acı geliyor. Cadıların bu ormanda sürüklenirken etraf-larına bakıp belki de tüm yaşamları boyunca tanıdıkları yüzleri görünce ne hissettiklerini düşünüyorum.

Keedie sözlerine "Sınıfındaki çocukların tamamı hiçbir şey yapmadı." diye devam ediyor.

"Audrey dışında." diye fısıldıyorum.

Keedie önüne çıkan birkaç çakıl taşına tekme savurur-ken "Ben galiba öylece durup olanları izlemektense cadı olduğum için yanmayı tercih ederim."

"Kimsenin kimseyi yaktığı yok." diyor annem aksi aksi. Bana dönüyor. "Addie, eğer Emily bütün dönem boyunca böyle davrandıysa bunu bir yetişkine söylemen gerekirdi."

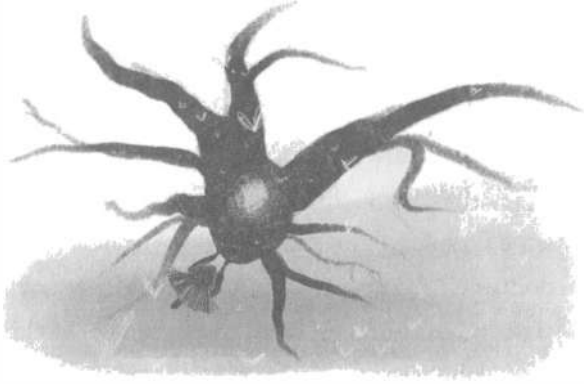
Babam, "O öğretmene söyleyemezmiş ki." diyor.

"O hâlde bize anlatsaydın." diyor annem yüzünde hü-zünlü bir gülümsemeyle. "Bize her zaman anlatabilirsin. Ya da Bay Allison'a. Ya da diğer öğretmenlerine."

Anladığımı belli etmek için başımı sallıyorum "Ben sa-dece... Yetişkinlerin de zorba olabileceğini bilmiyordum."

Kimse ağzını açmıyor. Ve bu esnada ağaç tam önümüz-de duruyor. Ona doğru yürüyorum, sanki trans hâlindeyim ve kimsenin peşimden gelmediğine memnun oluyorum. Meydan okuyan yaş almazlığıyla üzerimde yükseliyor. Bu-daklı ve tehditkâr dallarının bazıları insanı ikiye bölecek kadar ince.

Diğerleri üzerine kement atılacak kadar kalın. Kabuklu gövdesine dokunuyorum. Babam bir keresinde ağacı kesip içine baktığımızda onun hikâyesini öğrenebileceğimizi söylemişti. Bazen ben de aynı şekilde hissediyorum. Ne hissettiğimi her zaman yüksek sesle ifade edemiyorum. Ama kâğıt ve kalemle her şeye anlam verebiliyorum.

Ağaçlar olmasa kâğıt olmazdı. Bunun gibi lanetli ağaçları bile buna dahil edebiliriz.

Bayan Murphy'nin yazdıklarını yırttığı zamanı düşünüyorum. Yaptığı şeyin aslında ne anlama geldiğinin tam olarak farkında olmadığını biliyorum. Sesimi elimden aldığının farkında değildi.

Bu olay yaşandığında korkmuştum. Kendimi mahcup hissetmiştim. Kendime kızmış, “başını eğ de kadının iğrenç ve utanç verici olduğunu söylediği kelimelere bak” demiştim. Kendime kadının neden öfkелendiğini anlayamasam da haklı olduğunu söylemiştim. O beni azarlarken

ben o kelimeleri özümsedim. Derime işlemelerine izin verdim.

Oysa o yanılıyordu. Yaptığı yanlıştı.

Ben evimin dışındayken, hayatımın her anını, düşündüğüm ve yaptığım her şeyi sorgulayarak geçiriyorum. Söylediklerimi kabul edip etmediklerinden, asla kafaların karışmadığından veya bana gücenmediklerinden emin olmak için insanların yüzlerini inceliyorum.

Dertop olup küçülüyorum. Kendimi geri çekiyorum, gözlerimi yere indiriyor, elimi uzatıyorum. Bir sempati kırıntısı için.

Onlardan herhangi biri benim için aynı şeyi yapıyor mu? Acaba her şeyi kendinden geçecek kadar derinden duymanın ve hissetmenin bazen ne kadar zor olabileceğini hiç düşündüler mi? Bayan Murphy, yazdıklarımın içeriğinden çok, nasıl görüldüğüne önem verdi. Kendi usulümce çalışmamdan hoşlanmadığı gibi cevaplarımın doğru olmasını da umursamadı.

Onu çileden çıkararak, benim farklı çalışma biçimim, benim var olma biçimimdi. Benim farklı olma biçimimdi. Ve ben tüm bunların beni etkilemesine izin verdim. Köpek balığı kitaplarımı kaldıracak hâle geldim.

Şimdi ben hikâyesini bildiğim bu ağacın önünde durmuş avucumun tamamını sıkıca kabuğuna bastırıyorum. Neredeyse canımı acıtana kadar itiyorum. Bütün o korkunç sözleri, tüm sevimsiz tonlamaları, göz devirmeleri, bağırma-ları, talepleri, emirleri, acımasız kahkahaları, duymamı iste-

dikleri kelimeleri, anlayamayacağımı düşündükleri şeyleri, tüm o tepeden aşağı yavaşça süzüşleri, alayları, saygısızlığı, hoşgörü kırıntılarını ve sürekli anlamaya asla yanaşmama-larını iterek kendimden uzaklaştırdığımı hayal ediyorum.

İki elimi de kullanarak hepsini ağacın içine doğru iti-yorum. Bunu yaparken utancın, korkunun, kaygının, bun-ların hepsinin ağacın kabuğuna yayıldığını hissediyorum.

Emily'nin kullandığı o korkunç kelimeyi son bir itişle ağacın içine gömüyorum.

Ve özgür hissediyorum. Çünkü tüm bunların ardından, bende bir sorun olmadığını biliyorum.

Bende yanlış olan bir şey yok.

İnsanların farklılığını beni dövecekleri bir sopa olarak kullanmasına izin vermeyeceğim. O sopayı nehre attığımı hayal ediyorum. Suyun üzerinde süzülerek uzaklaştığını ve gözden yittiğini.

Alnımı bu dev ağacın gövdesine dayıyorum. “Mary.” deyip nefes alıyorum. “Jean.” Yeniden nefes alıyorum. “Maggie.”

Sanki kıvılcım çarpmışçasına ağaçtan uzaklaşıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Başımı kaldırıp ağaca bakıyo-rum. Gözüme artık daha az korkutucu görünüyor. Daha az güçlü.

Annem, babam, Nina ve Keedie arkamda durmak için yürümeye koyulduklarında ben hâlâ nefes alıp veriyorum. Kimse bir şey demiyor. Tüm geçmiş uçup giderken biz, beşimiz ağacın ve nehrin yanında dimdik duruyoruz.

Ve hiç kıpırdamıyoruz.

JUNIPER KÖY MECLİSİNİN RESMÎ OLARAK

başlatılmasını beklerken kendimi her zamankinden daha gergin hissediyorum. Bu meclis şu an her zamankinden daha önemli. O kadar şeyden sonra. Maggie'nin adını avucuma yazalı çok olmadı. Meclis salonunun keşmekeşi sürerken ben koltuğumda bir ileri bir geri sallanıyorum. Tavanın köşesinde titreyip duran ve canımı acıtan ışığı görmezden geliyorum.

Kürsüsünden “Pekâlâ.” diye seslenen Bay Macintosh'un biraz temkinli bir hâli var. “Bayan Darrow, kötü şöhret kazanmış kampanyasıyla ilgili bir konuşma yapmak istiyor. Aranızda hâlâ haberdar olmayan birkaçınız için bilgi vermem gerekirse, Adeline, Juniper cadı mahkemelerinin kurbanlarının anısına dikilecek levha şeklinde bir anıt ya da heykel için destek kampanyası yürütüyor. Ki bu mahkemelerin üzerinden.” deyip gözlerini bana dikip “çok uzun zaman geçti.” diye ekliyor.

Zavallı Bay Macintosh. Hep Juniper'ın itibarı hakkında endişe ediyor. Ben kürsüye çıkıyorum ve kimi şaşkın

kimi ümit dolu yüzlerden meydana gelen bir denize bakıyorum. Tüm ailemin yanı sıra Audrey ve ailesi de burada. Bay Allison da. Hepsi üçüncü sıraya oturmuşlar ve cesaret verici bakışlarla bana bakıyorlar.

Derin bir nefes alıp gözlerimi Keedie'ye kilitliyorum. Bana gülümsüyor. Nina da öyle.

“Benim adım Addie. On bir yaşındayım ve otistiyim.”

Salonda hafif bir mırıltı oluyor. Devam ediyorum.

“Bundan korkmuyorum. Ya da utanmıyorum. Otistik olmam beni ben yapan şeylerden sadece biri. Birinin otistik olması, solak veya renk körü olmasından farklı değil. Bu, dünyayı farklı deneyimlediğimiz anlamına geliyor. Bazı insanlar bunu yanlış yorumlasa da, ben bunun beni ben yapan şeylerden sadece biri olduğunu biliyorum. Ben tedavi olamam. Olmak istemiyorum. Bu, sadece hayatımın bir gerçeği.”

Nefes alıyorum ve kimseye bakmamaya dikkat ediyorum. Dikkatle izlediklerinin farkındayım.

“Ancak yüzyıllar önce benim gibi insanlar eminim çok büyük zorluklarla karşı karşıya kalıyordu. İnsanlar o zamanlar bugünküne göre çok daha az anlayışlıydı. Farklı olmak tehlikeliydi.”

Bay Macintosh'a hızlıca bakıp derin bir nefes alıyorum. “Yüzyıllar önce benim gibi biri cadı olmakla suçlanabilirdi. Sadece farklı olduğun için. Ben bazen insanları nasıl okuyacağımı veya nasıl hissettiklerini çözemiyorum. Bu, yanlış anlamalara yol açabiliyor. Bazen yüzüm gerçek-

te ne kadar mutlu olduğumu göstermiyor. Pek cana yakın görünmeyebilirim. Bana zorbalık yapmak çok kolay. Bazen zorbaların söylediklerine inanmaya bile başlıyorum.”

Elime bakıyorum. Maggie’nin ismine.

“Ablam Keedie de otistik. Doktorunun muayenehanesinde başka bir otistik kızla arkadaş oldu. Adı Bonnie’ydi. Ancak Bonnie buradan taşındıktan sonra yaşadıklarıyla artık baş edemez oldu. Okulla, duyduğu kaygılarla. Bunun üzerine akıl hastanesine kaldırıldı. Onun ihtiyaçlarını anlamayan insanlar tarafından. Onlara oradan çıkması gerektiğini söylese de ona izin vermiyorlar. Ona güvenmiyorlar, kendinde olduğunu düşünmüyorlar.”

Burnumu çekiyorum, Bonnie’yi hatırladıkça üzülüyorum. Kötü duygusal çöküşler yaşamasına rağmen asla kötü biri olmayan o parlak, gülümseyen kızı.

“Birisi bana yeterince uzun süre cadı olduğumu söyleseydi, ona inanmaya başlayabilirdim. Bazen daha kolay, değil mi? İyi yerine kötü şeylere inanmak.”

Bir an okuyacağım satırı kaybediyor ve insanların yüzlerine bakıyorum. Belki ben öyle algılıyorum ama sanki gerçekten dinliyor gibiler.

“Tam burada, Juniper’da bu kadınlara yapılanları duyduğumda benim kalbim sızladı. Sırf farklı ya da tuhaf oldukları için öldürüldüklerini ve herkesin bunun olmasına izin verip yaşananları unuttuğunu duyduğumda.”

Bay Macintosh’un ayaklarına baktığını hayal meyal görür gibiyim.

“Onları unutmak istemiyorum. Onların hatırasına adanmış, şöyle ufak bir levhamız olsun istiyorum. Özrümüz olarak.”

Bunun konuşmanın sonu olması gerekiyordu ama son bir şey söylemeye karar veriyorum.

“Bence farklı olmak iyi bir şey. Kimseyi incitmediğiniz sürece. Dünyada her türlü farklılığa ihtiyacımız var. Ve bazı insanların kendimi aptalca bir şeye kaptırdığımı düşündüğünü biliyorum. Söyleyebileceğim tek şey, eğer siz de buna inanıyorsanız, muhtemelen hiç otistik bir kız tanımamışsınızdır.”

İnsanlar gülüyor.

“Artık bitiriyorum.” diye sözlerimi toparlamaya başlıyorum, “Ama... Bence herkes bir konuda kendine söz verse çok iyi olur. Ben de aynısını yapacağım! Biriyle tanıştığımızda ve onun tuhaf ya da farklı olduğunu düşündüğümüzde, belki de kibar olmaya çalışmalıyız. Bazılarınıza garip gelebilirim ama ben, aileme karşı çok normalim.”

Keedie, Nina ve annem ile babam yüksek sesle gülüyorlar.

“Bir başkası da sizi tuhaf buluyor olabilir. Ancak... Siz nörotipik, ben otistik olduğumda, bana inanın, farklı olduğumuzdan daha çok birbirimize benziyoruz.”

Bay Macintosh’un saatine baktığını görüyorum.

“Büyükbabam her zaman, geçmişte benim gibi insanların dünyanın en sosyal insanları olmayabileceğini söylerdi. Ya da en konuşkanları. Ama herkes şöminenin

başında dedikodu yaparken biz dışarıda bir yerde elektriğin peşindeydik. İşte benim otizmim bu. Bir tür kıvılcım. Hani köpek balıkları gibi.” Annemle babamın birbirlerine baktıklarını görebiliyorum. Belki de bu toplantıyı köpek balıkları üzerine üç saatlik bir sunuma dönüştürmek üzere olup olmadığımı merak ediyorlardır.

“Köpek balıkları hayatın elektriğini hissedebiliyor. Bu onların süper gücü. Ama birisi onlar hakkında bir korku filmi çekti ve şimdi her yıl milyonlarcası öldürülüyor. Cadılar gibi, sebepsiz yere.”

Bay Macintosh’a bitirmek üzere olduğumu ima eden bir bakış atıyorum. “Otizmim her zaman süper gücüm değil. Bazen zor. Ancak o elektriği bulduğum zaman, başkalarının göremeyebileceği detayları görünce onu çok seviyorum.”

Bir sona ulaştığımı anlıyorum. Ve ne karara varılırsa varsınlar, kendimi iyi hissediyorum.

“Kendimi olduğum gibi seviyorum. Hem de çok.”

Yerime oturmak için hareket ediyorum. Tek tük başlayan el çırpımlar kulaklarımı kapatma ihtiyacı duymama neden olacak kadar yüksek alkışlara dönüşüyor. Keedie ve Nina bana hızlıca sarılıyorlar.

Meclis üyelerinden biri Bay Macintosh’un kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Bay Macintosh başını sallayarak kürsüye yöneliyor.

“Şimdi istişare edeceğiz ve ardından oy vereceğiz.”

Komite talebimi değerlendirirken Keedie ve ben köy meclisinin dışında bekliyoruz.

“İyi miydi?” diye soruyorum sonunda.

Sorumun cevabını dşnyrmş gibi yapıyor ve ardından sırtarak “Muhteşemdi. Seninle gerçekten gurur duyuyorum.” diyor.

Birdenbire aynı anda hem mutlu hem ağlamaklı hissediyorum. “Bonnie’den bahsettiğim için kızmadın mı?”

Gözlerinde hızla yanıp sönen bir acı parıltısı görüyorum. “Hayır. İnsanların anlaması gerekiyor.” Nefesini veriyor ve nefesi sanki havaya üflenmiş duman gibi görünüyor. “Biliyor musun, bence birçok insan otistik yetişkinlerin var olmadığını düşünüyor. Sanki otizm büyüyünce geiyormş gibi algılanıyor. Yani hayır, Bonnie’den bahsettiğine sevindim. Hâlâ burada olduğumuzu bilmeleri gerekiyor.”

Birlikte durup bir süre Juniper’ı sessizce izliyoruz.

Keedie sonunda “İngiltere’ye Bonnie’yi ziyarete gitmek için üniversiteden bir hafta izin alacağım.” diyor.

“Ben de gelebilir miyim?”

Gülüyor ve elini yüzüme koyup “Elbette hayır, Addie.” diyor.

“Ama ona bugün yaptıklarımı anlatmak istiyorum!”

“Ben ona senin yerine anlatacağım, tamam mı?”

Karşı çıkmak için ağzımı açtığım sırada Audrey'nin bize yaklaştığını fark ediyorum. Heyecanla el sallıyor.

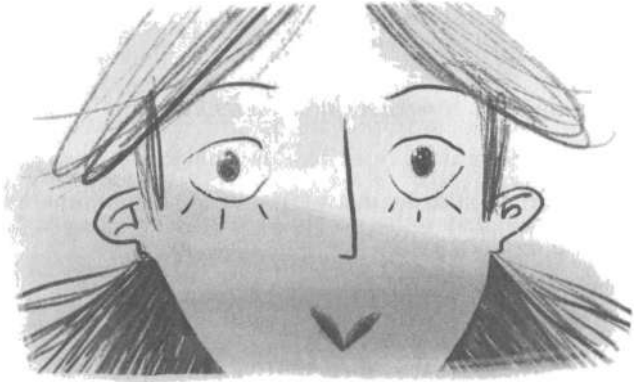
Ellerimi tutup zıp zıp zıplayarak “Harikaydı!” diye haykırıyor.

Gülüyorum, beğenmesi başımı döndürüyor. “Teşekkürler.” diyorum.

Keedie “İçeride görüşürüz.” diyor ve Audrey’e gülümseyip salona geri dönüyor.

“Sana bir şey aldım.” diyor Audrey, anorağının kocaman cebini karıştırırken.

Ne diyeceğimi bilemeden şaşkınlık içinde bekliyorum.

Cebinden küçük bir kitap çıkarıp gösterişli bir hareketle elime tutuşturuyor. Başımı eğip başlığı okuyorum: İskoç İngilizcesi Eş Anlamlılar Sözlüğü.

“Bu bir cep eş anlamlısı.” diyor neşeyle, “İçinde İskoçça kelimeler de var.”

“Ne?” diye bağıyorum sevinçten. “Audrey, bu... Ben...”

“Sorun değil.” diyor nazikçe. “Sen bunu hak ediyorsun. Sana eski sözlüğünü geri veremediğim için üzgünüm.”

“Hayır, bu..” Küçük kitabı okşuyorum. “Bu da bir o kadar iyi. Teşekkürler.”

Derin bir nefes alıyor ve ekliyor, “Yaptıkları için çok üzgünüm. Hepsinin yaptıkları için.”

“Evet, şey.” diye omuz silkiyorum, eş anlamlılar sözlüğüne hayretle bakmaya devam ederek. “Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil.”

“Hem biliyor musun.” diye gülüyor gergin bir şekilde. “Aslında düşündüm de, bence yunuslar gerçekten çok sıkıcı.”

Güldüğümü hissediyorum. “Gerçekten mi?”

“Evet. Bu aralar köpek balıkları hakkında epey okudum.” Bana gülümsüyor, sırdaşlara özgü bir gülümseme. “Bence çok daha iyiler.”

Aniden ona sarılıyorum. Ve bunu umursamıyorum. Çok sıkı veya çok kontrolcü bir kucaklama değil. O da bana sarılıyor.

Çünkü biz arkadaşız. Birbirimizin en yakın arkadaşınız.

CADILAR İÇİN YAPILAN LEVHA EKİM AYININ

sonlarına doğru açılıyor.

Bütün köy açılış için burada, buna Bay Macintosh'u çok mutlu eden bir gazete de dahil. Gazetecilere bu fikri her zaman desteklediğini ve Edinburgh'daki diğer toplulukların da benzer girişimlerde bulunduğunu okuyunca heyecanlandığını anlatan bir konuşma yapıyor.

Kalabalığa gururla “Şimdi, bu levhanın bu kadar çabuk tamamlanması için özellikle teşekkür etmemiz gereken bir kişi var.” diyor.

Bu gazetecilerin önünde bana teşekkür edip etmeyeceğinin merakıyla kaşlarımı kaldırıyorum.

“Bayan Miriam Jensen levhanın tamamlanması için nezaket gösterip ödeme yaptı.»

Şaşkınlıktan soluğum kesiliyor. Kalabalığa bakıyorum. Elbette ya, herkesten ayrı duran, tahta bastonuna yaslanmış, huysuz bir ifadeyle etrafa bakan Miriam. Adı söylenince orada ayrılmak için arkasını dönüyor. Acaba

ona teşekkür etmek için tüm bu insanların arasından geçebilir miyim diye merak diyorum.

Ama sanki yer yarıldı da içine girdi.

Geri çekiliyor ve derin bir nefes koyuveriyorum. Ona bir gün teşekkür edeceğim.

“Şimdi, lafı fazla uzatmadan, takdime geçelim...” Bay Macintosh örtüyü soğukkanlılıkla açıyor. “İşte Juniper’ın engin mirasının önemli bir parçası!” diye ekliyor levha ortaya çıkıp insanlar alkışlarken.

İnsanlar alkışlıyor. Ne yazdığını okumak için eğiliyorum.

Juniper’da cadı olmakla suçlanıp idam edilen pek çok kadının anısına. Bu levha onların hayatlarını onurlandırsın ve hoşgörüsüzlüklerin sonlanmasına katkıda bulunsun.

Memnuniyetle başımı sallıyorum. Kimse adımları anmasa da umurumda değil. Otistik insanlar muhtemelen yüzlerce yıldır hiç takdir edilmeden pek çok şey yaptılar. Belki de bu bir geçiş törenidir.

Sessizce veda ediyorum Maggie’ye. Mary’ye. Jean’e. Hâlâ sık sık aklıma geliyorlar ama eskisi kadar değil. O levhayı köyün yeşilinin arasında, etrafında açan çiçeklerle gururla sergilenirken görmek o kadınların hayatları konusunda duyduğum tüm üzüntüleri yatıştırdı. Tüm cadıların hayatları hakkında.

Juniper’la gurur duyuyorum. Burada yaşamayı her zaman sevmişimdir. Herkesin sizin kim olduğunuzu, ailenizin kim olduğunu bilmesini her zaman sevmişimdir. İnsanların köyü yaşanacak, hoş bir yer hâline getirmeyi önemsemelerini seviyorum.

Juniper artık iyi. Sadece hoş değil.

İnsanlar alkışlıyor ve fotoğraflar çekiyor. Aileme el sallayıp yolun sonunda bekleyen Audrey ile buluşmak için koşarak oradan uzaklaşıyorum. Kurabiye pişirmek ve Cadılar Bayramı kostümlerimizi hazırlamak için onun evine gidiyoruz. Ayrıca Audrey’nin büyükanne ve büyükbaba-sını ziyaret edebilmesi, benim de akvaryumu görebilmem için bir Londra gezisi planlıyoruz.

Cadılar Bayramı’nda akşamki rotamızı çoktan planladık: Yani hangi evlere uğramayacağımızı ve en iyi ikramları hangilerinin vereceğini.

Elbette cadı kılığına gireceğiz.

Kimse başarıya kendi başına ulaşmıyor.

UCL'deki zor yolculuğumu başarıyla tamamlamama yardımcı oldukları için Dr. Melanie Ramdarshan Bold ve Dr. Samantha Raynor'a teşekkür ederek başlamalıyım. Benim için heyecan dolu fakat yabancı bir ortamdı ve Imposter (sahtekâr) sendromumun her zamankinden daha yoğun ve daha inandırıcı olduğu zorlu zamanlarda bana rehberlik ettiniz. Beni nöroçeşitliliğim hakkında yazmaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve çeşitliliği gözetken yayıncılar konusunda verdiğiniz derse minnettarım.

Uçlarda olduğum anlarda ve en uygunsuz zamanlarda beni güldürdüğü için Chloe ve Robyn'e.

Herkes parmaklarını şıklatıp onunla dalga geçerken bir barmenin kısa hikâyelerini okuduğu için Anita'ya.

Olağanüstü edebî ajanım Lauren'a teşekkürler. Beni telefonların ve e-postalarınınla sakın ama etkili bir biçimde sakinleştirdiğin için sana minnettarım. Yazarlarını ne kadar önemseydiğinin bir ispatı olan, Brixton'daki o ilk toplantımız için teşekkür ederim.

Hem kişisel hem de bariz nedenlerden dolayı Big Yin'e teşekkür ederim.

Anna'ya mükemmel editoryal notları ve uzatmadan sadede geldiği için teşekkür ediyorum. Ben tüm nesneliğimi kaybetmişim ve sen eksiklerimi bana gösterdin.

Kuzenim Aileen'e ve geniş aileme. Garipliğin bende olduğumu biliyorum ama bunu konu etmediğiniz için teşekkür ederim.

Aimée, David ve *Knights Of ve Round Table Books* ekibine. Adını sanı bilinmeyen biriyle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler. İçimde bir kitap olup olmadığını sorduğunuz için teşekkür ederim. Benim içimde birçok kitap var ve bunu ilk soran sizdiniz. Yapmış ve yapmakta olduğunuz her şey için teşekkür ederim.

Bugüne kadar gördüğüm en inanılmaz kapağı tasarladıkları için Marssaié ve Kay'e teşekkürler. Bu kitabın gerçekte neye benzediğine dair hiçbir fikrim yoktu ve siz bana göstermiş oldunuz. Nasıl da işinizin ehliydiniz. Kitapçıda satın almak için insanlarla birbirimize gireceğimiz bir iş çıkardınız. Teşekkür ederim!

Eishar. Editörüm. Editörlerin şahı. Addie'ye masanda yer verdiğinde hayatımı kurtardığını düşünüyorum. Her şey için teşekkürler, sektörün en iyisisin.

Canım arkadaşım Maddie'ye. Bu kitabın bir kopyası, kendim getirmek zorunda kalsam bile Avustralya'ya gelecek. Seni seviyorum ve özlüyorum.

Book Twitter ve bu kitabı destekleyen herkese. Bloggerlara, kütüphanecilere, kitapçılara. Değişim yavaş ama değiştirenler inanılmaz.

Anneme. Tanıdığım en çalışkan insana. Her dibi boy-
layışımda, eğilip üzölmek için yirmi saniyem olduğunu ve
sonra ayağa kalkıp devam etmem gerektiğini söylediğini
hatırlıyorum. Eve kitaplar taşıdığın için teşekkürler. Hak
etmediğim birçok fedakârlığın için teşekkür ederim. Bana
kattığın iş ahlakı ve dinamizm için de.

Babama. En yakın arkadaşşıma.

Josh'a. Kelimeler kifayetsiz.

Ve iki dedeme, büyükanname ve Mor Mor'a. Umarım
bununla gurur duyarsınız.

11 DİLE ÇEVİRİLDİ

11 yaşındaki Addie, yaşadıkları kasabada bir zamanlar büyücülükle suçlanan ve 'cadı' olarak adlandırılan ama aslında nöroçeşitliliğe sahip çok sayıda kadının öldürüldüğünü öğrendiğinde, bu 'cadıların' hikâyesinde daha fazlası olduğunu bilir. Tıpkı kendi hikâyesinde olduğu gibi. Sahip olduğu keskin empati yeteneği sayesinde onların anısına sahip çıkmaya kararlıdır. Sadece kendisi gibi otistik ablası, Addie'nin hissettiklerini ve yaşadıklarını gerçekten anlar. Peki Addie, kasabasındaki insanların ona karşı bakışına meydan okuyup geçmişte öldürülen kadınların itibarının iade edilmesi için verdiği mücadeleden galip çıkabilecek mi?

Ödüllü yazar Elle McNicoll'dan, doğru bildikleri için verdiği mücadelede boyun eğmeyi reddeden genç bir kızın heyecan verici bir hikâyesi...

Kapak İllüstrasyon: Sylvia Bi

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN: 978-605-08-4386-6

İyi ki kitaplarım var...

ilkgenctimas.com

İlk Genç TİMAS logo